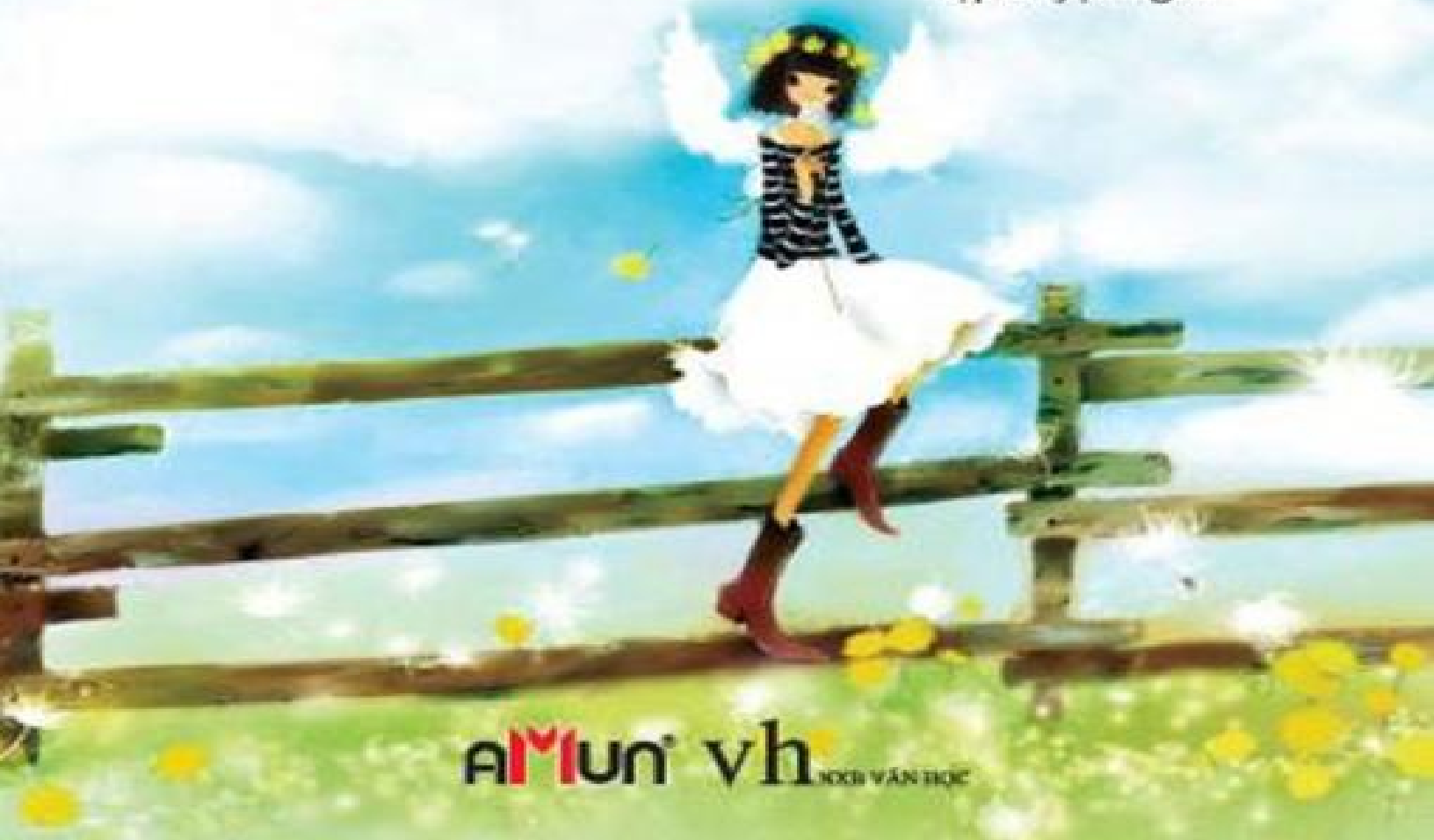

Khi sương khói tan,
hãy đưa em đi...

Lắng nghe tiếng

PHIÊN SỬ

Tập truyện ngắn

Phần I

Năm tháng thần tiên: Tuổi me xanh

Tình yêu giấu trong phim

Mai Cát

Hôn nhân không cần môn đăng hộ đối, nhưng tình yêu thì khác

Bộ phim đầu tiên Điện Tiểu Ái đi xem với Tô Bạc là phim *Sát thủ máu không lạnh*. Madila nói với Lê Ôn, em nghĩ em đã yêu anh, đây là mối tình đầu của em, anh biết không? Sau đó, trong bóng tối, Tô Bạc nắm chặt tay cô, lòng bàn tay Điện Tiểu Ái ướt đầm mồ hôi.

Lúc đó, là tuổi mười bảy của Điện Tiểu Ái, tuổi non nớt me xanh.

Bồng ngô cũng là hoa

Điện Tiểu Ái quen Tô Bạc khi cô đưa sữa cho các gia đình. Nhà nghèo, cha cô đã vài lần thay đổi công việc, mấy ngày nay ông ốm nằm nhà, cho nên Điện Tiểu Ái xung phong đi đưa sữa thay ông. Đúng lúc Tô Bạc ra mở cửa, Điện Tiểu Ái sững sốt, giật nảy mình, bình sữa trong tay rơi xuống vỡ choang.

Cần bồi thường, nhưng Tô Bạc nói đó là lỗi của anh. Đôi mắt anh rất sáng, lúc cười lộ ra hàm răng như răng thú nhỏ, tim Điện Tiểu Ái tức khắc như bị vật nhọn đâm trúng. Cô thích Tô Bạc trước, bắt đầu tranh đi đưa sữa thay cha, mỗi ngày dậy sớm hơn hai tiếng đồng hồ, đạp xe xuyên qua những con phố còn mờ hơi sương, lòng náo nức.

Thực ra cơ hội gặp Tô Bạc không nhiều, và không phải lúc nào anh cũng ra lấy sữa, nhưng Điện Tiểu Ái cứ đứng mãi ở cửa ngóng đợi, không thể nào cất bước. Tiếng dương cầm mượt mà trong phòng vọng ra, đọng lại trong cô, suốt cả ngày không tan. Ban đêm, Điện Tiểu Ái soi gương tự ngắm mình, lòng vỡ vụn. Người cô gầy khô như cây tre, cơ thể lẫn trong làn áo thụng vải thô, hoàn toàn không nhìn thấy một đường cong, hơn nữa cô học cũng bình thường.

Cô cũng đã biết Tô Bạc là sinh viên học viện Âm nhạc, khoa Dương cầm. Khoảng cách giữa họ không phải là một gang một thước mà là cách núi cách sông, cứ nghĩ tới điều đó là cô buồn chán rũ người.

Chiếc vé xem phim Điện Tiểu Ái nắm trong tay rất lâu mới đưa cho Tô Bạc. Anh chưa kịp trả lời, cô đã chạy biến đi như một con thỏ. Cô hồi hộp đứng mãi trước cửa rạp chiếu phim, cuối cùng Tô Bạc cũng đến. Anh mua một túi bóng ngô to, Điện Tiểu Ái cẩn thận ôm vào lòng, như thể đó là bó hoa Tô Bạc tặng. Đúng vậy, bóng ngô cũng là hoa.

Lần hẹn hò đầu tiên của họ, Tô Bạc đã nắm tay cô. Lúc ra khỏi rạp chiếu phim, anh vẫn chưa buông. Họ đi dưới ánh sáng màu da cam của những ngọn đèn đường, bóng họ đổ dài. Đầu óc Điện Tiểu Ái đã chóng chénh quay cuồng, cô không thể mở miệng, chỉ ra sức nắm chặt tay anh.

Sau hôm đó, Tô Bạc không ra lấy sữa nữa, về sau cho dù bị chặn giữa đường, anh cũng rất lạnh nhạt. Vậy là Điện Tiểu Ái hiểu, cái nắm tay đó chẳng là gì hết, chỉ có mình cô coi trọng. Cũng phải thôi, những chàng trai “hot” như Tô Bạc sao có thể yêu cô?

Con la bị bịt mắt

Về sau, Điện Tiểu Ái theo học lớp trung cấp quản lý khách sạn. Cô gặp lại Tô Bạc ở khách sạn, nơi cô thực tập. Anh chơi dương cầm ở khu phục vụ các món ăn Tây. Khi Điện Tiểu Ái trong bộ đồng phục màu hồng của nhân viên phục vụ, bất chợt ngược nhìn anh, mắt cô nhòe ướt.

Cô thường đứng một góc xa nghe anh chơi đàn, anh chơi rất chuyên chú, nét mặt trang nghiêm, trầm lặng. Điện Tiểu Ái đột nhiên quyết định mình cũng phải học một loại nhạc cụ, có lẽ như vậy mới có thể thu hẹp khoảng cách với anh một chút, gần anh hơn một chút.

Vừa may trong khách sạn có người biết chơi ghita, Điện Tiểu Ái liền báo sư học nghệ. Người dạy cô chơi ghita là Chu Bảo Niên, đầu bếp của khách sạn, người hơi béo, nghe Điện Tiểu Ái nói muốn học ghita liền vui vẻ nhận lời. Nhưng năm phím ghita Điện Tiểu Ái cũng không biết, tất cả phải học từ đầu. Có lẽ cô thực sự không có năng khiếu nghệ thuật nên học rất vất vả, một tháng mới nắm được vị trí các nốt trên phím, hai tháng sau mới đánh được các nốt đơn. Móng tay mềm yếu, đầu ngón tay xây xát rớm máu, cánh tay mỏi nhừ không nhấc lên được.

Khi có thể đánh một bài hoàn chỉnh, cô sung sướng nhảy lên, ôm ghita chạy đến

trước mặt Tô Bạc, đánh khúc *Mùa xuân hoa sẽ nở*. Cô đánh rìi rạc, liên tục vấp, mặt đỏ ửng, luôn miệng giải thích là tạm thời chưa thạo lắm, mọi khi đánh tốt hơn.

Nhìn Điền Tiểu Ái ngượng ngịu bồi rôi, chân tay không biết để vào đâu, Tô Bạc an ủi cô, như thế là tốt lắm rồi, thật đấy.

Lời khích lệ đó khiến Điền Tiểu Ái lại thấy tràn đầy hy vọng, nhiệt tình với cuộc sống. Cô bắt đầu học cắm hoa, đọc tạp chí thời trang, nghe nhạc Mozart. Thực ra cô không hiểu những thứ đó lắm, chỉ thấy mình như miếng bọt biển, hấp thụ những tri thức đó, có lẽ cô sẽ trở nên ưu tú, xuất sắc.

Điền Tiểu Ái lại mời Tô Bạc đi xem phim lần nữa. Cô để vé lên chiếc dương cầm của anh, ngượng đỏ mặt. Có đồng nghiệp nói, thôi đi Tiểu Ái, chuyện đó là không thể, cậu không phải cô Lộ Lem, cũng không thể là cô Lộ Lem, anh ta không phải là người đàn ông cậu có thể giữ được, cậu sẽ bị tổn thương.

Nhưng chuyện này giờ đã không còn phụ thuộc vào cô nữa. Lòng cô chỉ có anh, cô là con la bị bịt mắt, chỉ có thể để cho tình yêu dắt đi. Bộ phim họ xem tiếp theo có tên *Nửa đời duyên*, trong phim có lời thoại: “Em muốn anh biết trên đời này có một người mãi mãi chờ anh, bất luận ở đâu, làm gì, anh hãy nhớ, có một người mãi mãi chờ anh”.

Câu nói khiến Điền Tiểu Ái xúc động mãnh liệt, cô nhớ ngay. Về sau cô rất muốn nói câu đó với Tô Bạc, nhưng không có cơ hội nào. Xem xong phim, Tô Bạc đưa cô về tận nhà, cánh tay anh mấy lần chạm vào cô nhưng không nắm tay cô nữa.

Quan hệ giữa họ không có gì tiến triển, nhưng dường như lại có rất nhiều thay đổi. Khi anh chơi đàn, mỗi lúc ngẩng đầu, nhìn thấy cô, anh luôn mỉm cười, anh cũng thường hẹn cô đi uống trà sau giờ làm việc, anh cũng nói với cô về công việc của mình, sau khi tốt nghiệp sẽ đi đâu, học tiếp hay vào làm trong các đoàn nhạc.

Em gái cô nói, Tô Bạc chỉ coi chị là một người bạn an toàn, đáng tin cậy, có lẽ cũng có chút cảm tình, nhưng không đủ tạo nên tình yêu. Cô em nói mãi, cuối cùng Điền Tiểu Ái cũng bắt đầu tin, một cô gái như cô không phải là đối tượng yêu đương của Tô Bạc. Trong đêm, có những lần cô khóc rồi giật mình tỉnh giấc. Thì ra đau khổ lớn nhất của một người không phải là thương tích và tai nạn mà là hạnh phúc không thể với tới.

Băng kín vết thương, có lẽ nó sẽ biến thành ngọc trai

Một thời gian sau, bên cạnh Tô Bạc xuất hiện một cô gái đẹp, cô ta tươi tắn, chín

mộng như trái thủy mật đào. Tô Bạc bảo tên cô ấy là Lê, học lớp khiêu vũ. Điền Tiểu Ái loạng choạng suýt ngã, ánh sáng vụt tắt, mặt trời không tỏa nắng. Cô luôn nghĩ, nếu buổi sáng hôm đó cô không đi đưa sữa, sẽ không gặp Tô Bạc, nếu không gặp Tô Bạc cũng không có vấn vương này.

Nhưng đời vốn không có nếu như, tất cả đều như mũi tên đã bắn đi, không thể quay trở lại.

Điền Tiểu Ái nhìn thấy Tô Bạc và cô gái ôm nhau ở ngã tư, tình yêu của họ thật dang hoàng, thật tự nhiên, không ngại ngùng giấu giếm. Điền Tiểu Ái đứng nhìn từ xa, nước mắt lãnh dãi.

Sinh nhật lần thứ hai mươi hai của Điền Tiểu Ái, bộ phim cô mời Tô Bạc đi xem có tên *Ánh xuân hẹp*. Thực ra không phải cô thích xem phim, chỉ là cô cảm thấy những lúc như vậy cô mới có thể được gần anh. Suốt cả buổi chiếu cô rất buồn, chỉ nhớ một câu thoại: “Khi đứng bên ngọn thác, em rất buồn, em luôn cảm thấy hai chúng mình nên cùng đứng ở đây”.

Đúng vậy, cô cũng muốn được cùng Tô Bạc ngắm mặt trời lên, cùng anh nhìn mặt trời lặn, hoặc cùng Tô Bạc đi siêu thị, đi làm, nhưng cô luôn chỉ có một mình, cô đơn và buồn bã.

Cô chỉ có thể tự tặng cho mình một món quà vào ngày sinh nhật, đó là đúng chín mươi phút ở bên anh.

Tối đó, Tô Bạc thậm chí không đưa Điền Tiểu Ái về nhà, anh đang vội đi gặp Lê.

Điền Tiểu Ái nhìn theo bóng anh, người ớn lạnh.

Thời gian này, Điền Tiểu Ái đã được lên làm trưởng ca, mặc váy màu sẫm, lộ vòng eo rất mảnh. Chu Bảo Niên, người dạy ghita vẫn theo đuổi cô, anh nói sẽ suốt đời đối tốt với cô.

Một hôm, Lê đến tìm Tô Bạc, nhưng đúng ngày Tô Bạc không đến khách sạn chơi đàn. Mặt Lê sa sầm, Điền Tiểu Ái gọi cô. Lê đứng lại, cô nói, Điền Tiểu Ái, tôi và Tô Bạc sắp chia tay.

Có gì đó vừa nảy sinh, lan tỏa trong tim Điền Tiểu Ái. Cô nói, vậy còn Tô Bạc? Anh ấy sẽ thế nào?

Lê đã yêu người khác, cô luôn là người thắng thắn, không che giấu cũng không giấu giếm. Đối với cô, yêu một người cũng đơn giản như bỏ một người.

Nhìn theo bóng Lệ đi dọc hành lang dài, đột nhiên Điền Tiểu Ái chạy vụt đến, nói, tôi có thể ôm cô không?

Cô chưa bao giờ ôm Tô Bạc, nên muốn ôm người con gái mà Tô Bạc đã ôm.

Tô Bạc sa sút tinh thần một thời gian dài. Nhưng đối với Tiểu Ái, đó lại là khoảng thời gian hạnh phúc nhất. Anh uống rượu, chửi bới, thậm chí nổi khùng với cô, cô chỉ yên lặng ngồi bên anh, lau mồ hôi, không để anh ngã, không để anh ngủ ngoài đường. Có mấy lần, anh bất chấp, trong lúc giằng co cô đã bị thương. Nhưng cô cảm thấy những vết thương đó có thể băng kín lại, giống như hạt cát trong bụng con trai, khiến nỗi đau trong tim được viên tròn như hạt ngọc trai, để nó không còn chích vào trái tim yếu đuối của cô.

Tình yêu cần môn đăng hộ đối

Tô Bạc dần dần có chuyển biến, anh dường như trở nên phụ thuộc vào Điền Tiểu Ái. Biết cô thích xem phim, anh thường mua vé đưa cô đi, lại mua một túi lớn bỏng ngô.

Anh cùng cô đạp xe, dạy cô cách cắt thịt bò bít tết, tay anh đặt lên tay cô, cơ thể cô run run nở hoa.

Lần đầu tiên anh đưa Điền Tiểu Ái đến thế giới của anh, để cô cố gắng hòa vào giới của anh, cô vừa rụt rè vừa bất lực. Cô đọc sai chữ trên biển quảng cáo, đi nghe ca nhạc, cô không nhận ra tên một bài hát, nghe bạn anh xỏ ra một câu tiếng Anh, cô ngơ ngác nhìn anh ta... Ngoài việc hâm nóng thức ăn cho Tô Bạc, dường như cô không biết làm gì hơn.

Có một lần, khi bạn anh hỏi cô học gì, làm ở đâu, Tô Bạc tỏ ra lúng túng. Điền Tiểu Ái nhìn thấy hết.

Sinh nhật lần thứ hai mươi tư, bộ phim họ xem là *Võ công*. Có người nói, không nhớ được cũng tốt, quên là một hạnh phúc.

Trên đường trở về, Tô Bạc nhẹ nhàng nắm tay Điền Tiểu Ái. Ánh trăng sáng tỏ, lòng cô lại mông lung.

Ngày hôm sau, Điền Tiểu Ái đi tìm Chu Bảo Niên. Cô nói, tôi đồng ý làm bạn gái của anh.

Khi Tô Bạc đến, Điền Tiểu Ái yêu cầu Chu Bảo Niên ôm cô, mọi vật chập chờn trước mắt. Tô Bạc cười khẩy, nói, cũng tốt, tôi không yêu cô.

Tô Bạc không đến chơi đàn ở khách sạn nữa, một nữ sinh tóc dài thế chỗ anh. Điền Tiểu Ái vẫn đứng từ xa nghe, lòng quặn thắt đến mức không đứng lên được. Cô thực sự quyết định từ bỏ Tô Bạc. Cô biết cô từ bỏ anh, không phải là không yêu, mà là càng yêu hơn. Cô chỉ muốn vào những lúc thích hợp nhất, hai người nhớ về quãng thời gian đẹp nhất đó.

Cô từng nghĩ chỉ cần cô nỗ lực, Tô Bạc nhất định sẽ yêu cô, thậm chí cưới cô. Nhưng Điền Tiểu Ái cũng biết, anh lưỡng lự đắn đo giữa yêu và không yêu, cô không phải là người anh mong muốn, có lẽ bây giờ Tô Bạc chấp nhận cô, sau này anh sẽ hối hận, hối hận trong phút rung động bột phát đã lấy một người như cô.

Hôn nhân không cần môn đăng hộ đối, nhưng tình yêu lại cần.

Tình yêu của họ môn không đăng, hộ không đối, cô không thể bất chấp tất cả để có anh, bất chấp những dằn vặt đắn đo của anh. Họ đã từng có quãng thời gian rất đẹp, khi nhớ về cô, có lẽ anh sẽ thấy ấm lòng.

Khi bộ phim *Năm tháng như hoa* công chiếu, cô đi xem một mình. Trong bao nhiêu tình tiết dài dằng dặc, cô chỉ nhớ một câu: “Nếu em vẫn còn một vé tàu, anh có đi cùng em?”.

Cô ứa nước mắt khi nghe câu đó, thì ra, từ bỏ tình yêu còn khó khăn hơn, đau đớn hơn yêu. Nhưng cô không còn lựa chọn nào khác.

Bàn tay anh luồn vào tóc tôi

Đinh Lập Mai

Thị trấn nhỏ những ngày chớm đông, ánh nắng mịn như nhung
Con phố nhỏ hẹp. Mặt đường lát đá tảng màu xanh rêu. Thị trấn nhỏ những ngày chớm đông, ánh mặt trời mịn như nhung, bàng bạc phiêu du trên không, tỏa trên những mái nhà.

Những ngày chớm đông đó, tôi choàng chiếc áo phủ ánh mặt trời mịn như nhung, tay ôm mấy cuốn sách giáo khoa, đi trên con đường lát đá. Mười sáu tuổi, tôi học trường phổ thông trung học của thị trấn. Tôi mặc áo vải bông, đi giày vải bông, tóc buộc túm đuôi ngựa. Nhìn thấy người lạ là đỏ mặt. Thích ngồi ngơ ngẩn bên cửa sổ. Thích quan sát bầy chim líu ríu trên cây xoài đầu nhà. Tôi quen với một số cây bút ở xa. Chúng tôi thường thư từ cho nhau, nói về lý tưởng cuộc đời. Thực ra

lúc đó tôi đâu có hiểu thế nào là lý tưởng cuộc đời, lý tưởng của tôi linh tinh chẳng đâu vào đâu. Thậm chí tôi từng nghĩ, không đi học nữa, đến nhà cô thợ may thọt chân trên trần học cắt may.

Cha tôi, một ông thợ cắt tóc lại mắng tôi, đồ vô dụng! Ông dùng cái chổi lớn quét gọn những nắm tóc trên đất, nhét vào cái bao tải ở góc nhà, nói với tôi, sau này nếu không thi đỗ đại học, mày chỉ còn cách theo nghề này. Công việc làm ăn của ông chỉ ở mức bình bình. Câu cửa miệng ông thường nói với chúng tôi là, chúng mày tưởng nuôi chúng mày dễ lắm hẳn?

Tôi vui đầu vào học, trong lòng luôn có nỗi buồn khó hiểu. Tôi viết thư cho những bạn văn phương xa, mô tả cái thị trấn cổ kính của tôi, bên ngoài cửa sổ các gia đình luôn có những khóm tử vi, bao giờ cũng là cây màu phàn hồng hoặc trắng nhạt. Tôi nói tôi mơ ước được đến những vùng đất xa xôi. Bạn văn hồi âm nói, họ cũng hâm mộ cái thị trấn cổ của tôi. Điều đó chẳng khiến tôi thấy thú vị, trong tôi có một nỗi chán chường không thể nào lý giải được.

Tôi đang quần quanh trong nỗi chán chường như vậy, đi qua con đường ngày nào cũng ba lần đi về. Buổi chiều, thị trấn yên tĩnh, chỉ có tiếng nắng bay, nhẹ như hơi thở. Tôi tình cờ nhìn thấy Bành Thành Phi trong một thoáng chợt ngẩng đầu.

Lúc đó anh ta đang đứng trước một cửa hiệu, nhìn lên mái ngôi nhà đối diện. Cặp lông mày dài gọn, dáng dong dỏng cao, áo gió màu trắng. Trên vai anh ta phủ một lớp nắng mịn như nhung. Bên cạnh anh ta có hai người hình như là công nhân đang dỡ những tấm ván cửa.

Ánh mắt anh ta, như đột nhiên thu lại, đột nhiên rơi trên người tôi, chỉ vô tình lướt qua như cánh chuồn chuồn lướt trên mặt nước, rồi lại vút lên không. Nhưng lòng tôi lại xôn xao. Tôi đỏ mặt, giống như bị người khác nhìn trộm bí mật riêng tư, vội đi qua anh ta, rảo bước như chạy trốn.

Lòng tôi như nụ hoa, từng cánh từng cánh lặng lẽ nở trong những ngày chớm đông đó.

Anh chàng người ngoại tỉnh từ trên trời rơi xuống

Thị trấn nhỏ cả ngày chẳng có tin gì mới, cho nên, bất cứ việc gì dù bé tí đều có thể trở thành tin thời sự.

Huống hồ lại liên quan đến Bành Thành Phi? Anh chàng ngoại tỉnh dường như từ trên trời rơi xuống. Anh ta suốt ngày vận đồ trắng, hai hàng lông mày dài gọn

gàng, giọng nói dẻo như gạo nếp. Anh ta cưa cưa đục đục sửa lại căn nhà cũ của bà cô, biến nó thành một quả cầu thủy tinh... Tất cả những cái đó đều là chủ đề chuyện phiếm lúc trà dư tửu hậu của người trên trấn.

Cha tôi, mặt sầm sì, ngồi trong tiệm cắt tóc. Từ khi Bành Thành Phi đến đây, công việc làm ăn của ông giảm sút hẳn. Người đến hiệu của ông bây giờ chỉ có một số khách cũ, lớp trẻ trong trấn đều đã bị Bành Thành Phi thu hút hết. Bành Thành Phi mở spa tóc đầu tiên trong trấn, hàng chữ quảng cáo màu sặc sỡ khiến người ta hồn xiêu phách lạc: *Đẹp - bắt đầu từ mái tóc*.

Các cô gái trên trấn, bắt đầu như bướm say hoa, bay về phía Bành Thành Phi, có vẻ như họ còn tiếc là không thể mỗi ngày làm một kiểu tóc. Các cô hào hứng bàn luận mọi chuyện về Bành Thành Phi, nào là tốt nghiệp một trường nghệ thuật, giọng nói mềm như mây, đôi mắt sao mà đẹp, những ngón tay vuốt trên tóc sao mà nhẹ nhàng... tuyệt diệu hơn nữa là, anh ta chưa có người yêu. Có cô gái đã bắt đầu mất ngủ vì anh ta.

Hằng ngày tôi đều đi qua spa tóc của Bành Thành Phi, bảy bước đi qua, lúc về lại bảy bước. Với bảy bước đó, tôi qua lại trước cửa nhà anh.

Bành Thành Phi đang bận, anh ta hơi nghiêng mặt, cặp mày dài nhỏ hơi vếch như bay, mặt đang cười. Anh ta đang làm tóc cho khách, mười ngón tay thon dài, sạch sẽ rất đẹp. Cô của anh ta, một người đàn bà luống tuổi, thỉnh thoảng cũng ra tiệm ngồi. Anh ta vừa làm tóc cho khách vừa nói chuyện với bà. Giọng anh rất êm, êm đến mức khiến người ta muốn giơ tay nắm.

Tôi chưa bao giờ bước chân vào spa của Bành Thành Phi. Những ngày chớm đông của tuổi mười sáu đó, tôi bắt đầu học cách giả bộ, mỗi lần đi qua hiệu của anh ta, tôi đều giả bộ như không có chuyện gì, lặng lẽ đi. Từng bước, từng bước, đi hết bảy bước, bím tóc đuôi ngựa vung vẩy sau lưng.

Tôi đi bột đỏ, từ trong tuyết trắng tiến về phía anh

Khi A Thủy, bạn cùng bàn của tôi, có mái tóc vàng hoe bù xù, hỏi tôi nên cắt kiểu tóc gì thì trời đã vào giữa đông.

Tôi đi theo A Thủy đến spa. Tôi biết thực ra là A Thủy muốn đi xem mặt Bành Thành Phi.

Bành Thành Phi nhìn A Thủy, lại nhìn tôi, hỏi, hai bạn đến sửa tóc phải không?

A Thủy gật đầu lia lịa, rồi lại lắc. Cô nàng đã căng thẳng đến mức đầu óc choáng

váng, mắt nhìn Bành Thành Phi, không nói được gì.

Tôi đỏ mặt nói, tôi không, chỉ có bạn ấy.

Cặp mày dài của Bành Thành Phi hơi nhướn. Anh ta cười, hỏi, các bạn vẫn là học sinh phải không? Rồi lại nhìn tôi nói, chất tóc của bạn rất tốt, nên tỉa chút xíu, buông xõa tự nhiên sẽ rất đẹp.

A Thủy kéo áo tôi, vậy Tiểu Nhụy, cậu cũng tỉa đi.

Tôi trả lời, không. Bành Thành Phi lại cười, anh ta bảo A Thủy ngồi vào ghế. Những ngón tay thon dài của anh ta nhẹ nhàng vuốt tóc cô bạn tôi. A Thủy ngửa đầu hỏi tôi nên để kiểu tóc nào thì đẹp. Bành Thành Phi nói, bạn yên tâm, tôi sẽ khiến bạn hài lòng. A Thủy nghe vậy ngoan ngoãn mỉm cười.

Bành Thành Phi vừa cắt tóc vừa nói chuyện với A Thủy. A Thủy dốc bầu tâm sự, dường như còn tiếc là không thể kể hết mọi chuyện với anh ta. A Thủy nói cô mười sáu tuổi, hết năm nay là mười bảy. Cô nói cô là bạn cùng bàn với tôi, học lớp mười. Cô nói cô tên là Lâm A Thủy, tôi tên là Tàn Nhụy. Khi A Thủy nói đến tên tôi, Bành Thành Phi ngẩng đầu nhìn tôi rồi lại cúi xuống, anh ta cười nói, một cái tên rất hay.

Tôi quay mặt đi nhìn bức họa trên tường. Bức họa chỉ có một cảnh, trên một khoảng tuyết trắng muốt, có một cô gái đi đôi bốt đỏ, mái tóc đen dày óng mượt đổ xuống như một dòng thác đen. Trắng, đỏ và đen. Những gam màu đối lập đến nhức mắt, đẹp đến nao lòng.

Tóc A Thủy đã được sửa xong, một kiểu tóc thiếu nữ rất đáng yêu. A Thủy, dung mạo vốn bình thường bỗng chốc khác hẳn, xinh lên rất nhiều. Bành Thành Phi nhìn A Thủy trong gương hỏi, hài lòng chứ? A Thủy gật đầu lia lịa, hài lòng, hài lòng.

Trên đường về, A Thủy nói cười nhảy nhót như con chim chích chòe, câu nào cũng nói đến Bành Thành Phi. Tôi im lặng nghe, thầm nghĩ, tôi sẽ để tóc dài, tôi sẽ tích tiền mua một đôi bốt đỏ, tôi sẽ đi đôi bốt đỏ, từ trong tuyết trắng tiến về phía anh.

Bàn tay anh luồn vào tóc tôi

Trong thời gian một năm, tóc tôi đã dài chấm eo, đen dày, óng mượt như một dòng thác.

Cha tôi ngứa mắt vì mái tóc dài của tôi, cái kéo trong tay ông mấy lần nhắm vào

nó, tôi đều kịch liệt phản đối.

Tôi vẫn mặc áo vải bông, đi giày vải qua lại trên con phố hẹp, ngang qua spa tóc của Bành Thành Phi. Từng bước từng bước, bảy bước lúc đi, bảy bước lúc về. Trong khoảng cách bảy bước đó, bề ngoài tôi tỏ ra bình thản, nhưng bên trong mong đến cháy ruột, tôi rất mong anh ta liếc mắt nhìn ra ngoài để thấy cô gái đi qua trước cửa nhà anh, lòng như nụ hoa hướng về anh lặng lẽ, chân thật nở từng cánh, từng cánh.

Nhưng anh không hề nhìn tôi một lần, dù chỉ một lần như chuồn chuồn chấm nước.

Trong thời gian đó tôi cùng A Thủy đến hiệu cắt tóc của Bành Thành Phi hai lần nữa. Lần nào anh ta cũng nhìn chúng tôi với vẻ xa lạ hỏi, hai bạn đến sửa tóc phải không?

A Thủy nói, em là A Thủy lần trước đã đến sửa tóc ở đây.

Bành Thành Phi cúi đầu ngẫm nghĩ, hơi nhíu mày, băn khoăn, A Thủy?

A Thủy lại kéo tôi đến. Đây là Tần Nhụy, lần trước hai chúng em đã đến đây.

Bành Thành Phi à một tiếng rồi liếc nhìn tôi cười, lại nói, tên của bạn rất hay. Tôi đỏ mặt ngoái đầu nhìn bức tranh trên tường. Bức tranh vẫn còn đó, cô gái đi bột đỏ đứng trên tuyết trắng, mái tóc đen đỏ xuống như một dòng thác.

Sửa tóc xong đi ra, mặt A Thủy buồn rười rượi. A Thủy nói, người ta không nhớ chúng mình một chút nào. Mùa đông năm đó trời lạnh kinh khủng nhưng lại không có tuyết.

Kỳ nghỉ đông sắp đến. Cuối cùng tuyết đã rơi khá nhiều trên bầu trời thị trấn, chỉ trong khoảng thời gian đủ pha một ấm trà, thế giới bên ngoài đã mênh mông một màu tuyết trắng. Tôi lấy ra đôi bột đỏ mới mua, xỏ vào chân. Tôi bôi những bím tóc, mái tóc đen óng của tôi trông như một dòng thác. Tôi đi trên tuyết, dưới chân là đôi bột đỏ thẫm như hai đóa hoa nở rộ. Có người qua đường nói, đôi bột đỏ của cô đẹp quá. Tôi cười thầm nghĩ, đây là toàn bộ số tiền tôi tích góp suốt một năm ròng.

Tôi từng bước, từng bước đi về phía Bành Thành Phi giống như một con cáo đỏ vượt sa mạc tuyết.

Cảnh tượng từ xa tôi nhìn thấy là Bành Thành Phi và một cô gái mặt cười hớn hở, mắt long lanh đang đáp người tuyết trước cửa nhà.

Tôi vẫn đi tới, đi thẳng đến trước mặt Bành Thành Phi nói, tôi muốn sửa tóc.

Bành Thành Phi ngạc nhiên nhìn tôi nói, được. Anh ta quay người nói với cô gái, Tân Nhã, đợi anh một lát, chỉ một lát thôi. Cô gái gật đầu cười với tôi nói, tóc dài như thế sao lại cắt đi? Lúc đó Bành Thành Phi mới chú ý đến tôi, do dự đứng lại hỏi, tóc dài thế này bạn nữ cắt sao? Tôi ngồi xuống ghé bành nói, tia cho tôi kiểu tóc đuôi. Bành Thành Phi nói, được. Cuối cùng những ngón tay dài thanh tú của anh ta cũng đặt lên tóc tôi. Ngón tay hơi lạnh luồn vào mớ tóc đen của tôi. Tóc tôi từng nhúm từng nhúm rơi xuống đất. Tôi nghe thấy Bành Thành Phi cười hỏi, tên bạn là gì?

Tôi đáp, Tàn Nhụy.

Những năm tháng tươi đẹp như hoa vừa bắt đầu

Sau Tết Nguyên Đán, tôi mười tám tuổi, bắt đầu chăm chỉ học hành. Cha tôi mừng rơn, luôn miệng nói, Tiểu Nhụy, nếu con đỗ đại học, dù có phải bán tất mọi thứ, cha cũng quyết cho con đi học.

Bành Thành Phi vẫn là nhân vật số một ở thị trấn nhỏ, anh ta đã yêu, cũng sắp cưới. Cô ruột anh ta không con không cháu, gia sản tổ tiên đương nhiên thuộc về anh ta.

Hằng ngày, tôi vẫn qua lại trước spa tóc của Bành Thành Phi, bảy bước đi, bảy bước về, lòng nhói đau, nhưng tôi cố chịu. Tôi phải trở thành một người xuất sắc, xuất sắc đến nỗi khiến Bành Thành Phi phải hối hận vì đã bỏ qua tôi. Tôi thi đỗ đại học như ý nguyện. Lúc này Bành Thành Phi tuyên bố sắp kết hôn. Trước cửa spa treo một chiếc đèn lồng to đỏ thẫm dán những chữ hỷ lớn cũng màu đỏ.

Những cây tử vi trong thị trấn lại nở rộ, hoa chi chít. Những chuyện buồn dường như không kể xiết. Tôi suốt ngày ngồi lì trên chiếc sofa cũ trong nhà đọc sách. Cha tôi cũng sốt ruột, giục tôi, Tiểu Nhụy, sao con không đi chơi với bạn bè? Tôi cười bảo cha, con thích ở nhà. Tôi rời thị trấn vào một buổi sớm tháng Chín, spa tóc của Bành Thành Phi vẫn chưa mở cửa. Tôi nhẹ nhàng đi qua, cha tôi đi sau, xách va li giúp tôi. Cha nói, Tiểu Nhụy, ra ngoài con phải chú ý chăm sóc bản thân, nếu người lạ hỏi con đừng trả lời.

Tôi quay lại ôm lấy cha.

Thị trấn nhỏ lùi dần về sau. Bành Thành Phi cũng mỗi bước một xa tôi.

Trong trường đại học, lúc tôi sắp quên Bành Thành Phi, đột nhiên trong đám sinh viên không biết khoa nào, tôi nghe thấy một giọng nói dẻo như gạo nếp, tim

tôi lại đau đớn nảy lên. Tôi sức nhớ đến Bành Thành Phi có giọng nói dẻo như gạo nếp. Trong ký túc xá, dưới ngọn đèn bàn, tôi viết bức thư đầu tiên cũng là bức thư cuối cùng cho anh ta. Tôi nói Bành Thành Phi, tôi đã từng thực sự thích anh. Bàn tay anh từng luồn vào tóc tôi, mái tóc đen dài mà anh không gỡ cắt.

Tôi không ký tên, cũng không đề địa chỉ. Đó là một bí mật của những tháng ngày chua chát của tôi. Nó sẽ đến nơi nó cần đến. Lòng tôi đột nhiên thanh thản. Tôi mỉm cười nhận lời hẹn đi chơi của một chàng trai. Những năm tháng đẹp như hoa của tôi vừa mới bắt đầu.

Anh đào lãng mạn nhẹ như mơ

Tống Dụ

Chúng tôi say đắm và sâu muộn. Chúng tôi bước cuồng quýt. Chờ đợi! Tìm kiếm! Nó in dấu ấn tuyệt đẹp vào lưng chúng tôi, giương đôi cánh mỏng. Tình yêu non trẻ, tinh khiết, bông bênh như hoa anh đào, như một giấc mơ...

Năm đó hoa anh đào trắng trong nở tràn thành phố.

Học kỳ cuối cùng của lớp mười hai, lúc mười giờ năm mươi phút mỗi tôi tôi đều ra khỏi trường, vừa đọc nhẩm những từ mới tiếng Anh vừa lặng lẽ chờ chuyến xe buýt cuối cùng, tuyến đường 520 lúc mười một giờ.

Tôi được công nhận là học sinh giỏi, môn nào cũng đứng đầu, lần nào cũng đứng đầu danh sách học sinh xuất sắc. Chỉ có điều không ai biết, luôn luôn bước ra từ vàng hào quang sáng chói, thực ra tôi không hề vui, những ngày sóng yên biển lặng như thế hoàn toàn vô vị, hoa anh đào đẹp đến mấy cũng không thu hút được ánh mắt của tôi. Cuối cùng, đêm hôm đó, có một đóa anh đào rơi nghiêng trước mặt tôi.

Tôi ngẩng đầu, bắt gặp nụ cười đẹp đến ngẩn ngơ, tươi như đóa anh đào mới nở, rạng ngời giữa những sợi tóc mai bay bay trong gió. Tay cô cầm một đóa anh đào trắng muốt vẫy vẫy trên cuốn sách tiếng Anh mở rộng của tôi: Không thấy chán sao?

Tôi luôn thích ngồi ở dãy ghế cuối cùng trên xe buýt. Mặc dù đây là chuyến xe cuối cùng, khách rất vắng nhưng tôi vẫn thích ngồi chỗ đó, lặng lẽ đọc nhẩm từ mới tiếng Anh, ngăn cách với thế giới ồn ào bên ngoài bởi làn kính mỏng, lại cách những hàng ghế trống trước mặt, tôi chỉ chuyên tâm vào thế giới trống rỗng không vui không buồn của mình.

Tôi ngạc nhiên ngẩng đầu, chợt bắt gặp nụ cười trong veo như thác nước. Gió thổi, mái tóc dài bay bay mang từng làn hương thanh khiết, tôi vô thức hít vào mùi hương đó, phát hiện ra đôi mắt như ánh sao lóng lánh của cô đang mỉm cười nhìn tôi.

Tôi cười gượng, không biết cái gọi là nụ cười của tôi đó liệu có trắng bệch như trang sách trong tay.

Cô ngồi ở ghế trước tôi. Một tay bám vào tay vịn trên thành ghế, một tay vẫy đóa anh đào trắng, miệng cười. Gió lùa qua cửa xe, đưa mùi hương tóc cùng hương anh đào thoảng qua mặt tôi. Trong xe, ngoài người tài xế, chỉ có tôi và cô.

Chú ý đến anh lâu rồi, tôi nào cũng ngồi ở đây lăm nhăm học bài. Cô chợt mỉm cười, chỉ vào chỗ trống sát cửa xe bên phải: Tôi luôn ngồi chỗ này, hầu như lần nào ngoái lại cũng nhìn thấy anh.

Tôi kinh ngạc, tôi nào cũng đi chuyến xe này, vậy mà tôi không hề phát hiện ra trong xe có một cô gái đẹp như thế.

Cô nhìn thẳng vào tôi. Tôi ngượng ngáp cúi đầu, tim nhảy dữ dội.

Giữa đường cô bảo lái xe dừng lại, không đợi tôi kịp phản ứng, nắm tay tôi kéo xuống xe.

Không biết tại sao, tôi không hề phản kháng, đi theo cô dưới rặng anh đào trên vỉa hè.

Cô cười rất tươi, nói: Anh thực sự không thấy ngán sao, suốt ngày như một sách ấy.

Tôi bối rối gượng cười: Chẳng có cách nào khác, tôi chẳng có cách nào khác.

Đương nhiên có cách. Cô đứng trước mặt tôi cười ranh mãnh: Nếu anh đuổi được tôi, tôi sẽ bảo anh cách giải quyết.

Cô bắt đầu chạy, nhưng tôi vẫn đứng yên, cái trò đuổi bắt này tôi không có hứng. Tôi cảm đóa anh đào cô vừa tặng, ngồi xuống bậc thềm một ngôi nhà ven đường.

Cô ngồi xuống cạnh tôi, gió làm chiếc váy của cô bay bay giống như một đóa anh đào trắng nở xòe bên cạnh tôi.

Mắt cô ngơ ngẩn nhìn khoảng không rợp hoa anh đào. Xa hơn nữa, trên bầu trời đêm xanh thẫm vô số những vì sao lấp lánh. Biết không, sao chính là thiên sứ của

đêm, cô nói.

Từ nhỏ đến giờ, đây là lần đầu tiên tôi nghiêm túc ngắm sao, chợt phát hiện thì ra bầu trời trên đầu mình lại đẹp đến thế.

Cô tiện tay nhặt lên một vỏ lon bị ai đó vứt bên đường, nhảy lên, chiếc giày gắn những quả cầu nhỏ của cô đập mạnh xuống, chiếc vỏ lon bẹp rúm, rung rinh trong ánh đèn đường.

Đó là tất cả những gì không vui, cô mỉm cười nói: Let's go!

Chúng tôi bắt đầu tranh nhau đá những vỏ lon bên đường. Tôi đá, tôi đá, đá bay hết thấy những gì không vui... Cô hân hoan hét lên, tôi cũng bắt đầu hét theo, cười thật to, hét thật to.

Đèn hai bên đường giống như bị chúng tôi đá sáng, từng ngọn bùng sáng. Niềm vui sống của tôi không ngừng lan ra.

Những buổi tối sau đó, cô đều đợi tôi trên chuyến xe buýt cuối cùng đó, đến nửa đường lại kéo tôi xuống, rồi vừa ngồi xuống bậc thềm, cô đã lôi từ trong túi ra hai lon Coca. Dưới ánh sao đầy trời, hai lon Coca hoành tráng chạm nhau, hoặc là cô sẽ tinh nghịch lắc lắc một lon trong tay. Trong khi tôi còn đang giật nắp, từ lon của cô, Coca phun đầy lên người tôi. Tôi đuổi theo cô, cô chạy đằng trước, tiếng cười của chúng tôi vang vọng trong vòm trời được dệt bởi vô số hoa anh đào.

Chúng tôi nắm tay nhau vừa đi vừa đá những vỏ lon ven đường. Những vỏ Coca “không vui” ghi lại bao ký ức vui vẻ của chúng tôi.

Lên lớp mười hai, cô chuyển sang trường khác, ước mơ của cô là thi đỗ vào học viện Nghệ thuật, có thể nhảy múa đến già. Tôi cười bảo cô, già rồi còn nhảy cho ai xem. Cô cười nói, những người nhảy múa tâm hồn đều đẹp.

Nhà tôi ở gần hơn, lần nào cô cũng kiên quyết không cho tôi tiễn. Cô nói nhà cô ở bên sau cứ từ từ đi khác sẽ đến. Tôi đành nghe theo cô. Khi tôi đóng cửa, ngoái lại nhìn, luôn bắt gặp nụ cười tinh quái của cô. Miệng tôi cũng bất giác nhếch lên.

Tôi biết, tuổi xuân của tôi từ nay có lý do để sống sôi động.

Tháng Bảy, chúng tôi mỉm cười bước vào trường thi.

Sau khi thi đại học, do không phải đến trường, đương nhiên cũng không còn lý do để đang đêm từ nhà lên chuyến xe buýt cuối cùng tuyến 520, hơn nữa sau khi thi đại học, nhà tôi lại chuyển đến phía tây thành phố, chúng tôi mất liên lạc.

Cuối cùng tôi không nhẫn nại được nữa. Suốt mấy ngày liền tôi đi xe buýt xuống bến tiếp theo để tìm, nhưng rốt cuộc cô ở đâu? Từ đó tôi không gặp cô nữa.

Đầu tháng Chín, tôi chuẩn bị lên Bắc Kinh học đại học. Tôi lại đến bến xe tuyến 520, nhưng chuyến xe cuối cùng trống rỗng, tôi mang theo trái tim trống rỗng lên tàu đi Bắc Kinh. Tôi thường nằm mơ thấy cô, thấy cô nhảy múa dưới tán hoa anh đào, gió thoang thoảng, những cánh hoa trắng muốt rơi lả tả trên chiếc váy xòe của cô, cô cười, cô nhảy múa như một thiên sứ, mãi đến khi tôi tỉnh dậy trong mơ.

Tôi giờ tay, chỉ nắm được không khí tẻ ngắt.

Cứ mơ mộng như vậy qua hai năm. Mỗi dịp nghỉ hè về nhà, tôi đều đến bến xe buýt tuyến 520, đợi chuyến xe cuối cùng, lần theo từng trạm tuyến đường 520 tìm kiếm, nhưng không tìm được bất kỳ tin tức gì của cô. Có lúc thậm chí tôi đã hoài nghi, cô chỉ là vệt sao băng thoáng hoặc lướt qua cuộc đời tôi, hoặc như hoa anh đào mỗi năm chỉ nở một lần, hết mùa hoa là không còn dấu vết. Năm thứ ba đại học, vào ngày kỷ niệm thành lập trường chúng tôi, tôi nắm tay bạn gái ngồi trong hội trường xem dạ hội. Các tiết mục của dạ hội đều rất hay, nhà trường mời nhiều đoàn nghệ thuật các trường đại học anh em đến biểu diễn. Bạn gái của tôi rất giống cô, đây là lý do duy nhất tôi lựa chọn cô ấy trong rất nhiều cô gái theo đuổi tôi. Đương nhiên, cô bạn gái tôi không biết điều đó. Cô kêu lạnh, tôi giờ tay nắm tay cô, cô ngả đầu lên vai tôi, miệng không ngừng cắn hạt dưa, cười ngọt lịm.

Tôi nâng đầu cô khỏi vai mình, lơ đãng nhìn lên sân khấu, các tiết mục vẫn đang tiếp tục.

Đột nhiên, một điệu múa thu hút ánh mắt của tôi, một cô gái rất đẹp mặc chiếc váy dài trắng muốt đang múa, bạn diễn của cô là một anh chàng rất điển trai, áo trắng quần đen bó. Cô gái nhẹ nhàng xoay người, chiếc váy xòe ra như đóa anh đào trắng bùng nổ.

Tôi bị một sức mạnh thần kỳ kéo đi, đúng là cô!

Tim tôi bắt đầu loạn nhịp, dù đã mấy năm trôi qua, gương mặt đẹp ấy vẫn hiện hiện trước mặt tôi như một đóa anh đào khắc vào tim tôi, mãi mãi giữ nguyên màu.

Tôi để bạn gái ngồi một mình, đi vào phòng hóa trang tìm cô. Tim tôi đập càng mạnh. Bằng ấy năm rồi, không biết cô có thay đổi không, lần này tôi tuyệt đối không buông tay.

Như bất ngờ bị sét đánh, trong tiếng sét đó tôi cơ hồ mất hẳn tri giác. Trong phòng hóa trang, từ xa tôi nhìn thấy anh chàng đẹp trai đang cẩn thận quàng từng

chiếc áo cho cô, bắt chọt cô lao đến, gục đầu vào vai anh, hai người đứng như thế rất lâu, không rời nhau.

Thế giới của tôi phút chốc sụp đổ. Đúng vậy, tôi có là gì? Ngay đến tên cô tôi cũng không biết. Tôi bàng hoàng bỏ chạy, chạy khỏi giấc mơ đeo bám tôi suốt mấy năm ròng. Giấc mơ rực rỡ phút chốc tan biến. Năm thứ tư nhanh chóng trôi qua, tôi mang cô bạn gái xinh đẹp, điệu đà về nhà giới thiệu với cha mẹ. Cha mẹ tôi cũng chiều cô hết mực, còn tôi không hiểu tại sao hầu như không còn cảm xúc như thuở ban đầu.

Cha tôi bảo tôi đưa bạn gái trở về nhà cũ thăm bác tôi vẫn sống ở đó. Chấn bốn năm, lần đầu tiên tôi trở về nhà cũ, bức tranh con hổ treo trên tường vẫn y nguyên, mọi đồ đạc vẫn thế, chỉ có điều chủ nhà đã khác. Cùng ngồi uống trà với hai bác tôi, qua tấm kính đặt bộ ấm chén, tôi đột nhiên nhìn thấy một tập phong bì phía dưới. Bác tôi nói, những thư này không biết viết cho ai. Trên đó chỉ có địa chỉ nhưng không thấy tên người nhận, hầu như mỗi tuần đều nhận được một lá, chưa bao giờ gián đoạn.

Tôi run run mở thư, là cô! Đúng là thư cô viết cho tôi.

Từ khi vào học viện Nghệ thuật, mỗi tuần cô đều viết cho tôi một bức thư. Trong bức thư đầu tiên cô nói, cô đã lén ghi lại địa chỉ nhà tôi. Mặc dù không biết tên tôi nhưng cô tin rằng tôi nhất định nhận được những bức thư đó, cô còn bảo nhà cô thực ra không ở trạm xe sau. Sau khi tôi vào nhà, cô đi tiếp đến trạm sau và đi xe khác về nhà. Trong bức thư tiếp theo cô nói về niềm vui và cả nỗi buồn khi ở học viện Nghệ thuật. Cô nói có bạn trai theo đuổi, cô nói cô đoạt giải thưởng về múa, cô nói chân cô bị thương trong lúc tập luyện, cô nói cô bắt đầu hoài nhớ những ngày tháng dưới tán anh đào...

Sau đó tôi đọc đến đoạn cô nói, cô bắt đầu nhớ tôi, nói rằng, vở vũ kịch *Dưới tán anh đào* do cô biên đạo đã đoạt giải, còn được mời biểu diễn giao lưu nghệ thuật trong buổi lễ kỷ niệm thành lập trường bạn, cô nói trong khi múa đầu cô chỉ toàn hình ảnh của tôi, sau khi vào hậu trường cô đã lao đến, gục khóc trên vai bạn diễn...

Trong đầu tôi một mảng trống rỗng, thì ra cô cũng như tôi, cả hai đều nhớ về nhau, chỉ có điều như một bức tranh màu nước kéo dài, một người quen đi bên phải, một người quen đi bên trái, tôi quen lần theo các bên của tuyến 520 tìm cô mà không hề biết nhà cô không ở tuyến đó. Còn cô quen viết thư hết bức này đến bức khác cho một người không biết tên là tôi, mà không hề biết tôi đã chuyển nhà, cũng không một lần quay về nhà cũ.

Trong bức thư cuối cùng, cô nói cô sắp tốt nghiệp, vào tới Chủ nhật đầu tiên của

kỳ nghỉ hè cô sẽ đợi tôi ở chuyến xe buýt cuối cùng tuyến 520...

Tôi quay người hỏi bạn gái hôm nay thứ mấy, đúng lúc cô bạn gái tôi đang chìa cho bác tôi xem sợi dây chuyền đá quý, cô ngẩng đầu nhìn tôi, nói: Chủ nhật.

Bây giờ là mấy giờ?

Mười rưỡi.

Tôi ôm chồng thư quay người chạy.

Mười giờ năm mươi phút, cuối cùng tôi thở hắt hắt chạy đến bến xe đó, đảo dác nhìn quanh. Mười một giờ, chuyến xe buýt cuối cùng tuyến 520 cũng đến đúng giờ.

Tim tôi đập như trống tràng, chờ suốt bốn năm, câu chuyện đẹp cuối cùng cũng kết thúc có hậu, giống như bức tranh màu nước kéo dài, cô quen đi bên phải, tôi quen đi bên trái, cuối cùng gặp nhau trước một hồ nước hình tròn.

Tôi lên xe, nhưng trong xe, ngoài người lái không có một hành khách nào, tim tôi lặng dần, lặng dần, đến tận đáy biển vô tận, thì ra cái kết thúc đẹp có hậu đó chỉ là tưởng tượng của tôi, cuối cùng tôi đã để lỡ tình yêu đầu tiên chân thực nhất đời tôi.

Tôi nhắm mắt, một giọt nước lăn xuống.

Đột nhiên, thoáng nghe thấy từ phía sau giọng nói quen thuộc, tôi quay phắt lại, qua lớp kính xe, tôi nhìn thấy cô, hai tay nâng chiếc váy dài, thở hắt hắt chạy theo chuyến xe cuối cùng!

Qua đôi mắt nhòe ướt mím cười, tôi nhìn thấy đoạn đường cô chạy qua, hoa anh đào bùng nở lần thứ hai.

Yêu thầm thay đổi tuổi xuân

An Ninh

I.

Năm đó tôi mới mười sáu tuổi, chẳng vì lý do gì thích ngay một chàng sinh viên đại học. Hằng ngày, khoác ba lô đi qua con đường anh đào dài tít tắp trước giảng đường của họ, dưới những cánh anh đào rơi lả tả, không thể nào kiềm chế, tôi

nghe đầu, ghé nhìn xem anh có ngồi ở chiếc bàn sát cửa sổ hay không. Nếu nhìn thấy anh, người tôi lập tức như bay lên, lâng lâng trong nỗi hân hoan êm dịu giống như những cánh anh đào bay trong gió. Nếu không nhìn thấy anh, người tôi nhẹ bẫng, chơi vơi như bị ai đó rút rỗng cơ thể.

Đương nhiên, nhiều lúc nhìn thấy anh ngồi chỗ đó, lòng tôi lại xao động, bay bổng. Không ai bảo với tôi anh tên gì, anh từ đâu đến, thích đọc sách gì, có cô gái nào thầm yêu anh. Nhưng có hề chi, tôi có thể gọi anh là Người im lặng, tôi không cần biết anh từ đâu đến, trái tim tôi chỉ hướng về anh, tôi có thể thích bất kỳ cuốn sách nào anh từng chạm đến, chỉ bởi vì trong đó từng có hơi ấm của anh, thậm chí tôi có thể vui vẻ chuyển thư tình của anh cho cô gái mà anh thích, chỉ bởi vì anh sẽ dịu dàng nói lời cảm ơn tôi.

Tôi yêu anh như thế, nhưng anh không hề biết, bởi vì có một lần, đột nhiên gặp anh trên đường anh đào, khi câu “Chào anh” tôi đã tập đến vạn lần vừa buột ra, trong mắt anh không có gì ngoài vẻ ngạc nhiên. Tôi tưởng anh sẽ nhớ cô bé hằng ngày len lén liếc nhìn anh, thậm chí giống như anh nhớ những cánh anh đào rơi, nhớ bóng người dường như đã trở thành một phần của con đường anh đào xa tít. Nhưng mùa anh đào đã qua, hoa anh đào đã tàn, mùa xuân vội vàng lặng lẽ lui gót, bờ môi và viên mắt tôi cố ý tô hơi đậm, bài hát tôi ngân nga, kiểu tóc thay đổi mỗi ngày, chiếc vòng bạc lúc lắc trên cổ tay. Mọi nỗ lực của tôi không làm cho anh nhớ tôi. Cánh hoa rơi, vẫn còn dư hương trong ký ức của anh, còn tôi, tôi không bằng cánh anh đào xao xác trong gió.

Nhưng liệu có đóa hoa nào tươi lâu hơn, hương thanh hơn tình yêu thầm lặng? Tôi vẫn âm thầm thích anh. Cho dù bận học đến mấy, lúc tan trường tôi đều ôm một cuốn sách dày, bồi hồi trên con đường nhỏ ngóng chờ anh, sau đó lặng lẽ nhìn anh đi đến cùng với một đám bạn và quả bóng, chân tay luống cuống, muốn bỏ chạy nhưng không đủ sức, chỉ ngơ ngẩn đứng giữa đường, nhìn anh lại gần, sau đó nghiêng người, vén mái tóc bị gió thổi tung, nhìn anh nói cười đi qua.

2.

Cuối cùng anh cũng chú ý đến tôi. Đó là một ngày mưa, tôi vẫn ôm cuốn sách đứng chờ anh. Anh không mang ô, đợi mưa lao đến, làm rơi cuốn sách trong tay tôi xuống đất. Anh rồi rít xin lỗi, còn cúi xuống nhặt sách cho tôi. Nhìn thấy ba chữ “Mạnh Vũ Thi”, tên tôi, trên bìa sách, anh mỉm cười nói, tên em cũng đẹp như người vậy. Tôi tưởng tôi sẽ đỏ mặt không dám nhìn anh như đã tưởng tượng trong mơ. Nhưng không ngờ, chưa kịp nghĩ tôi đã bật khóc. Anh cũng hốt hoảng, lại xin lỗi rồi rít, nói anh thật sự không cố ý làm rơi sách của tôi, còn tôi, không chịu nổi

niềm vui đột ngột như thế, nói một câu tạm biệt rồi chạy vút như bay. Làm sao anh biết được, nước mắt trong đôi tròng mắt ẩm ắp đó đã tích tụ từ lâu.

Ngày hôm sau, khi đi qua giảng đường, tôi lại mong ngóng. Còn anh, thực sự đã đứng đợi trước cửa! Thấy tôi đi đến, anh xoay cái ô màu tím nhạt trong tay, nói đùa: Cô bé sao cũng hấp tấp như anh thế, cũng tốt, trời nắng rồi, có thể che nắng. Tôi cơ hồ đã quên mất tiếng nói, chỉ biết rằng trong khoảnh khắc đó tôi là cô bé hạnh phúc nhất trên đời, hạnh phúc tột đỉnh, tự nó dâng tràn, tỏa hương không cần nói ra. Tôi cứ cúi đầu như vậy, nhìn những ngón chân của tôi trong đôi xăng đan đường như cũng xúc động không yên, giờ tay đón cái ô, sau đó nhẹ nhàng giẫm lên cái bóng đổ dài của anh, bước đi.

Hôm đó tôi bỏ một tiết học, chạy trên sân vận động của trường, khi chạy đến vòng thứ tám, không trụ được nữa, thở hổn hển, gục xuống bãi cỏ. Nước mắt tôi lại trào ra. Mười sáu tuổi, tôi bị cơn sóng thần của tình yêu bất ngờ nhấn chìm đến ngọt thở.

Đó chính là quãng thời gian đẹp nhất trong cuộc đời tôi, ánh mặt trời rực rỡ, hoa thơm ngát, không khí trong lành. Ánh mắt tôi chạm đến nơi nào, nơi đó trở nên lấp lánh, huy hoàng một cách diệu kỳ. Tôi bắt đầu điên cuồng thăm dò mọi thông tin về anh, tôi tìm ra tên anh trong danh sách đội tuyển bóng rổ của trường, từ một đồng nghiệp của mẹ tôi lại biết, anh đến từ một thành phố xa xôi, giá rét. Tôi còn tìm được một bài viết của anh trên báo tường của trường, nhớ kỹ anh thích trượt băng vào mùa đông, thích mặc quần áo các gam màu xanh, thích gặm táo không gọt vỏ, thích đọc sách dưới đèn bàn ẩm ắp, thích những cô gái có nước da trắng, mái tóc hơi xoăn.

3.

Trong một thời gian ngắn, tôi đã tìm hiểu tất cả về anh, còn anh vẫn như không biết tôi. Nhưng chuyện đó có hề chi? Tôi có thể tự do yêu anh như thế, có thể ngày ngày đi qua cửa sổ lớp anh, có thể nghe thấy giọng nói trầm ấm của anh. Với tôi vậy là đủ.

Tôi vẫn “tình cờ” gặp anh trên con đường anh đào lát đá xanh. Anh bắt đầu mỉm cười với tôi, đó là cách chào đặc biệt của anh, khóe miệng hơi nhếch lên, nụ cười như nắng xuân khiến trái tim đã trầm luân trong cát bụi của tôi lại thấm ướt. Còn tôi, vẫn lấy hết dũng khí hơi ngẩng đầu đón ánh mắt anh. Tôi nghe thấy tiếng thân mình bị thiêu đốt nổ lép lép trong mắt anh. Đau đớn như vậy, cam tâm như vậy. Không có bất cứ giao lưu bằng ngôn ngữ nào, với anh, tôi chỉ là cái gạt đầu xã giao, còn anh là cả sinh mệnh của tôi.

Hai năm vụt trôi qua. Điểm thi đại học của tôi đủ vào trường đại học danh tiếng ở Bắc Kinh, nhưng tôi một mực muốn học trường này. Mẹ tôi nói, chẳng phải con vẫn thích Bắc Kinh sao, thay đổi lúc nào thế? Tôi cúi đầu mỉm cười, thầm nghĩ, phải, tôi đã thay đổi từ lúc nào, có lẽ là bắt đầu từ giây phút nhìn thấy anh.

Cuối cùng, tôi đã có thể đường hoàng đi đến mọi nơi anh từng đến, thư viện, phòng tự học, góc học tiếng Anh, sân vận động. Anh chưa bao giờ chú ý đến cô bé đó sao? Cô làm kiểu tóc xoăn anh thích, cô dùng mỹ phẩm làm trắng da, cô mặc nhiều kiểu váy có gam màu xanh, cô ngã lên ngã xuống trên tuyết, cốt luyện tư thế trượt tuyết đẹp nhất, khi xem bóng rổ, cô không quên găm một quả táo không gọt vỏ, ban ngày đọc sách cô cũng kéo rèm cửa sổ cốt để bật đèn bàn, hết lần này đến lần khác, cô viết bài gửi cho báo tường, cố gắng để bị trả lại.

Khi tôi còn chưa làm rõ vấn đề này, bên cạnh anh đã xuất hiện một cô gái nhỏ nhắn. Tôi tưởng sẽ đúng như trong bài viết của anh, nhưng hóa ra lại là một cô khác hẳn: tóc thẳng dài tới thắt lưng, làn da ngăm ngăm, mặc váy vải bông màu trắng, khi nói, ngữ khí hơi lạnh mà anh bảo anh không thích. Tất cả những gì tôi kỳ công thay đổi vì anh hóa bằng không.

4.

Tôi tưởng mình sẽ bật khóc như một ngày mưa ba năm trước, nhưng không ngờ tôi mỉm cười trong ánh mắt ngạc nhiên của anh. Ánh mặt trời rạng rỡ như thế, hoa ngát hương như vậy, nụ cười của tôi cũng rạng rỡ ngát hương. Tôi nói, ha ha, tôi nhận thua, chúng ta luôn là người xa lạ. Nói xong, tôi ngửa mặt đón những cánh anh đào mềm dịu, chạy vụt đi như con chim nhỏ.

Mùa hoa anh đào đã hết, cánh hoa đã tàn, mối tình dai dẳng, âm thầm và đượm buồn của tôi cuối cùng cũng kết thúc.

Hai năm sau, trong một dịp hội trường, nâng ly uống được già nửa, đột nhiên có một chàng trai đi đến nói với tôi, Vũ Thi, em biết không, làn da nâu nhạt của em, bím tóc đuôi ngựa vung vẩy của em, chiếc váy màu cam của em từng là ký ức êm đềm nhất trong lòng bọn con trai ký túc xá chúng tôi! Nhưng bây giờ, sao em lại từ bỏ cô gái nhỏ mà tất cả chúng tôi đều thầm yêu?

Tôi cứ tưởng một mối tình đơn phương thầm lặng kết thúc cũng không có gì thay đổi, nhưng không ngờ nó vẫn vô tình được tuổi xuân khắc sâu ghi nhớ, có thể làm thay đổi tuổi xuân như vậy.

Chàng trai che ô cho tôi

Thẩm Gia Kha

Mùa hạ năm 2003, Lâm Mạt gặp Từ Bằng, anh ôm một xấp tờ rơi dày. Có rất nhiều sinh viên đứng phát tờ rơi trước cửa trung tâm thương mại, đa phần đều là nam. Trời nắng như đổ lửa như vậy, muốn các nữ sinh mạo hiểm với làn da của họ để chăm chỉ làm việc chỉ có hai khả năng, hoặc là rất thiếu tiền hoặc là có nước da đen bẩm sinh dù phơi nắng thế nào cũng không mấy ảnh hưởng. Các cô nữ sinh thương xót làn da của mình sẽ không đến đứng phơi mặt ở đây.

Lâm Mạt không phải là đối tượng thứ hai. Cô rất thiếu tiền, thiếu tiền mua vé tàu và tiêu vặt trên đường về Thiên Tân trong dịp nghỉ hè. Vì vậy cô nhất thiết phải làm đủ một tuần.

Từ Bằng nhìn Lâm Mạt tự hành hạ bản thân, đột nhiên thốt ra một câu, thực ra cô có thể che ô đi phát tờ rơi.

Lâm Mạt hơi choáng vì câu nói đó. Cái lối làm thêm điệu đà như thế cô thấy rất nghịch mắt. Từ Bằng dứt khoát nhét tập tờ rơi vào tay cô, sau đó mang đến một chiếc ô.

Lâm Mạt cảm thấy để con trai che ô cho mình, nhất là trong hoàn cảnh mình đi phát tờ rơi trông càng khó coi.

Hai cái đầu nhanh chóng hơi cúi xuống, ghé vào nhau. Lâm Mạt phụ trách gương ô, Từ Bằng phát tờ rơi, vậy là thành một cảnh thuận mắt, bạn gái thương bạn trai kiếm tiền vất vả, dịu dàng đứng phía sau gương ô che nắng cho anh. Còn về tiền công, anh chàng nói, cô cầm cả đi, tôi chỉ rèn luyện tí thôi, coi như là đi chơi thôi mà.

Trên đời, có người tốt thế sao?

Vần thơ mơ hồ nổi tiếng

Quả thực có rất nhiều người tốt, làm rất nhiều việc tốt khiến trái tim bao người ấm áp, thậm chí còn có thể được nêu gương về đạo đức trên các tờ báo của thành phố. Nhưng một chàng trai trẻ như vậy, trong bao nhiêu nữ sinh lại lựa chọn ưu tiên Lâm Mạt càng là khoảng cách ngàn vạn dặm so với người tốt, việc tốt thông thường.

Điều này cũng chẳng sao.

Chỉ cần khoảng cách với Lâm Mạt rất gần là được.

Lâm Mạt dần cảm thấy khó xử, mặc dù cô có mục đích, nhưng không thể vô duyên vô cớ nhận sự giúp đỡ của một người khác giới. Cô quyết định vào ngày làm việc thứ sáu sẽ nói với anh chàng có một vết sẹo trũng cá trên trán này rằng, sau ba mươi sáu giờ nữa tôi sẽ ở bên bạn trai tôi.

Đến ngày thứ sáu, trời vẫn nắng như đổ lửa, nắng nhưc mắt khiến cho nhiệt độ ở khu trung tâm cũng lên tới xấp xỉ bốn mươi độ C. Lâm Mạt đã áp ủ câu nói cảm ơn, sau đó từ chối sự bảo vệ rõ ràng hơi thái quá của anh. Lương tâm trời dậy khiến cô hơi xấu hổ, áy náy. Cô dáo dác nhìn trước nhìn sau. Có một dải mây bay qua, may mà có bóng râm nhân tạo, gương ô mãi cũng không phải là công việc nhẹ nhàng, sự chuyên chú theo đuổi của Từ Bằng khiến Lâm Mạt càng áy náy.

Từ Bằng không phải là thi sĩ Cố Thành nên không biết câu thơ mơ hồ nổi tiếng như sau.

“Em không thể lúc nhìn tôi, lúc nhìn mây. Tôi cảm thấy khi em nhìn tôi em rất xa, khi em nhìn mây em rất gần.”

Nếu không anh nhất định đã dẫn ra câu thơ rất hợp cảnh đó.

Anh chờ câu trả lời của Lâm Mạt.

Anh chờ sáu ngày, cánh tay tê cứng, xăm tối trở về trường phải dùng dầu xoa do Singapore sản xuất đang bán rất chạy. Xoa bóp mãi mới làm cho huyết mạch lưu thông, gân cốt thư giãn để tiếp tục gương ô che nắng cho người đẹp.

Thiện cảm ngụy dân

Năm 2005, sau khi tốt nghiệp Lâm Mạt đã tham dự phỏng vấn trực tiếp của rất nhiều tòa báo. Người đàn ông đưa cô đi xuyên qua khu văn phòng cao cấp, cuối cùng bảo cô nên nói với khách hàng như thế nào, làm thế nào đánh trúng điểm yếu của những doanh nghiệp có hành vi tiêu cực khiến họ rút hầu bao làm quảng cáo. Ông ta nói với cô, các cơ quan báo chí gần đây cũng chuyển sang chế độ hạch toán, thực ra trọng điểm công việc không phải là phỏng vấn mà là viết những bài báo mềm dẻo, ông ta bảo cô tốt nhất nên suy nghĩ rồi đến đây ngay, bây giờ công việc cũng không dễ kiếm.

Lâm Mạt chỉ muốn bóp một câu vào mặt ông ta, nếu sớm biết như vậy, cần gì

phải học báo chí! Đồi luôn nghề làm nhân viên phục vụ cho xong.

Lâm Mạt không tìm được việc, sau khi tham gia buổi phỏng vấn của một tờ nội san mà chẳng hề có hy vọng, cô gặp Từ Bằng. Đó là tờ nội san của một thương hội lớn trong thành phố. Từ Bằng là trợ lý phòng tuyên truyền. Khi ánh mắt gặp nhau, Lâm Mạt cúi đầu như cô học sinh bị gọi lên bảng kiểm tra bài.

Cô hấp tấp nói, tôi đi đây. Công việc này không phù hợp với tôi. Từ Bằng gọi cô nói, thực ra chúng tôi vẫn cần những nhân viên khác, cô đừng đi vội. Nhìn gương mặt quen thuộc áp gần mặt. Không thể không nhớ lại.

Năm 2003, trước khi Lâm Mạt trở về Thiên Tân, Từ Bằng đưa cô trở về trường, anh để chiếc ô vào tay cô. Cuối cùng Lâm Mạt đã suy nghĩ xong cũng chuẩn bị tốt tinh thần, định nói với anh, nhưng Từ Bằng đã ngăn cô lại.

Anh nói, tôi đi trước đây, cô đừng hiểu lầm, mấy ngày nay tôi chỉ rèn luyện bản thân thôi. Qua rèn luyện tôi phát hiện khả năng giao tiếp của tôi đã nâng lên không ít, gặp các cô gái cũng không thấy quá xấu hổ nữa.

Anh nói liền một hơi, giống như người uống say cứ một mực nói tôi không say, tôi không say.

Lâm Mạt thở dài. Hàm ý của cái thở dài này vượt xa mọi ngôn ngữ và biểu cảm. Cảm thấy mình làm như vậy chẳng khác gì muối bỏ biển. Lâm Mạt chỉ nhìn thấy bóng lưng của Từ Bằng. Anh ta thực ra có trái tim nhạy cảm, tính tình cẩn trọng, mong mỗi trăm hoa đua nở và thời gian sẽ ủng hộ mình, kết quả chờ đợi chỉ là anh đã tìm cho mình một cái thang.

Anh ta đã xuống thang.

Lâm Mạt còn biết làm thế nào.

Tình cảm từng chút nguội dần. Chìm trong toa tàu có máy lạnh. Do sự hào phóng của anh, cô được hưởng một chuyến đi thoải mái, dễ chịu về Thiên Tân. Bao làng mạc ven đường vun vút lùi về sau, hoa sen nở rộ, bầu trời mùa hè trong veo. Lòng mơ hồ tiếc nuối.

Từ bỏ trước

Lâm Mạt không thể ở lại tòa nội san đó. Nhưng khi rời đi cô nói, Từ Bằng, tôi mời anh ăn cơm được không, lần đó anh đã rất vất vả mà tôi vẫn chưa cảm ơn anh. Từ Bằng trả lời, cũng được, thật ngại quá, tôi cứ tưởng vị trí đó còn trống, kết quả là

đã có người, nên để tôi mời cô!

Không, tôi mời anh!

Tôi mời cô...

Lâm Mạt nổi cáu, đừng tranh giành nữa, tôi mời là mời.

Sau phút ngỡ ngàng, Từ Bằng hơi bối rối. Lâm Mạt nói, không phải chỗ đắt lắm đâu, chỉ là nhà hàng tự chọn, ăn bao nhiêu chọn bấy nhiêu, yên tâm, một bữa cơm tôi vẫn mời được.

Tôi Ba mươi năm đó, việc cô chia tay với bạn trai cũng không có gì bất ngờ. Hai người ở hai thành phố khác nhau, học ở trường khác nhau giống như một khách hàng đang đối bước vào những hiệu ăn khác nhau. Lựa chọn đến hoa mắt, nổi vết vằn trong quá khứ đã quá xa vời.

Nhìn thấy bạn trai cũ của mình đi bên một cô gái lạ mà anh ta không có ý tránh mình, Lâm Mạt đột nhiên hiểu ra. Đây là lời tuyên bố rõ ràng nhất. Cô đã nhìn thấy hết, việc gì phải giải thích dài dòng.

Bạn trai, không, bạn trai cũ vẫn mời cô đi ăn, tiếp đãi một cách lịch thiệp, thu xếp chỗ ở. Nửa đêm trong khách sạn Thanh Niên cô không phải không nghĩ tới chàng trai từng che ô cho mình trong suốt sáu ngày. Nhưng nghĩ đến thì sao? Nghỉ hè trở về nhà, Lâm Mạt đã trải qua thời kỳ dưỡng thương vô vị, vào học kỳ mới, khi nhìn thấy Từ Bằng cô đã để cho mình mỉm cười, tay nắm vạt áo, đến gần hỏi, anh đến sớm thế.

Từ Bằng trả lời, tôi không về nhà!

Thật không?

Thật.

Không lâu sau, người ta cũng có bạn gái. Những gì cô đã từ bỏ, không còn thuộc về cô nữa. Lúc này gặp lại, ngồi giữa những thực khách đi đi lại lại chọn thức ăn, Lâm Mạt chẳng còn bụng dạ ăn uống. Cô chỉ đứng lên lấy thêm đồ, mỗi thứ một ít. Từ Bằng chậm rãi ăn.

Cô rất muốn hỏi bạn gái anh đâu? Bây giờ còn ở bên anh không? Nếu không, anh có cần một người khác? Anh có thể xem xét tôi, một người dịu dàng thế này đang ngồi trước mặt anh. Nhưng ý nghĩ đó qua rất nhanh.

Một cô gái cô đơn đến mấy cũng phải giữ ý.

Cô đã thể hiện rất rõ, không nên hạ mình nói ra. Lúc thanh toán, Từ Bằng nhìn cô. Thanh toán xong hai người đi thẳng ra ngoài khu thương mại. Lâm Mạt nói chúng ta đi dạo một lát, ăn nhiều quá, đi cho tiêu bớt. Cô sợ mình lại giẫm vào vết xe đổ ngày trước của anh. Khi tia hy vọng cuối cùng đến với số phận của mình, hãy từ bỏ trước. Cô nhận ra anh không có bạn gái bởi vì muộn như thế vẫn không thấy một tin nhắn hay điện thoại giục về.

Nhưng cuối cùng anh áp úng nói, tôi sắp ra nước ngoài, thương hội dự định chỉ trả kinh phí cho tôi. Lâm Mạt cảm thấy buồn cười, mình thật ngốc, quên mất chuyện cơ duyên, còn rất nhiều vấn đề liên quan.

Đưa tôi đi được không?

Vẫn còn ngây thơ

Năm 2007, cuối cùng Lâm Mạt nhận được công việc ở một tòa báo, làm phóng viên chương trình giải trí chính thống. Vị trí này oai hơn nhiều so với làm ở tờ nội san cho khách sạn trước đây.

Từ Bằng, sau khi ra nước ngoài, vượt qua khoảng cách địa lý, vượt qua tầm nhìn của Lâm Mạt.

Cô phóng viên nhỏ bận rộn tích được ít tiền, mua căn hộ mini theo kiểu trả góp.

Đãi ngộ đối với một phóng viên các tờ văn báo không cao không thấp. Các tiết mục giải trí xuất hiện liên tục, hết chuyện của các minh tinh lại đến giấc mộng gia đình, chuyện nào rồi cũng nhạt. Có lúc, trong đêm, trong những ký ức sâu nhất của cô, xuất hiện bộ mặt của chàng trai với nỗ lực ngây thơ. Đó là biểu hiện đáng yêu đầu tiên của một người kiên trì theo đuổi tình yêu. Nhưng người đi xa, không trở lại. Những người trưởng thành khi bắt đầu ý, rất nhiều lúc, rất nhiều lúc phải tự khuyên mình, bằng lòng với số phận, vui vẻ một cách giả dối chính là thắng lợi.

Nhưng người không trở về lại luôn nghĩ tới nỗi trống trải càng triền miên.

Đưa em đi được không, chỉ một câu thăm nói trong lòng.

Đưa đi thế nào?

Anh là nhân tài trẻ được đào tạo bằng kinh phí nhà nước. Cô còn chưa tìm được việc làm, hoàn toàn có thể rơi vào cảnh nuôi không ăn bám. Tốt nghiệp khoa Báo

chí của một trường đại học hạng hai, lại chưa có kinh nghiệm công tác, ngoại ngữ bình thường, đưa đi thế nào?

Thậm chí chút tình cảm đó giữa mình và anh ta vẫn mơ hồ, chưa bao giờ rõ ràng công khai. Bản thân mình cũng thấy buồn cười.

Không có tin tức của Từ Bằng.

Ai quy định không được đưa vợ phiêu bạt giang hồ

Mùa xuân năm 2008, Vương Gia Vệ một lần nữa dựng lại bộ kinh điển *Đông Tà Tây Độc* của ông ta. Nghe nói lần này sẽ là lần cắt xén, chỉnh sửa cuối cùng.

Lâm Mạt nhận nài chờ đợi xem rốt cuộc đạo diễn động kéo ở đâu để cô viết bài.

Nhưng chờ rất lâu, cô cơ hồ ngủ gật. Lúc tỉnh giấc thì bộ phim đã đến phần kết. Cô hỏi khán giả bên cạnh, người đó trả lời, thực ra chỉ thêm một cảnh mấy phút. Cảnh cuối cùng Trương Mạn Ngọc, ngôi sao quốc tế lớn, trong chiếc áo đỏ, biến mất trong đau thương.

Quay đầu nhìn màn ảnh, Tây Độc cô đơn đến phát điên, cuối cùng thốt ra tiếng nói trong lòng: Từ nhỏ tôi là trẻ mồ côi, tôi hiểu rõ muốn không bị người khác từ chối, cách tốt nhất là từ chối người ta trước. Nhưng như vậy thì sao, trong những ngày đẹp nhất của họ, hai người không ở bên nhau.

Người Âu Dương Phong hâm mộ nhất là Hồng Thất. Anh ta có thể đưa vợ đi phiêu bạt giang hồ. Hồng Thất lo lắng, người trên giang hồ chẳng có ai đưa vợ đi theo, làm thế thành trò cười cho thiên hạ.

Như vậy thì sao, có ai quy định không được đưa vợ phiêu bạt giang hồ. Lâm Mạt vô cùng hâm mộ người vợ của Hồng Thất. Cô ta biết mình muốn gì, lại có thể kiên trì đến cùng để đạt được điều mình muốn. Trời mưa to như vậy, cô bị Hồng Thất đuổi ra ngoài đường, người ướt đầm, nhưng cô lại khe khẽ hát trong mưa, cô đã thành công, cô có quyền hưởng hạnh phúc.

Năm 2003, anh không đạt được mong muốn.

Năm 2005, cô cũng không.

Trên đời này những người cô đơn như Tây Tú ngày càng nhiều, những bà vợ của Hồng Thất ngày càng ít.

Phần 2

Bóng tối: Quý thời gian

Khi sương khói tan, hãy đưa em đi

Mai Cát

Hai người yêu nhau, nhưng lại dần xa nhau. Trong tim họ, đều có vết thương liên quan đến một bí mật đã phủ bụi thời gian.

Lạc Tiểu Ngu ngồi xe hơi về quê, Thẩm Thu vận âu phục thẳng nếp đứng bên cạnh cô, trông rất oách. Mặc dù Thẩm Thu đã bốn mươi, nhưng khí chất nho nhã, điềm đạm khiến anh nhìn trẻ hơn tuổi. Hàng xóm láng giềng chen chúc trong nhà Lạc Tiểu Ngu, Thẩm Thu đưa ra những món quà đã chuẩn bị sẵn. Láng giềng có người nói, Lạc Tiểu Ngu thật có phúc, lấy được người đàn ông tốt thế.

Lạc Tiểu Ngu liếc mắt ra ngoài cửa sổ và nhìn thấy Liễu Viễn. Anh lặng lẽ đứng bên kia đường. Trong lòng cô và cả đất trời chỉ toàn buồn đau.

I.

Cô biết Liễu Viễn đang chờ cô. Nghe cha nói, Liễu Viễn thường đến nhà cô giúp đỡ việc nọ việc kia, thay viên ngói, sửa đường ống nước, biếu ít hoa quả, rượu, chè. Anh vẫn chưa có bạn gái, người nhà sốt ruột, giới thiệu mấy đám, nhưng vừa gặp mặt anh đã đuổi khéo họ.

Cô và Liễu Viễn biết nhau từ khi còn rất nhỏ. Họ cùng chơi trò nặn đất, trèo cây bắt trứng chim, xuống sông mò cá. Anh hơn cô hai tuổi, nhưng dứt khoát đi học muộn hai năm để được học cùng cô. Anh cầm cặp sách cho cô, chép bài giúp cô, trong túi luôn nhét đầy hoa quả, đồ ăn vặt rồi dúi cả cho cô.

Năm Lạc Tiểu Ngu mười tuổi, cha cô lấy vợ hai. Lúc đầu bà đối với cô cũng còn được. Ba năm sau, bà sinh được em trai, em trai trở thành bảo bối của cả nhà. Đi học về Tiểu Ngu không được đi chơi nữa, cô phải ở nhà trông em. Mỗi lần đến, Liễu Viễn đều thấy cô vừa ôm em vừa học bài, mặt đầy nước mắt.

Mẹ kế càng ngày càng đối xử khắc nghiệt với cô, có miếng gì ngon đều giấu để

phần con trai, cứ thấy thằng bé khóc là bà đang tay tát Lạc Tiểu Ngư. Mà lại bắt nạt em hả? Bà gầm lên.

Một hôm, khi Liễu Viễn nhìn thấy bà mẹ kế lại đánh Lạc Tiểu Ngư, bấy giờ, anh đã là một cậu thiếu niên cao lớn, anh đứng chắn trước mặt bà, nhận cái tát thay cô.

Anh biết cô thường xuyên bị mẹ kế hành hạ, những vết thương trên cánh tay không phải do cô bị ngã. Nửa đêm, anh đập vỡ kính cửa sổ nhà cô, dùng súng cao su bắn đá dăm vào bà mẹ kế, hoặc rút van xăm xe đạp của bà. Anh dùng cách đó để cảnh cáo bà không được bắt nạt Lạc Tiểu Ngư nữa.

Liễu Viễn không hề biết, anh càng làm thế, bà ta càng trút giận lên cô. Còn đứa em trai cậy được mẹ chiều, cũng bắt đầu bắt nạt cô.

Một tối, cậu em chết.

Từ nhỏ thằng bé đã dị ứng thuốc Penicillin. Nhưng hôm đó không biết thế nào lại uống phải Penicillin. Bà mẹ kế đánh cô một trận gần chết, bảo cô đã hại chết đứa em.

Bà bắt cô quỳ đúng ba ngày trước mộ thằng bé.

2.

Liễu Viễn nói, Tiểu Ngư, anh sẽ đưa em đi khỏi đây.

Cô rất muốn đi thật xa nhưng còn việc học hành của cô, của Liễu Viễn? Họ vẫn còn quá nhỏ, có thể chạy đi đâu?

Cô luôn cảm thấy mình đã gây quá nhiều phiền phức cho anh. Trước nay luôn là anh chăm sóc cô, bảo vệ cô. Làm sao cô có thể yêu cầu anh bỏ học? Liễu Viễn học tốt như thế, anh có thể thi đỗ vào một trường đại học tốt, anh sẽ có một tiền đồ tươi sáng.

Cô đâm vào ngực anh, nếu anh đưa em đi thật, nhất định anh phải đỗ vào trường đại học tốt nhất.

Họ đã hẹn nhau, cùng thi một trường, nhưng Lạc Tiểu Ngư không đỗ. Liễu Viễn làm giả giấy báo nhập học đưa cho cô. Anh nói, chúng ta cùng đi, anh sẽ làm thêm nuôi em ôn thi, sang năm thi tiếp.

Cô cũng muốn thoát khỏi mẹ kế, thoát khỏi cái nhà này liền đồng ý. Lúc xuống

tàu, họ lạc nhau. Lạc Tiểu Ngưu nói, cô đi mua chai nước, sau đó biến mất.

Cô để lại cho anh bức thư nói, anh hãy gắng học thật tốt, đừng tìm em.

Cô đứng nấp một góc, nước mắt đầm đìa nhìn anh phát điên hót hải gọi tên cô. Cô không muốn trở thành gánh nặng của anh, không muốn.

3.

Đúng lúc hoảng loạn nhất thì cô gặp Thảm Thu. Cô đến xin việc ở một quán rượu. Lúc học việc, cô không thể nào bê nổi cái khay. Trên khay thường để một tá bia. Người cô gầy yếu như vậy, khay đổ, bia vỡ choang, tay cô cũng bị thương.

Cô ngồi thụp xuống, vừa bị máu ở tay, vừa nhặt mảnh chai vỡ. Một người đàn ông kéo cô đứng dậy, lấy khăn mùi xoa băng tay cho cô, anh nói, cô là một cô gái đặc biệt.

Anh chính là Thảm Thu, chủ quán rượu. Anh không để cô làm phục vụ, mà cho cô làm nhân viên thu ngân. Liễu Viễn không biết, thực ra cô và anh sống cùng một thành phố, những lúc rỗi, cô thường đến trường đại học của anh, nhìn những nam, nữ sinh viên sôi nổi vô tư, cô thầm hỏi, Liễu Viễn, anh có khỏe không?

Mấy lần cô đã nhìn thấy Liễu Viễn. Anh ôm cuốn sách, lạnh lùng đi qua vườn trường. Cô bị chặt miệng, cố kiềm chế không gọi anh. Cô rất muốn chạy đến trước mặt anh, nói với anh, Liễu Viễn, thực ra em ở ngay cạnh anh.

Thảm Thu đối với cô rất tốt, liên tục tăng lương cho cô. Cô biết thực ra anh có cảm tình với cô, nhưng lòng cô chỉ có Liễu Viễn, chỉ có Liễu Viễn.

Cô gửi gần hết tiền lương về nhà, nói là do cô chăm chỉ làm việc nên thu nhập rất tốt. Cô biết, Liễu Viễn cũng sẽ giấu chuyện giúp cô.

Một đêm, Thảm Thu đưa cô đi. Vậy là cô lặng lẽ trở thành người tình của anh. Đúng vậy, thực ra anh đã có gia đình.

Cô vẫn có thiện cảm với anh. Anh chăm sóc cô như một người anh trai để cô yên tâm. Có lẽ cô đồng ý ở bên Thảm Thu chỉ là để buộc mình từ bỏ mộng tưởng đối với Liễu Viễn. Cô không còn trong sạch nữa, còn tư cách gì ở bên anh?

4.

Bốn năm sau, Liễu Viễn tốt nghiệp đại học. Anh trở về quê, làm việc trong một cơ quan nghiên cứu khoa học.

Còn Lạc Tiểu Ngư đã chung sống với Thẩm Thu được ba năm. Càng ngày cô càng được Thẩm Thu yêu mến. Cô chẳng muốn gì, chẳng cầu gì, im lặng, ngoan ngoãn, anh thương cô, nói, Lạc Tiểu Ngư, chung sống với anh thật tử tế cho em.

Cô lắc đầu, cô không thấy tử tế. Ba năm nay, cô sống rất bình yên. Tình cảm giữa cô với bố và mẹ kế cũng cải thiện hơn chút ít, cô gửi cho họ những món tiền lớn, họ cũng hỏi han cô, công việc vất vả không, lúc nào rồi về nhà chơi.

Mắt cô đầm nước.

Cô chưa từng hận ai, chỉ hy vọng người cô vương vấn được hạnh phúc, như vậy là đủ. Bố cô nói, Liễu Viễn thường gọi điện hỏi thăm cô. Theo lời dặn của cô, ông không nói gì với anh. Sau đó ông lại nói, Liễu Viễn là người tốt, tình cảm của hai đứa tốt như thế, bố cũng thấy nó thích con, tại sao hai đứa không đến với nhau?

Cô không trả lời, chỉ lặng người, nghe thấy tiếng bố thở dài ở đầu dây bên kia.

Việc đầu tiên cô mở miệng xin Thẩm Thu là, cô muốn anh cùng cô về quê một lần với danh nghĩa là chồng cô. Cô không muốn để bố lo lắng, và để Liễu Viễn không chờ cô nữa. Cô kết hôn, anh sẽ tiếp nhận tình cảm của người khác.

Thẩm Thu ôm cô nói, hay là anh cưới thật, cưới em?

Cô lắc đầu, suốt đời em sẽ không lấy ai. Cô nói vậy, Thẩm Thu cũng không hỏi thêm. Anh mua ít quà, đưa cô về nhà.

5.

Tối hôm sau, cô ra ngoài một mình.

Cô nhớ lại rất nhiều chuyện cũ. Có lần, một đứa con trai học lớp trên cướp cặp sách của cô. Liễu Viễn đánh cho nó một trận tơi bời. Mấy cú đấm của anh đã khiến nó đổ gục, nhưng nó vẫn ôm chặt cặp sách của cô, nhất định không buông. Một lần qua đường, cô bị xe đâm, bị thương ở chân, anh ôm cô khóc, bảo cô không được chết. Về sau, mỗi khi cô qua đường, anh luôn lo lắng. Có lần cô sốt đến ba mươi chín độ, bố và mẹ kế đều không có nhà, chính anh đã cõng cô đến bệnh viện, ngồi bên cô suốt đêm, cho đến khi cô hạ sốt. Anh đã mang đến cho cô bao kỷ ức âm ỉ, cô biết lấy gì để đền đáp anh?

Cô quay người lại, Liễu Viễn đã ở ngay sau lưng.

Anh rất đẹp trai, chỉ có đôi mắt buồn thăm thẳm. Lâu lắm rồi cô không nhìn kỹ anh. Nước mắt tràn ú trong lòng.

Cô cười nhạt, Liễu Viễn, chồng em cũng được đấy chứ!

Liễu Viễn nhìn cô. Anh nói, Lạc Tiểu Ngư, em ác quá!

Nụ cười của cô vụt tắt.

Hai người vào một quán bên đường, gọi rượu. Uống một chén Hồng Tinh, nước mắt làm cho cô bị sặc. Anh giơ tay, định vỗ lưng cho cô, nhưng cuối cùng cánh tay lại thống xuống. Anh giơ chén rượu trước mặt cô, ngửa đầu uống cạn.

Anh say, lão đảo dựa vào vai cô. Cô nhẹ nhàng nắm tay anh, nói, xin lỗi.

Anh nói, Lạc Tiểu Ngư, anh có lỗi với em! Em biết không, thuốc Penicillin đó là do anh đưa cho em trai em, anh biết nó dị ứng với loại thuốc đó, anh hận mẹ nó đã hành hạ em, anh cũng hận nó vì đã bắt nạt em, nếu không có nó, có lẽ bố em sẽ yêu em hơn.

Cô lặng lẽ khóc trước lời thú nhận của anh.

6.

Cô đã biết chân tướng sự việc từ lâu. Hôm đó, cô cũng có mặt. Từ xa, cô nhìn thấy Liễu Viễn đưa cho em cô một nắm kẹo, rồi lại xòe bàn tay kia nói, em ăn cái này đi, chỗ kẹo này là của em. Cô không biết kỳ thực Liễu Viễn cho em cô ăn thứ gì. Sau khi thằng bé xảy ra chuyện, cô mới biết anh đưa cho nó viên con nhộng Penicillin.

Cô trầm ngâm.

Bí mật này cô đã cất giấu, đây cũng là nguyên nhân khiến cô không thể đến với Liễu Viễn. Cô không thể quên cái chết của đứa em, không thể làm như không có chuyện gì xảy ra để yêu Liễu Viễn.

Cô dùng cách đó để trừng phạt bản thân.

Khi chia tay Liễu Viễn, cô không hề ngoảnh lại. Cô muốn nói với anh, hãy bắt đầu lại với một người khác, hãy sống thật tốt.

Thẩm Thu nắm tay cô, cô cảm động nhìn anh.

Thẩm Thu lái xe rất chậm, qua kính chiếu hậu cô nhìn thấy Liễu Viễn. Anh đang vẫy tay với cô, ra sức vẫy, anh hét to, Lạc Tiểu Ngư, em phải sống thật tốt, nhất định phải sống thật tốt!

Cô nhìn vào gương chiếu hậu, bật khóc.

7.

Một thời gian sau, cô khỏi Thẩm Thu. Cô tìm được công việc văn thư, mặc áo vải bông. Cô mỉm cười với mọi người, cô biết, khi cô cười Liễu Viễn sẽ hạnh phúc. Cô phải sống thật tốt, thật tốt, đây là cam kết của cô và Liễu Viễn.

Khi sương khói đã tan, tình yêu vẫn còn.

Người từng yêu ở thành phố xa xôi

Tân Diễm Cự Tình Nhân

Trong buổi tập quân sự hôm nay, tôi nhìn thấy cô gái học lớp âm nhạc. Cô ta rất cao, đứng ngoài cùng của khối nữ, còn tôi thấp nhất đám con trai, cho nên tôi cũng đứng ngoài cùng của khối nam. Khi đi đều bước, lúc hai khối giáp lại, tôi đi ngang qua cô, gương mặt cô ta quả thật rất đẹp, mắt nhỏ dài, có hai chiếc răng khểnh, trông hơi giống Hồ Thái Lam trong phim “Đàn ông tuổi bốn mươi”. Tôi cảm thấy khi tôi nhìn về phía cô, cô cũng sẽ nhìn về phía tôi, ánh mắt cười cười, rất lạ.

Nhật ký của Lâm Gia Minh

Sau khi vào đại học, tôi cảm thấy bầu trời đột nhiên như cao hơn, xa hơn trước, mênh mông thăm thẳm, gợi nỗi buồn vô cớ. Những lúc chán chường tôi thường đi cầm lên bệ cửa sổ ký túc xá nhìn ra ngoài. Dưới tòa nhà ký túc xá nữ có một vườn hoa nhỏ, hoa khiên ngư tím hồng men theo hàng lan can thấp bò lên bức tường lưới thép của sân bóng rổ, qua bức lưới thép đó, tôi thường nhìn thấy mấy chàng sinh viên đang đánh bóng. Lúc đó, tôi thích một chàng người cao gầy trong bọn họ, anh ta học lớp 009, tên là Thẩm Thông.

Có mấy lần tôi nhìn thấy anh ta trong nhà ăn, đều đi một mình hoặc đi với đám bạn trai cùng lớp. Vậy là tôi đoán anh ta chưa có bạn gái. Bởi vì trong trường chúng tôi, nhà ăn là nơi các đôi tình nhân thân mật nhất. Khi ăn cơm, họ ngang nhiên

bón cho nhau. Có lần, một đôi tình nhân đang bón đi bón lại cho nhau, mấy cô gái bàn bên thấy ngứa mắt đã bỏ đi hết, lúc đó Thắm Thông và một anh chàng dáng hơi thấp đi vào. Lát sau, đôi tình nhân kia lặng lẽ chuồn vì Thắm Thông và anh chàng kia cũng ngồi bón cho nhau ngay bên cạnh.

Về sau tôi biết anh chàng người thấp ấy tên là Lâm Gia Minh. Khi Thắm Thông và đám bạn chơi bóng, anh ta thường ngồi trên bãi cỏ bên cạnh trông quần áo, hoặc nằm đọc sách, chưa bao giờ tham gia với đám bạn. Tôi nghĩ có lẽ do anh ta thấp nên không thích hợp để chơi bóng rổ.

Khi tập quân sự, tôi luôn thấy anh ta nhìn về phía đội hình nữ, tôi liền cười với anh ta, cảm thấy cái dáng ngây ngây của anh chàng rất đáng yêu. Tôi nghĩ anh ta ở gần Thắm Thông như vậy, nếu tôi tiếp cận anh ta, sẽ có thể đến gần Thắm Thông hơn một chút.

Hôm nay, lúc ở nhà ăn, khi gặp cô bạn trông hơi giống Hồ Thái Lam đó, cô ta lại nhìn tôi cười. Khuôn mặt cô ta khi cười thật sự rất đẹp. Tôi cảm thấy mình hơi thích cô ta. Mỗi lần tôi nằm trên bãi cỏ ở sân bóng đều thấy cô ta tì cằm trên bệ cửa sổ khu nhà nữ nhìn về phía tôi, vậy là mỗi lần đến sân cùng đám bạn tôi đều không chơi bóng, tôi nằm trên bãi cỏ nhìn cô. Trên bức lưới thép ngăn cách sân bóng và khu nhà nữ, dây khiên ngưi bò lan nở đầy hoa chắn tầm nhìn của cô, cho nên tôi có thể nhìn thấy cô, còn cô không nhìn thấy tôi.

Nhật ký của Lâm Gia Minh

Mấy hôm trước, khi đi qua sân bóng, tôi nhặt được một quả bóng rổ, nhưng lại là quả bóng xì hơi. Tôi nghĩ có lẽ là Thắm Thông vứt đi. Sau đó tôi mang quả bóng đi bơm hơi, mỗi khi hết giờ tự học buổi tối, tôi đều đến sân bóng tập chơi một lúc. Mặc dù tôi rất cao, nhưng chưa bao giờ chơi bóng rổ, tôi chỉ đứng bên ngoài vỗ tay cổ vũ.

Sắp đến kỳ thi, Thắm Thông và đám bạn không hay đến sân chơi bóng nữa, nhưng trừ khi trời mưa, ngày nào Lâm Gia Minh cũng đến, một mình nằm trên bãi cỏ đọc sách, hoặc nhìn lên trời, từ xa nhìn lại, trông dáng anh ta sao mà cô đơn và buồn đến thế.

Vậy là một lần, tôi ôm quả bóng xì hơi chạy đến, tôi nói, tôi tên là Tang Ly, lớp 003, anh dạy tôi chơi bóng được không? Anh ta hồ hởi nhìn tôi cười, sau đó ném một đường bóng ba phân rất đẹp cho tôi xem. Tôi không ngờ anh ta thấp như vậy mà đánh bóng lại đẹp đến thế. Anh ta ném bóng cho tôi, để tôi tự tập. Tôi ném một quả, anh ta liền chạy ra nhặt về, ném cho tôi. Tôi lại ném, anh ta lại nhặt. Cứ như vậy, anh ta cười cười chạy đi chạy lại đuổi theo quả bóng trên sân.

Về sau Thẩm Thông và đám bạn lại đến chơi bóng. Tôi chen vào chơi. Họ hỏi tôi là ai. Lâm Gia Minh chạy đến nói, là bạn gái của tớ! Vậy là bọn họ cười gian xảo, hô lên, chơi bóng xong, nhất định bắt Lâm Gia Minh khao một chiều lẩu.

Trong quán lẩu, tôi ngồi bên trái Lâm Gia Minh, Thẩm Thông ngồi bên phải anh ta, tôi vừa nhúng thịt, nhúng rau cho Lâm Gia Minh, vừa liếc mắt là có thể nhìn thấy Thẩm Thông. Vậy là tối đó tôi nhúng rất nhiều đồ ăn cho Lâm Gia Minh, anh chàng no căng bụng. Buổi tối trên đường đưa tôi về, anh ta nắc, ợ liên tục.

Khi đến khu ký túc nữ, anh nói, bọn bạn tôi nói năng bạt mạng, cô đừng bận tâm. Tôi nói, tôi biết, sau đó chạy một mạch lên tầng, đứng ở hành lang tầng ba, từ xa nhìn thấy anh chàng bám vào bức tường hoa khiến ngưi cạnh sân bóng nôn, cánh hoa tím hồng bị lắc rụng đầy mặt đất.

Hôm nay tôi nằm cả ngày trong phòng, không biết là do dạ dày khó chịu hay do lòng tôi khó chịu, tôi đã nhìn thấy và hiểu ra người cô ta thích không phải tôi, mà là Thẩm Thông. Thực ra từ lâu tôi cũng cảm thấy kỳ lạ, sao cô ta có thể thích tôi, cô ta cao hơn tôi đến năm phân, mỗi lần nhặt được bóng, tôi đều đứng từ xa ném cho cô, tôi không đủ can đảm đứng bên cạnh cô. Cho dù cô không chê tôi thấp, tôi cũng chê cô cao.

Nhật ký của Lâm Gia Minh

Hôm đó, cả bọn lại chơi bóng. Lâm Gia Minh không đến. Thời gian này anh ta không hay đến sân bóng nữa. Thẩm Thông nói Lâm Gia Minh đang bận thi vì tính. Quả bóng xì hơi của tôi, tôi bảo Thẩm Thông bơm giúp, anh ta đưa tôi đến phòng vật dụng, vượt qua bức tường dây thép đầy hoa khiến ngưi thì không cần phải đi đoạn đường vòng khá xa. Thẩm Thông trèo lên trước, sau đó kéo tôi lên, rồi lại nhảy xuống đón tôi, bức tường dây thép lắc lư dữ dội, tôi nhao xuống, may anh đứng dưới đón, nhưng tóc tôi mắc vào cúc áo sơ mi của anh.

Tôi áp đầu vào ngực anh. Anh cẩn thận cởi cúc áo, tôi nhìn thấy làn da ngực nâu nâu màu lúa mạch, ngón tay anh liên tiếp chạm vào mặt tôi, mát lạnh. Sau đó tôi nhìn thấy Lâm Gia Minh lướt qua sân bóng rổ, dù cách bức lưới dày đặc hoa khiến ngưi, tôi vẫn cảm giác được mặt anh ta vụt tái đi, buồn bã.

Thẩm Thông cũng nhìn thấy anh ta, giật mạnh cúc áo, nhảy qua bức tường đuổi theo... Tôi ngây người đứng đó, trên mặt đất rụng đầy lá vàng và những cánh hoa tím hồng do rung lắc khi chúng tôi trèo qua trèo lại... Tôi thấy mình như là quả bóng xì hơi, không ngừng bơm hơi cho mình, muốn đuổi theo anh ta.

Sau hôm đó, dự báo thời tiết hàng ngày đều nói có đợt khí lạnh tràn về. Đường

như mùa đông sắp đến. Một lần tôi đến thư viện, trời mưa, xe tôi bị tuột xích, đúng lúc đó Thẩm Thông từ phía trước đi đến. Anh ta tỏ ra không hề biết tôi. Tôi sụp xuống, khóc dưới mưa, tay đầy dầu xe, tôi không biết làm thế nào để lắp lại được cái xích chết tiệt kia.

Hôm nay tôi vào MNS của Tang Ly, tôi nói với cô, tôi thích cô. Tang Ly trầm lặng rất lâu ở đầu bên kia, lúc sắp out mới nói, thực ra anh là chàng trai rất tốt, lương thiện, dịu dàng, học giỏi, nếu anh cao 1m70... tôi nghĩ nhất định tôi sẽ thích anh, xin lỗi... Tôi gọi điện về nhà khóc với mẹ rất lâu, tôi nói, mẹ ơi, con muốn cao hơn. Bây giờ có thể làm phẫu thuật, tôi thực sự rất muốn cao thêm 7cm nữa, tôi chỉ cần cao thêm 7cm.

Nhật ký của Lâm Gia Minh

Trong một thời gian rất dài tôi không nhìn thấy Lâm Gia Minh, tôi hỏi thăm một anh lớp bên, mới biết anh ta bị ốm, phải nghỉ học nửa năm. Tôi cảm thấy rất buồn, một người khỏe mạnh, hồng hào như ánh mặt trời thế sao có thể ốm được?

Tôi cũng không biết Thẩm Thông và đám bạn bây giờ có thường xuyên đến sân chơi bóng nữa không. Vào năm học mới, chuyển phòng ở, tôi được bố trí ở dãy đầu tiên của khu ký túc nữ, mở cửa là có thể nhìn thấy sân bóng. Máy chàng trong đám bạn chơi bóng của Thẩm Thông và Lâm Gia Minh đều đã yêu, họ thường cặp kè bón cơm cho nhau trong nhà ăn.

Mỗi lần nhớ đến họ, tôi lại nghĩ, liệu có giây phút như thế này không, khi tôi nhớ họ, cũng là lúc họ nhớ đến tôi.

Về sau Thẩm Thông cũng yêu, là một cô bạn cùng ký túc với tôi. Có một lần anh đến đợi cô ta, tôi hỏi anh, Lâm Gia Minh thế nào?

Anh ta lấy ra từ trong ví một bức ảnh đưa cho tôi, một thân hình tháp ngây ngây bị cố định trong khung sắt, trên thanh kẹp inox quanh đùi cầm đầy đinh. Thẩm Thông nói, Lâm Gia Minh ở Quảng Châu, đó là dụng cụ kéo dài xương. Để kéo dài thêm 7cm, anh ta chấp nhận cưa đứt hai đùi, để xương sinh trưởng lại, chỉ có điều tình trạng của anh ta không được tốt, có mấy chỗ chốt bị viêm, có lẽ cả đời anh ta chỉ có thể nằm trên giường.

Dự báo thời tiết nói, lại có đợt không khí lạnh tăng cường, nhiệt độ ở Nam Kinh xuống thấp, nhiệt độ ở Quảng Châu cũng xuống thấp, hai thành phố cách xa như thế đã kéo rất xa khoảng cách giữa hai người vốn chỉ có 7cm, họ không thể ôm nhau, không thể sưởi ấm cho nhau.

Mười năm

Tổng Dụ

Tôi nghe thấy một tiếng nói từ trong lòng, thực ra người thứ ba không phải ai khác mà chính là thời gian.

Năm 2002. Khoảng thời gian đẹp nhất của chúng ta.

Em hai mươi hai tuổi, anh hai mươi. Anh từ Bắc Kinh ngồi tàu hỏa ba mươi ba tiếng đồng hồ đến chỗ em. Anh từ cửa ga đi ra, dáng dong dỏng, trùm áo choàng mùa đông to sụ, sau đó nhìn bầu trời trong vắt, xanh thẳm của phương nam ngơ ngẩn một hồi. Em nhảy đến trước mặt anh, khua hai ngón tay trước mặt anh, hỏi, đây là máy, anh bật cười khúc khích.

Tháng Mười một năm 2002, chúng ta sống với nhau. Chiếc áo lót có những đường kẻ vàng đã chuyển màu do thấm dẫm mồ hôi trên thân thể trần trụi của anh, trông anh sao mà giống con ngựa vằn hung hãn.

Anh nói, chúng ta phải kiếm thật nhiều tiền, chúng ta không mặc quần áo rẻ tiền nữa. Em gật đầu lia lịa.

Chúng ta ra ngoài ăn điểm tâm, anh không quen khẩu vị phương nam, vậy là đạp xe đưa em đi lòng khắp các con phố. Quãng thời gian huy hoàng đó vẫn nguyên trước mắt, anh nói, chị ơi, có phải phương nam không có mùa đông?

Em ngồi sau xe anh. Anh mặc chiếc sơ mi trắng em mua tặng. Em cắn một miếng kem, rồi chìa trước mặt anh, anh cắn một miếng.

Anh đi tìm việc khi mùa đông sắp qua. Anh gần như tuyệt vọng, cuối cùng cũng được nhận vào làm trong một tờ tạp chí. Lúc mặt trời vừa lặn, anh mỉm cười hỏi đợi ở công cơ quan em, nói hôm nay anh mời em ăn cơm.

Vẫn là món mì Hoa khô mà chúng ta thích nhất. Đó là ngày thứ năm mươi tám anh đến phương nam. Chúng ta ăn say sưa đến vã mồ hôi. Anh giờ chai bia, em giờ lon Coca, chúng ta hào phóng cụng ly liên tục.

Sau đó anh lộn tung cả túi cũng không đủ tiền, em giả bộ bắt lực xua tay, trán anh lập tức toát mồ hôi. Hoàng Gia. Lúc đó em đã cười đến đau bụng. Em chỉ mong anh mãi mãi, mãi mãi giống một đứa trẻ.

Anh có còn nhớ lần đầu tiên anh được đăng bài không? Anh ôm cổ em nói, cảm ơn chị, nếu không, có lẽ tôi chỉ là một giáo viên trung học bình thường. Em cười

hỏi, là giáo viên không tốt sao? Anh nói, cũng không phải, chỉ có điều không được ở bên em. Trong lòng em như có ngàn đóa uất kim cương bùng nổ. Em còn nhớ đó là ngày thứ ba mươi tư anh đến phương nam. Có một lý do âm áp và kiên định anh đã cho em, em là xạ thủ của tình yêu, sao có thể gọi là hy sinh. Về sau em liên tiếp lấy danh nghĩa anh để đăng bài, chúng ta không phân biệt của anh và của em, anh nói, bút danh Hoàng Gia này là tín ngưỡng chung của chúng mình.

Anh thường kể cho em nghe một vài câu chuyện anh nghe được. Anh còn nói, hồi trung học, một cô bạn lớp anh thầm yêu một người, nhưng mãi không dám thổ lộ, đến tận ba năm sau khi tốt nghiệp, cô bạn vẫn lưu luyến không quên chàng trai giờ đã trở thành bác sĩ. Một hôm, cô lấy chiếc nhẫn bạc của mẹ đưa ra hiệu kim hoàn yêu cầu họ đúc thành hàng chữ nhỏ I LOVE YOU, đeo trước ngực đi gặp anh ta. Chàng bác sĩ không ngẩng đầu, hỏi bị làm sao. Cô nói ngực hơi đau, bác sĩ bảo hãy chụp X - quang, điều đó vừa đúng với ý cô. Về sau, bên dưới tấm phim chụp X - quang anh ta nhìn thấy một hàng chữ trắng I LOVE YOU, đó là bức hình âm bản của tình yêu, nhưng anh ta lại khẽ lắc đầu, cuối cùng anh ta vẫn không nhìn kỹ mặt cô.

Cô ấy thực sự rất đau lòng! Anh bỏ sung một câu. Em chăm chú nhìn anh, ngây người lắng nghe. Sau đó em ghi lại câu chuyện buồn và xúc động đó vào máy tính. Về sau, anh đăng câu chuyện này lên tạp chí, tặng bóc em tới tận mây xanh. Anh nói, chị là thần tượng của tôi.

Anh lại làm em cười đau bụng. Người đưa sữa đã chờ mỗi chân ngoài cửa, chúng ta vẫn chưa ra nhận.

Hoàng Gia. Anh có còn nhớ chậu hoa phong tin tử của chúng ta không? Trong email anh nói, anh thích bài hát *Wind flowers*, cho nên anh rất muốn biết hoa phong tin tử hình dáng ra sao. Em đã chạy khắp chợ hoa mới tìm được một cây phong tin tử đang ra hoa. Em đặt chậu hoa trên bàn làm việc của em, khi anh đến, nó vừa nở hoa, đúng như chúng ta mong muốn. Về sau, trong lúc lau bàn em đã vô ý đánh rơi chậu hoa, thân cây gãy gập. Thật là điềm báo không lành, hoa tình yêu vừa nở đã chết yểu. Hôm đó em nghỉ làm nửa ngày, chạy đến khu chợ hoa tìm một cây tương tự đem về, tưới nước cho nó. Hôm đó em không thể nào vui được, nhưng anh không nhận ra.

Về sau, khi phong tin tử nở hoa, anh nói tạp chí cử anh đi làm phóng sự ở một trường học tận Bắc Kinh.

Lúc này đã chớm xuân. Em nhắc anh lưu ý chênh lệch khí hậu ở hai nơi, chuẩn bị hành lý cho anh, tiễn anh ra ga. Anh vỗ vỗ mặt em, dặn em ở nhà viết bài cho tốt.

Cứ đến khuya là em lại nhận được điện thoại của anh. Anh nói anh nhớ em, anh nói chú ý đóng kín cửa, bên ngoài rất lạnh, anh nói đừng thức quá khuya. Anh nói Bắc Kinh thật sự rất tốt, năm 2008 chúng ta sẽ cùng đến đây xem Thế vận hội.

Như vậy sao em không thể không nỗ lực, sao em có thể không có can đảm?

Khi trở về, anh tặng em một cái vòng mã não, anh nói là mua ở Lưu Ly xưởng, anh nói đó là mã não cổ từ thời nhà Thanh, chiếc vòng có những đốm giống như thân trúc, giá mấy trăm đồng. Phải, lúc đó anh đã được lĩnh gần hai nghìn tiền lương, không còn là Hoàng Gia đứng lúng túng gượng cười với em trước cửa hiệu đồ ăn nhanh nữa.

Chiếc vòng đó em đeo rất lâu, cho đến khi nhìn thấy ở một quầy chợ đêm một cái vòng chỉ có mấy chục đồng giống hệt cái vòng của em, em vẫn không thôi lưu luyến nó. Dù sao đó cũng là món quà đầu tiên anh tặng em.

Nhưng vào một ngày năm năm sau, anh không còn ở bên em nữa, khi em một mình đạp xe trên những con đường chúng mình thường qua. Chiếc vòng đột nhiên bị gãy, giống như tim em, đột nhiên vỡ vụn, rơi đầy mặt đất. Em điên cuồng đi nhặt hình hài tàn dư của nó, suýt bị chiếc xe hơi đi ngược chiều đâm phải.

Em vừa đi vừa khóc, nước mắt lăn dài trên má.

Em biết anh không bao giờ quay lại nữa.

Anh trở về phương bắc của anh. Anh lén xem ảnh phóng to của con gái mà họ gửi cho anh, ngồi ngơ ngẩn một mình. Em biết em không đủ xinh đẹp, không đủ trắng trẻo, cũng không đủ dịu dàng.

Nhưng tại sao?

Còn nhớ lúc trên quảng trường Hồ Nam chúng ta nhìn thấy rất nhiều người vây quanh xem một dãy chậu cá cảnh. Khi chúng ta chạy đến, nhìn thấy trên mảnh giấy dán ở thành chậu có ba chữ: Cá hôn nhau. Quả nhiên thấy hai con cá hôn nhau thật. Mặt chúng mình đỏ lên, sau đó anh nói vào tai em, có biết tại sao chúng nó luôn phải hôn nhau không?

Em hỏi anh tại sao, nhưng anh đã kéo tay em chạy. Anh nói, Tiểu Hạ, sắp muộn giờ làm rồi.

Về sau em thấy anh giải thích trong một bài viết, bởi vì con cá đực hỏi con cá cái, có thích nó không, cá cái không trả lời, nó liền hỏi (hôn) tiếp, hôn mãi.

Anh nói, cũng như Hoàng Gia và Tiểu Hạ sẽ mãi mãi bên nhau.

Nhưng bây giờ anh đã rời xa em, không một lời giải thích. Em nói em có thể theo anh về phương bắc. Anh nói nơi đó không hợp với em. Em phát hiện trong điện thoại di động tin nhắn của con gái anh, thì ra khi đi Bắc Kinh, anh và họ đã gặp nhau.

Giữa mùa đông năm 2007, chậu hoa phong tin từ đó lại héo khô, không nảy mầm nữa, em cũng không thay chậu mới.

Tháng Ba năm 2008, em đứng trong ngự viên kinh đô nhà Tống ở Khai phong Hà Nam nhắn tin cho anh, anh không cho em cơ hội gặp nhau lần cuối.

Tháng Sáu năm 2008, em thu dọn đồ đạc của anh, cái bình sữa tắm anh dùng dở, đồ lót, chiếc áo may ô ngựa vằn, bộ dao cạo... đầy một hộp ký ức về anh.

Sáng sớm ngày 8 tháng Tám năm 2008, khi chỉ cách lễ khai mạc Thế vận hội chưa đầy hai mươi giờ đồng hồ, em ngồi trong quán cà phê bên cạnh Lầu Trống cùng với một, đồng hương của anh, vô tình nghe được tin tức về anh. Mẹ anh lấy cái chết để ép anh. Còn anh là đứa con có hiếu.

Sau khi kết hôn anh không hạnh phúc, nhưng vẫn sống bình thường.

Em nghĩ tới khi anh hùng hổ chạy đến trước mặt em, thở hắt hắt nói, chị, tôi muốn làm ở tòa báo văn học. Đó là lần đầu tiên anh gọi em là chị, cũng là lần đầu tiên chúng mình gặp nhau, là cảnh diễn ra cách đây mười năm.

Lúc này, trong quán cà phê đang mở bài hát em không biết tựa đề, một cô gái đang chậm chậm hát: *Cho dù người đã thay lòng cũng không nên oán trách, người ấy chỉ là kẻ thứ ba vô tội nhất, vô tội nhất.*

Sau đó em nghe thấy một tiếng nói tự đáy lòng, thực ra người thứ ba đó không phải ai khác mà chính là thời gian.

Hoàng Gia. Em từng cố quên anh, còn bây giờ em không nhớ nữa. Em lật giờ từng bản thảo của chúng ta còn sót lại ở đây như lật giờ quá khứ của chúng ta, sau đó nhẹ nhàng gấp lại, không bao giờ mở ra nữa.

Thời gian có nhớ

An Ninh

I.

Tháng Bảy, vừa tốt nghiệp ra trường, Lương Sinh bắt đầu khủng hoảng, cảm giác giống như kẻ đào ngũ, bị người ta truy đuổi, chạy thục mạng muốn tìm một hòn đảo vắng an toàn để lẩn tránh, lánh qua giai đoạn vô vọng đó. Lúc này, những gã bạn trong mối quan hệ nhạt như nước với anh đều đã tìm được việc, cho nên chỉ chờ lệnh tốt nghiệp vừa ban, lập tức vỗ tay chạy đến chỗ làm báo danh, không mấy may đếm xia đến chàng tài tử ngày nào của trường đang trầm luân trong cảnh ngộ bi đát: chưa tìm được việc, bị bạn gái vứt bỏ như vứt món đồ, bay đi Thượng Hải, thậm chí lúc rời khỏi trường trong túi áo anh chỉ còn vừa đủ tiền mua một vé tàu.

Lương Sinh nắm chặt mấy tờ bạc mỏng, ngồi lại một lát trong phòng vé, nhìn những công dân khoác túi lớn túi nhỏ, tay cầm vé phấn khởi diễu qua trước mặt, rồi lập tức đứng lên đi ra. Chính trong buổi chiều hôm đó, hai lần Lương Sinh đến công ty quảng cáo đã từ chối anh, đi thẳng vào phòng giám đốc, nhìn thấy cô gái mặt trang điểm nhẹ liền nói, tôi hy vọng công ty sẽ xem xét kỹ, mặc dù xếp hạng học lực của tôi không tốt lắm, nhưng nếu vì vậy mà loại tôi, tôi nghĩ người chịu tổn thất, không chỉ có một mình tôi. Sau khi nói ra những lời đã ấp ủ từ lâu, những lo lắng bất an tích tụ trong lòng bấy lâu giống như chiếc dù từ từ rơi xuống, chạm phải mặt đất cứng. Còn cô gái đối diện lại khẽ gật đầu, nói: Được, chúng tôi sẽ xem xét lại, ngày mai, anh chờ tin của chúng tôi được không?

Khi ra khỏi tòa nhà công ty, dưới ánh mặt trời sáng choang, Lương Sinh mới nhớ ra, cô gái ôn tồn mặc váy liền đồ thắm màu hoa hồng trông cũng không hẳn là đẹp, nhưng tại sao lúc này, nhắm mắt lại anh chỉ thấy nụ cười hơi lạnh của cô ta? Nụ cười đó thấm vào người Lương Sinh suốt dọc đường, khiến tâm trạng anh bỗng trở nên vui vẻ khác thường. Anh hối hận vì đã không sớm “xộc” vào phòng giám đốc, dừng cảm “đòi” công việc đó, nếu không, cũng đâu đến nỗi tốt nghiệp xong vẫn thất thủ thế này.

2.

Lương Sinh vẫn chưa tỉnh khỏi giấc mộng đẹp, ban nhân sự của công ty quảng cáo gọi điện báo, chín giờ đến công ty để giám đốc trực tiếp phỏng vấn. Vì vận tốt đó, Lương Sinh nghiêng rằng đi taxi đến công ty. Khi tràn đầy tự tin đẩy cửa bước vào, lòng Lương Sinh lập tức “vù... vù... vù” bay khỏi mặt đất, chơi với trên không. Người ngồi ở ghế giám đốc không phải là cô gái hôm qua mà là một người đàn ông trung niên với vẻ mặt lạnh, nghiêm nghị. Trong lúc hồn vía lên mây, IQ của Lương Sinh cơ hồ tụt xuống mức thấp nhất trong lịch sử. Răng miêng chát như ăn phải quả thị chín dở, đầu lưỡi tê, lời nói cũng mắc trong cổ.

Khi kết thúc cuộc phỏng vấn, đẩy cửa bước ra, Lương Sinh lại gặp cô gái từng khiến anh tràn trề hy vọng. Họ nhìn nhau mấy giây rồi lướt qua nhau, nhưng trong mấy giây ngắn ngủi đó, Lương Sinh đem tất cả nỗi oán giận của người bị lừa, sự hăng hực chán nản sau thất bại trút hết lên cô, nhận về cái nhìn thiện chí và bao dung, dường như anh chỉ đùa cô một chút cho vui, cho dù anh bất nhã thế nào cũng không để bụng.

Lương Sinh đã không còn hy vọng có thể tìm được việc làm ở Bắc Kinh, anh thu xếp hành lý, nhảy xe buýt ra ga tàu. Chính lúc anh đứng xếp hàng dài dằng dặc định mua tạm vé một chiều về thành phố quê nhà, điện thoại di động bỗng đổ chuông rất to. Chầm chậm cúi đầu, một số máy lạ, ấn nút nghe, bên kia là một giọng nữ dịu dàng, nhỏ nhẹ: Xin hỏi có phải anh Trần Lương? Anh lơ đãng đáp: Phải. Đôi phương nói tiếp: Anh đã được công ty nhận vào làm, xin hỏi khi nào anh có thể đến nhận việc? Anh vốn có thể reo “a” một tiếng, không hiểu sao lại liên tục nói xin lỗi. Cô gái bên kia cười khúc khích, chuỗi cười trong trẻo, vô tư đó khiến mọi căng thẳng trong lòng Lương Sinh lập tức được trút bỏ. Khi sắp kết thúc cuộc gọi mới nghĩ ra cần hỏi tên người ta, bên kia lại cười, nói ra một cái tên lạnh lạnh: Lâm Lãng Lãng. Anh khách khí nói, đến lúc đó nhất định cảm ơn, bên kia dừng lại giây lát, nói vẻ ranh mãnh: Lẽ nào anh không nhớ chúng ta từng gặp nhau? Không đợi anh trả lời, đầu bên kia truyền đến một câu vui vẻ “Tạm biệt” rồi cúp máy.

Lương Sinh ngẩn ngơ một hồi, nghĩ đến ánh mắt giận dữ của mình nhìn cô ta lúc gặp cô ta sau cuộc phỏng vấn, mặt đột nhiên đỏ bừng.

3.

Trong tuần đầu tiên khi đến công ty làm việc, qua đồng sự Lương Sinh mới biết rõ về Lâm Lãng Lãng. Cô không phải là nhân viên chính thức, do có cậu ruột làm giám đốc ở đây nên cô đến thực tập trong dịp hè. Hôm đó, đúng lúc cô ngồi trong văn phòng chờ ông cậu thì gặp Lương Sinh đường đột xông vào, cô thấy hay hay liền mạo danh ông cậu hỏi âm cho anh. Về sau, thấy hỏi hặn, mới ca ngợi Lương Sinh với cậu mình, khiến ông cậu đồng ý để anh thử việc mấy tháng.

Đương nhiên chuyện đó Lương Sinh chỉ được biết sau khi đã khá thân thiết với Lâm Lãng Lãng. Trường đại học của cô ở ngay cạnh trường của Lương Sinh, học viện Nghệ thuật. Anh nhớ hồi còn ở trường, thường cùng với bạn gái sang bên đó xem triển lãm hội họa, nghe hòa nhạc, các nữ sinh trường đó đều kiêu và lạnh lùng, Lương Sinh cảm thấy nhìn được mặt họ cũng khó hướng chỉ chủ động tiếp cận, cho nên sự chú ý của anh đối với trường bên đó chỉ giới hạn ở các hoạt động nghệ thuật, còn các kiểu tin đồn về hoa khôi á hậu hoàn toàn không nằm trong phạm vi quan

tâm của anh. Khi anh và Lâm Lãng Lãng do là hàng xóm của nhau nên có phần thân thiết hơn người khác, Lãng Lãng đã hỏi như khoe với anh, có biết ở trường “chỉ số sao” của cô là bao nhiêu không. Lương Sinh bần khoản lắc đầu, Lãng Lãng ngồi trước mặt, vung tay cốc một cái “thật lực” vào đầu anh. Chính từ cú đánh như làm nững đó, Lương Sinh thực sự gần gũi với Lãng Lãng. Nếu trước đây, dưới những ánh mắt giám sát sắc lẹm của đồng sự và giám đốc, Lương Sinh còn có chút e dè né tránh, thì sau đó, sự xa cách cố ý của anh đối với Lãng Lãng lại như mây khói, bắt đầu mờ nhạt tan dần trong ánh mặt trời chiếu xiên sau mỗi buổi trưa...

Lúc đó kỳ nghỉ hè đã kết thúc, lẽ ra Lãng Lãng phải quay về trường, nhưng cô vẫn ở lì trong công ty, tiếp tục làm “thư ký” của ông cậu. Lương Sinh tỏ ra xuất sắc nên được kết thúc thời kỳ thử việc sớm, trở thành nhân viên chính thức. Hôm lĩnh lương, Lương Sinh gặp Lãng Lãng ở cuối hành lang. Anh đột nhiên có dũng khí giống như lần đầu tiên xông vào phòng giám đốc đòi việc làm. Anh chặn Lãng Lãng lại, nói liền một hơi: Hôm nay có hẹn hò gì không, nếu không có thể hẹn hò với tôi, lúc bảy giờ ở quán cà phê Xanh gần đây. Lương Sinh không dám đứng lại nghe câu trả lời của Lãng Lãng, mượn cớ có việc rồi nhanh chóng bỏ đi. Anh không muốn nhìn thấy phản ứng của cô, ngạc nhiên cũng được, cười nhạo cũng chẳng sao, anh không cần biết. Anh chỉ cần một kết quả.

4.

Tối hôm đó, Lương Sinh ngồi chờ ở quán cà phê Xanh, chờ đến khi ly cà phê bên tay cũng như lòng anh đã lạnh đến sắp đóng băng, cũng không thấy Lãng Lãng. Trăng thượng huyền trên bầu trời đêm như thấm sương, ướt đầm, trắng bệch như khuôn mặt cô gái bị dìm trong nước. Dưới ánh mắt khó chịu có phần sốt ruột của nữ chủ quán, Lương Sinh ngẩng đầu uống cạn ly cà phê, trả tiền rồi ra khỏi quán.

Trên đường về, Lương Sinh thầm hận Lãng Lãng, cô ta tưởng cô ta là gì chứ, hoa hậu hay hoa khôi mà kiêu kỳ như vậy? Không đến thì thôi, ngay một tin nhắn hỏi âm cũng không có, lúc đầu còn tưởng cô ta không phải loại đồng đánh, tiểu thư nhà giàu, xem ra cũng thế thôi. Nhưng sự oán giận chỉ kéo dài nửa giờ ngắn ngủi, khi từ xe buýt đông nghẹt chen ra, trong gió đêm mát rượi trở về căn gác phòng trọ của mình, Lương Sinh đã không còn một chút lưu luyến nào đối với Lãng Lãng. Anh nghĩ, coi như duyên phận, thoát nhìn có vẻ thuận lợi suôn sẻ, nhưng thực tế, lớp lớp tường vây quây kín, người bên trong không thể thoát ra được. Đối với Lãng Lãng, anh không thể hẹn hò, cũng không có hy vọng.

Ngày hôm sau anh dậy rất sớm, lau dọn văn phòng sạch sẽ, lúc lau nền do quá dụng lực, anh làm gãy cây lau nhà. Khi đồng sự lục tục kéo đến, nhìn thấy văn

phòng sạch sẽ sáng choang, đều kêu lên: Tiên nữ giáng trần hay sao, tất cả giống như mới toanh vậy. Đúng thế, khi lau dọn đồ đạc, anh đã nghĩ như vậy, phải lau sạch mọi dấu vết của quá khứ như lau sạch bụi, từ nay về sau, chỉ chuyên tâm vào công việc và cuộc sống hiện tại.

Anh đã quyết chí từ bỏ, nhưng không khí xung quanh bắt đầu vẫn bụi. Đầu tiên là lúc ăn trưa, các đồng sự cố tình giữ khoảng cách với anh, lại còn thì thầm bàn tán, ngăn cản tình hữu hảo mà anh định thiết lập. Sau đó là giám đốc, liên tục trong các cuộc họp bóng gió phê bình anh, mọi kế hoạch chương trình anh đưa ra, những việc anh làm đều sẫm soi như soi đĩa cải trắng để qua đêm, sau đó lạnh lùng ném đĩa đi. Còn Lãng Lãng vẫn liên tục ra vào công ty, hồn nhiên như con sóng, ngọn gió. Trước mặt các đồng sự, Lương Sinh cố ý tránh cô như tránh bông hồng có gai. Anh tưởng Lãng Lãng sẽ nhận ra, không quấy rầy anh nữa, nhưng cô ta đột nhiên như đứa trẻ ương ngạnh, phát hiện ra một chuyện nào đó, nhất quyết bám riết không buông, đến khi tất cả những người xung quanh đều nhận ra, ngay bản thân Lương Sinh cũng biết anh không thể tiếp tục che giấu được nữa.

5.

Ông giám đốc chủ động gặp Lương Sinh. Cách một cái bàn, người đàn ông vốn dĩ ít khi cười, sắc mặt càng lạnh lùng, nhìn Lương Sinh đứng năm phút, mới mở miệng: Rốt cuộc cậu muốn gì, thân phận của Lãng Lãng cậu đã biết, bây giờ cậu chưa có tư cách. Anh cúi đầu, nhìn đôi giày phủ lớp bụi mỏng dưới chân mình, giọng nhỏ nhưng kiên quyết, buông một câu: Tôi vẫn luôn biết rất rõ, điều tôi muốn chỉ là một công việc ổn định.

Lương Sinh đẩy cửa đi ra trong nụ cười mỉm đầy thỏa mãn của ông giám đốc. Nhìn thấy Lãng Lãng, anh lập tức rẽ vào cầu thang. Anh không biết cô đến từ lúc nào, tại sao lại gặp anh, anh muốn bỏ chạy. Anh đã không còn bận tâm đến tất cả những cái đó nữa. Trên thực tế, lâu nay anh đã mất hết chút nhiệt tình cuối cùng đối với cô tiểu thư nhà giàu đó.

Buổi chiều hôm đó, Lương Sinh đi làm về, nhìn thấy Lãng Lãng đứng tựa cửa căn phòng thuê của anh. Anh lấy chìa khóa ra, lắc lắc trong tay, mỉm cười ý bảo cô tránh ra. Nhưng Lãng Lãng như không hiểu. Cô ngẩng đầu nhìn anh, vẫn với ánh mắt cao ngạo, độc đoán và khiêu khích như thường lệ. Anh mỉm cười nói với cô, Lãng Lãng đứng lui ra được không? Lãng Lãng đột nhiên nhìn anh hét lên: Có phải chỉ vì một công việc yên ổn định mà anh có thể hy sinh trái tim mình? Anh cúi đầu, muốn tìm một câu thích hợp, giải thích với cô, nhưng cô đã đẩy hất tay anh ra, quay đầu bỏ chạy.

Những lời đồn của về anh và Lãng Lãng ngày càng nhiều, nhiều đến mức về sau, anh cảm thấy không chịu đựng được nữa, cần phải vứt bỏ tất cả những gì liên quan đến nó mới có thể thoát khỏi nỗi mệt mỏi đeo bám. Khi anh đưa đơn xin thôi việc, ông giám đốc rất ngạc nhiên, nói, nghĩ kỹ chưa, công việc này lúc đầu chính cậu đã chủ động muốn có bằng được, sao lại dễ dàng từ bỏ như vậy? Đàn ông không nên để mất tiền đồ vì những chuyện vặt vãnh, điều này tôi nghĩ có lẽ cậu hiểu rất rõ. Anh cúi đầu im lặng nghe, không nói, lòng thầm nghĩ, nực cười, tiền đồ của đàn ông thực sự quan trọng thế sao? Lúc đầu, do không có tiền đồ nên anh bị phụ nữ ruồng bỏ. Còn bây giờ rõ ràng anh có tiền đồ, nhưng trước mặt một phụ nữ lại bất lực đến mức phải quay người bỏ chạy. Đây thực ra là trò đùa của cuộc sống, hay là một phần trong định mệnh của anh?

Hôm rời công ty, anh không nói với ai, kéo va li ra đi, lại lao vào công việc mới. Không nói ra được là vui hay buồn, nhưng anh biết, có một số thứ, ngay cả công việc, cũng bị phó mặc cho thời gian.

Mà thời gian cuối cùng có nhớ hay không, một tình yêu không có bắt đầu nhưng đã kết thúc như vậy, nào ai hay biết.

Tạm biệt con ngõ của Cách Tử và A Tề

Hoa Lửa

Một cuộc tình cũng giống như một con ngõ, đi mãi, có lúc nhìn về phía trước, cảm giác như ngõ cụt. Rất nhiều người hoặc do dự hoặc cương quyết từ bỏ, cũng có người kiên trì đến cùng. Những người kiên trì đến cùng, có người phát hiện nếu rẽ sang ngõ khác sẽ là phố lớn sầm uất, có người phát hiện trước mặt là bức tường sừng sững không thể vượt qua. Quay trở lại, đã mệt mỏi đến mức không muốn đi khỏi con ngõ nữa, cứ như vậy, rõ ràng có đường ra, nhưng lại cam tâm tình nguyện tự trói mình.

Mà khi lòng ôm hy vọng quay trở lại, suốt dọc đường chỉ toàn hồi ức, giống như những cái bẫy lớn nhỏ nguy trang trên đường, không biết lúc nào mình sa xuống, sẽ để lại những vết thương lớn nhỏ, chung quy vẫn xây xát đầy mình.

Cách Tử gặp A Tề ba lần liên tiếp ở cùng một địa điểm trên con ngõ đó. Lần cuối cùng là lúc Cách Tử say xỉn.

Lúc đó, A Tề vẫn chưa biết Cách Tử tên là Cách Tử, Cách Tử cũng không biết A Tề tên là A Tề. Cách Tử chỉ cười với A Tề một cái rồi ngã vào lòng cậu.

A Tề sống ở căn gác của một quán bar biệt lập, có một cái giếng trời có thể nhìn thấy đầy một trời sao. Căn gác còn có một phòng tắm nhỏ xíu. Cách Tử nằm trên nền căn gác của A Tề vừa ngủ gật vừa nôn, lát sau bò dậy, loạng choạng đi vào phòng tắm bé xíu đó.

Năm phút sau, bên trong vọng ra tiếng hét của cô. A Tề đẩy cửa vào, thấy cô trần truồng, quỳ một góc, hai tay ôm gối, ngẩng đầu nói với cậu: “Nước lạnh, sao anh không tắm trước khi em vào”.

A Tề lấy khăn tắm bọc người cô, bế cô trở về phòng. Trong thời gian mấy bước đó, cô đã ngủ trong tay cậu, lại còn ngáy nữa. Cậu cẩn thận đặt cô lên giường, vừa định quay ra, cô đã choàng tay ôm riết cổ cậu, miệng lầm bầm: “Em muốn hôn, em muốn hôn cơ”.

A Tề ngờ ngẩn không biết làm thế nào, sau khi đứng ngây một lát, cúi đầu hôn nhẹ lên môi cô. Cách Tử nhếch môi, nở nụ cười mãn nguyện.

Hai người ôm nhau, cô vùi đầu vào ngực cậu, ngủ rất say. Những sợi tóc của cô chạm vào mũi cậu ngứa ngứa, đột nhiên không nhin được, cậu hắt hơi một cái, sau đó cũng ngủ thiếp.

Khi mặt trời chiếu lên mắt A Tề, cậu mới tỉnh dậy, cảm thấy cánh tay tê mỏi, mở mắt, người khê cựa động, phát hiện không thấy Cách Tử, căn phòng được lau dọn sạch sẽ, trên cái tủ thấp đầu giường còn để một cốc nước.

Nửa tiếng sau, A Tề bật laptop, mở một chương mục mới, lại ngồi ngây rất lâu, rồi ngẩng đầu ngược nhìn giếng trời. Một chùm ánh sáng tỏa xuống, cậu giơ tay hứng, vô vàn hạt bụi bay lơ lửng.

Cậu không nhớ lắm hình dáng và khuôn mặt cô, giống như vừa qua một giấc mơ.

Nhưng lúc này Cách Tử đang trên đường về nhà, cô hơi mơ hồ, ánh sáng cũng khiến cô nhức mắt. Buổi sáng ngủ dậy, cô thoáng giật mình, cô không nhớ được tối qua đã xảy ra chuyện gì. Lúc mở mắt nhìn A Tề bên cạnh, khuôn mặt chàng trai này cô không hề có ấn tượng, cô cũng không biết có nên gọi anh, hỏi chuyện xảy ra tối qua. Cuối cùng cô trở dậy, mặc quần áo, lau dọn phòng, lúc ra cửa, nhìn thấy bình nước lọc, quen tay rót một cốc để lên chiếc tủ thấp đầu giường.

Có nghĩa là, mọi chuyện xảy ra tối qua đều là thật.

Sau khi Cách Tử về nhà, uống một bình lớn nước lọc, ngáp một cái, sau đó vừa nắc vừa mở vi tính, hết ngày hôm nay là tròn một năm, blog của Mộc Đa vẫn không

thay đổi. Mộc Đa từng là người đàn ông yêu cô nhất, bây giờ cô là người đàn bà nhớ anh nhất.

Mộc Đa thật tàn nhẫn, thực ra cô chỉ muốn biết bây giờ anh đang phiêu bạt nơi đâu.

Cách Tử và Mộc Đa quen nhau qua bao lần vào blog của nhau. Lúc đó trang chủ blog của Cách Tử trang trí rất đẹp, nhưng không có những hình ảnh đẹp, độc đáo. Mộc Đa có rất nhiều hình ảnh đẹp và độc đáo, nhưng trang chủ lại rất đơn giản. Vậy là họ thỏa thuận, Cách Tử giúp Mộc Đa trang trí, Mộc Đa mỗi ngày gửi cho Cách Tử một hình ảnh phối hợp với nội dung bài viết của cô.

Cứ như vậy duy trì suốt bảy tháng. Cuối cùng Cách Tử kéo va li đến thành phố của Mộc Đa.

Thành phố này rất nhỏ, giống như một con ngõ, lúc đó Mộc Đa sống ở căn gác của một quán bar cuối con ngõ, hằng ngày anh vẽ, các bức vẽ của anh càng nhiều, thì túi tiền của anh càng rỗng. Cách Tử hằng ngày làm người mẫu cho anh, chính là ngồi bên dưới giếng trời đó, để chùm ánh sáng chiếu lên người cô, mắt cô dịu dàng nhìn anh. Mộc Đa vừa nghĩ đến cô, mắt đã bừng bừng ham muốn.

Những lần nhìn nhau trước đây, Cách Tử đều yên lặng ngồi như vậy. Mộc Đa cảm thấy cô rất đoan trang, rất lương thiện, như một thiên sứ.

Trước mỗi buổi vẽ, Cách Tử đều tắm, còn Mộc Đa bao giờ cũng phải tắm trước cô, bởi vì Cách Tử nói, trong phòng tắm có một mùi kỳ lạ, cô không chịu nổi. Nhưng sau khi Mộc Đa tắm xong, mùi để lại có thể xua hết cái mùi khó chịu lúc trước.

Khi Cách Tử uống nước luôn rất vội, uống xong là nấc liên tục, sau đó cách chữa duy nhất mà Mộc Đa nghĩ ra là hôn cô thật lâu.

Đây là quãng thời gian sung sướng nhất của Mộc Đa, cũng là quãng thời gian sung sướng nhất của Cách Tử.

Vậy là Mộc Đa vẽ được rất nhiều tranh, anh không đủ tiền mua khung.

Lúc đó, Cách Tử thích ăn nhất là mì chua cay. Lần nào ăn cũng tranh với Mộc Đa.

Họ cũng thường xuyên ôm nhau bất kể đêm ngày. Dường như họ muốn kẹp hai linh hồn làm một.

Nhưng một hôm, một con gián đã thay đổi cuộc sống của họ. Lúc đó Cách Tử đang ngồi làm mẫu cho Mộc Đa vẽ như thường lệ. Tâm trạng anh rất tốt, vẽ rất hào hứng, anh gọi tên Cách Tử như những lúc họ ôm chặt nhau trên giường. Nhưng lúc này một con gián bò qua chân Cách Tử.

Cách Tử hét lên, nhảy phắt ra làm đổ hòm đựng tranh của Mộc Đa, cô ôm chầm anh nói: “Mộc Đa, anh đi tìm công việc khác đi. Chúng ta mua nhà, sinh con”.

Hôm đó họ ôm chặt nhau, ban đêm, vàng trăng chầm chậm lướt qua cửa sổ. Hôm sau, Mộc Đa gọi mấy sinh viên của học viện Mỹ thuật đến mang đi hết những bức tranh của anh, anh kiếm được món tiền bán tranh.

Anh mở vi tính, ghi trang blog cuối cùng, thu xếp hành lý, ra đi.

Cách Tử tắt vi tính, đi đến bên cửa sổ, nhìn siêu thị bên dưới, sức nhớ cần mua ít đồ.

Khi cúi đầu, cô nhìn thấy một con gián đang bò dưới chân.

Cách Tử đột nhiên phát hiện, cô không sợ gián đến thế.

Khi Cách Tử nấc liên tục, A Tề đang đứng trong phòng tắm của mình. Trời lạnh thế cậu vẫn tắm nước lạnh, toàn thân đổ au, lỗ chân lông dẫn nở. Cậu rùng mình, đột nhiên nghĩ tới hình dáng Cách Tử, hình như cô vẫn trần truồng, quỳ một góc nhìn cậu.

Dáng cô, rất giống củ ấu, nhưng cậu lại thích gọi là Mèo con.

Cô cũng thích ôm cổ cậu đòi hôn, cô ngủ trong lòng cậu, cuộn tròn như con mèo, toàn thân nóng bỏng, đây chính là nguyên nhân A Tề luôn tắm nước lạnh nhưng không hề bị cảm.

A Tề đã sống cùng cô từ khi còn học trung học. Lúc đó A Tề là một văn tài có tiếng của trường, mỗi ngày cậu đều viết một bài thơ cho Mèo con, bao giờ cũng có câu: “Mèo con thân yêu nhất của tôi”.

Sau khi thi đại học, Mèo con đỗ vào trường trọng điểm, còn A Tề ngoài môn Ngữ văn hầu như luôn đạt điểm tối đa, các môn khác đều ở mức báo động.

Có lẽ vì vậy, trong hai tháng sau khi thi xong đại học, họ ở bên nhau không kể ngày đêm.

Về sau, khi A Tề tiễn Mèo con đến trường đại học, Mèo con dùng ngón tay viết

lên cửa sổ toa tàu, viết mãi viết mãi, nước mắt túa ra từ lúc nào.

A Tề cũng khóc, nhưng không có nước mắt. Cậu ngẩng đầu như đang cười, nheo mắt. Ánh nắng chiếu thẳng vào mắt, cậu nhìn không rõ Mèo con viết gì.

Hôm đó A Tề không làm thơ cho Mèo con.

Bắt đầu từ hôm đó, A Tề không thể nào làm được thơ nữa. Trên cuốn vở của cậu, mỗi trang chỉ viết mấy chữ: “Mèo con thân yêu nhất của tôi”.

A Tề bỗng nhớ ra cuốn vở của cậu đã hết, vậy là vội lau mồ hôi trên người, mặc quần áo, xuống nhà đi mua vở.

Cách Tử và A Tề lại gặp nhau trên đoạn đường có những vạch vôi trắng dành cho người đi bộ sang đường. Hai người đều cúi đi, vậy là va vào nhau. Những hộp mì ăn liền vị chua cay trong tay Cách Tử rơi cả ra đất.

Cách Tử cúi xuống nhặt, nhặt mãi, đột nhiên khom người ôm bụng bật khóc. Ô tô trên đường bấm còi liên tục. A Tề đành ôm cô như ôm con mèo quay lên vỉa hè.

Sau đó, A Tề thấy Cách Tử ngồi sụp xuống đó khóc, khóc một hồi lâu dần dần bình tĩnh lại, sau đó cô đứng lên, lau nước mắt, cười. “Em không sao.”

Nhận lại những hộp mì, cô quay người bỏ đi. A Tề đứng một lát, cũng đi về nhà.

A Tề vừa đi vừa nghĩ, cô ta đúng là rất giống Mèo con, khóc đỏ mắt như cả năm không ngủ.

Khi Mèo con học năm thứ hai đại học, A Tề dùng số tiền nhuận bút suốt một năm mua một vé tàu khứ hồi đi thăm cô. Sau khi vào đại học, Mèo con không hề quay về thành phố cũ, bởi vì bố mẹ cô cũng đến buôn bán ở thành phố nơi con gái học, căn nhà ở đây đã bán đi.

Trong thời gian một năm, A Tề liên tục viết tiểu thuyết, những tiểu thuyết tình cảm đẹp, thuần túy và trong sáng.

Nhưng nửa năm sau, thỉnh thoảng mới viết một bài gửi cho báo Tuổi trẻ, nhuận bút không nhiều, cũng tạm đủ sống.

Mèo con đã cắt tóc ngắn, đi giày cao gót. A Tề ngắm người rất lâu mới nhận ra cô. Mèo con đưa A Tề đi chơi khắp nơi trong trường của cô, dọc đường bao ánh mắt nhìn họ, lúc đó Mèo con đã là nhân vật nổi tiếng của trường, mặc dù nói thế này kẻ cũng hơi quá, nhưng người theo đuổi cô có thể xếp thành hàng dài từ cổng nam đến

cổng bắc.

Mèo con muốn đưa cậu đi chơi khắp thành phố, nhưng A Tề không muốn, cậu muốn chỉ có hai người bên nhau, cậu sợ mình sẽ quên hình dáng cô.

Vậy là họ đến tầng thượng thư viện, ở đây không có ai, gió rất to, nắng cũng rất đẹp. Mèo con đứng trước mặt A Tề, A Tề lại không biết làm thế nào để ôm cô, hôn cô, cuối cùng lại thôi.

Họ đều không nói đến cuộc sống của nhau. Mèo con nói với A Tề: “Cậu cũng đến thành phố này đi, cậu xem, nó rất đẹp và sầm uất”.

A Tề nói: “Mèo con, tối nay tôi về nhà”. Buổi tối, Mèo con tiễn cậu ra ga tàu, lúc này A Tề đứng trong cửa sổ toa tàu nhìn cô, nhưng không ai khóc, cả hai đều mỉm cười, họ đều đã trưởng thành.

A Tề cúi đầu, viết lên cuốn vở: “Mèo con thân yêu nhất của tôi”.

A Tề giờ cuộn vở cho Mèo con xem, nhưng đã thấy Mèo con đang đi vội về phía cửa ga. Ở đó A Tề thoáng thấy bóng một chàng trai rất bảnh đang đứng đợi.

A Tề dùng ngón tay viết lên cửa sổ, cuối cùng cậu đã biết, lần trước Mèo con viết gì, chỉ có điều cậu không nhìn rõ.

Cách Tử vừa đi vừa nghĩ, đàn ông đều không biết cách chăm sóc phụ nữ, phụ nữ phải học để dạy đàn ông biết chăm sóc phụ nữ thế nào.

Cách Tử nghĩ đến thời gian sống cùng Mộc Đa. Cô mua cho anh một đồng mỹ phẩm của đàn ông, đưa anh đi mua quần áo, dạy anh đi đường cẩn thận, tư thế ngồi phải ngay ngắn, ngày nào cũng phải cạo râu, xức nước hoa.

Bây giờ đột nhiên nghĩ đến, tất cả những gì cô làm cho anh ta đều là muốn nhào nặn anh ta trở thành chàng trai trước đây của cô. Chàng trai bằng lòng với công việc, không có ý chí vươn lên. Chàng trai giờ đã mệt mỏi đến mức mất hết mọi ham muốn đối với cô. Chàng trai vừa quay lưng là nói không yêu.

Cách Tử biết Mộc Đa là người lương thiện. Lúc quen anh, cô đang đòi chia tay với bạn trai. Anh ta đọc từng bài trên blog của cô, phối hình cho nó. Nói chuyện với cô, không nói lời hay, không nói lời dở. Chỉ đến hôm cô và bạn trai chính thức chia tay, anh nói với cô: “Em đến chỗ anh đi”.

Vậy là cô đến.

Cách Tử trở về chỗ ở, đun nước nóng chần mì. Sau khi ăn một miếng, cô bỗng phát hiện ra mình không thích ăn mì chua cay.

Cô mở blog của Mộc Đa, thời gian vẫn dừng lại ở một năm trước. Chiếc đồng hồ trên blog vẫn chạy đều đều, còn mười tiếng đồng hồ nữa là tròn một năm. Trong mười tiếng này, Cách Tử cảm thấy mình nên làm gì đó, vậy là cô viết dòng bình luận thứ 365 trên bài viết cuối cùng: “Mộc Đa, cuối cùng đã đến ngày này”.

Tiêu đề của bài viết là “Lại một ngày”.

“Cách Tử, hôm nay tỉnh dậy, anh nhận ra anh vẫn còn yêu em.

Cách Tử, hôm qua em làm anh phát hoảng. Còn anh, cuối cùng đã hiểu, anh yêu em thực sự.

Anh lao vào vẽ, chỉ như vậy anh mới có thể quên một số chuyện.

Anh lại phơi bày hiện thực trước mắt chúng ta.

Hôm nay, khi tỉnh giấc, nhìn em nằm bên cạnh, anh đột nhiên thấy xa lạ, anh nghĩ, chắc em cũng cảm thấy như vậy.

Còn anh cũng hoài nghi chính mình, không biết có phải mình một lòng yêu em, nhưng tại sao anh vẫn không muốn từ bỏ lối sống của mình, từ bỏ ước muốn của mình vì em. Đến thành phố của em, tìm một công việc tốt, kiếm tiền mua nhà, gắng sống một đời.

Em không thể rời xa nơi đó, nơi đó là cuộc sống của em, là quá khứ và tương lai của em.

Có lẽ tình yêu thực sự không phải là tất cả.

Cách Tử, có lẽ anh có thể đồng cam nhưng không thể cộng khổ, chuyện này không thể trách em. Chúng ta là những đứa trẻ lớn lên ở những môi trường khác nhau. Nếu để em khổ, anh không có bất kỳ tư cách nào nói yêu em, cũng không có tư cách ở bên em. Không phải chỉ cần yêu là có thể. Còn anh, luôn cảm thấy hạnh phúc mà anh có thể cho em, người khác có thể cho em nhiều hơn. Ngoài ánh mắt, âm thanh khi nói lời yêu, anh đều không bằng người khác. Nỗ lực hiện nay của anh đều chưa đủ để trả tiền thuê nhà tháng sau. Nếu em tạm thời không muốn lưu lại thành phố này, hãy đến những khu ngõ hẹp, mặc dù ồn ào một chút, nhưng giá thuê nhà ở đó rẻ hơn.

Yêu một người phải khiến người đó vui vẻ, cả tinh thần lẫn vật chất. Anh muốn

cố gắng để tất cả đều hoàn mỹ, tất cả đều thuận lợi. Nhưng thực sự rất khó.

Khi chúng ta quen nhau, em vừa kết thúc một cuộc tình, em và anh ta bên nhau bao năm, em không thể quên anh ta, những gì anh ta cho em nhiều hơn anh lắm lắm, mặc dù hai người không ở bên nhau là do không còn yêu nữa, nhưng anh ta chính là cuộc sống hiện thực em cần.

Cách Tử, yêu khiến anh mệt mỏi. Muốn một mình xách hành lý, bỏ lại tất cả.

Cách Tử, anh cảm thấy anh và em đang đi trên con ngõ cụt, anh muốn nhanh chóng quay lại, anh rất sợ chúng ta trôi buột lẫn nhau.

Cách Tử, chúng ta không ai bỏ ai.

Cũng đừng bao giờ dồn mình vào tuyệt cảnh, dù sao chúng ta từng bên nhau, giờ đây không phải do phản bội mà thực sự không thể.

Bố mẹ rất yêu em, họ đã đúng, bất cứ lúc nào. Còn tất cả những người yêu em, những người ở thành phố đó của em, họ có tư cách yêu em hơn anh.

Nếu ra đi, có thể còn được trân trọng.

Cách Tử, bây giờ trời đã sáng, em ngủ trông rất giống con mèo, hôn em. Em xem, chúng ta lại yêu nhau thêm một ngày nữa.

Nhưng, anh thực sự phải ra đi.

Một năm sau, có thể anh quay lại.

Cũng có thể, mãi mãi không quay lại.

Chân thành yêu em mới ra đi.”

Cách Tử lại đi qua quán bar cuối ngõ đó. Thấy A Tề đang ngồi uống rượu trước quầy.

Quán bar của anh trai A Tề làm ăn không tốt lắm, A Tề muốn tìm một chỗ sống một mình để tiện viết lách, bây giờ cậu chuyên viết những cuộc tình ở đô thị, toàn những bi hoan ly hợp, lừa gạt nhau, rất phù hợp đăng trên các tạp chí thời thượng. Vậy là chuyển đến đây, vừa đến, thấy trên gác bay ra mùi dầu thông nồng nặc, giống như ai đó làm cháy đồ ăn. Anh trai nói với cậu, dạo trước có một họa sĩ sống ở đây, anh ta vẽ rất nhiều bức họa cho quán, tiền công là cho anh ta ở miễn phí một năm.

Nghĩ ra thì thấy con ngõ mà Cách Tử và A Tề đi về không phải là ngõ cụt, nếu

không sao họ có thể gặp nhau đến ba lần.

Họ có duyên với nhau, nếu không sao có thể một ngày gặp nhau đến ba lần trong ngõ, sau đó còn gặp thêm hai lần nữa ở chỗ khác.

Cùng ngồi uống rượu cũng là chuyện thường.

Cách Tử và A Tề không nói gì. Chỉ có Cách Tử uống hết bình rượu là nấc liên tục. A Tề nhìn cô, ngỡ ngàng, đây chính là cô gái đã nằm trong lòng anh suốt đêm qua.

Thực ra cô không giống Mèo con chút nào.

Mèo con đã ra nước ngoài, trước khi đi còn gọi cho A Tề một cú điện thoại, nói: “Đàn ông viết lách là không hay”.

Cách Tử nhìn A Tề, cảm thấy anh rất đẹp trai, bản thân cô vẫn cho rằng tối qua cô và A Tề chẳng qua do men rượu mới hồ đồ qua đêm với nhau.

Vừa hay đã có lý do để rời thành phố này.

Mười hai giờ đêm A Tề tiễn Cách Tử rời thành phố. Còn cậu, hôm nay không viết lên cuốn vở dòng chữ: “Mèo con thân yêu nhất của tôi” nữa.

Đứng trên bậc thềm vắng, một đoàn tàu đi đến, dừng ba phút, nhưng không có hành khách nào xuống ga.

Thành phố mà Cách Tử muốn đi chính là thành phố trước đây cô sống, đô thị sầm uất nhất nước.

Cách Tử viết lên cửa sổ toa tàu.

A Tề nhìn rất rõ.

“Tạm biệt.”

Phần 3

Tín ngưỡng: Ngưỡng vọng thiên đàng

Hồi ức tình yêu của hai mươi bốn chiếc kẹo Anpơ

Thẩm Gia Kha

Đất nước cô đơn

Ban ngày Mộ Dung Hân giống như một con bướm, bay rất xa. Nhưng trong mơ, cô vẫn ngồi ngơ ngẩn trong phòng học 702.

Hôm nay, cô đang ở trong căn phòng nhỏ của riêng mình. Căn phòng có cửa sổ quay hướng nam, vừa nhãng đi một lát là ngủ quên trên ban công. Khí hậu ở đây rất lạnh, dù là mùa hè cô cũng bị cảm nhẹ.

Bây giờ không còn là cái thời xa xôi đó nữa, không còn cái thời viết thư tay bỏ phong bì dán tem. Mộ Dung Hân chỉ hồi âm thư điện tử cho anh, hôm nay vẫn như cũ, thư chỉ có hai chữ, cảm ơn.

Cảm ơn là hai chữ khách sáo và uyên chuyên, nhưng hàm ý từ chối lại vô cùng thấu triệt, nhất là khi nó được lặp lại nhiều lần. Cô không chấp nhận Lâm Thần, vậy là cô từ chối.

Mộ Dung Hân đi ra ngoài, mua quần áo, giày dép, khăn quàng mỏng và son dưỡng môi. Thời tiết hanh khô thế này, thực ra còn dễ sống hơn trong thời tiết khác. Ở cái đất nước cô đơn này, mình phải tự chăm sóc bản thân.

Sau đó, cô đột nhiên nhớ đến một vấn đề nhỏ. Lần đầu tiên mình nói cảm ơn Lâm Thần là lúc nào? Là mùa đông năm mình hai mươi một tuổi, hay là lúc mình từ trên tầng khu ký túc đi xuống trong tiếng gọi của Lâm Thần?

Thiên địa hữu tình, lòng tôi náo nức

Đó là khi anh hai mươi sáu tuổi, tốt nghiệp nghiên cứu sinh, là giảng viên ở một trường đại học. Một lớp chỉ có hai mươi mấy sinh viên. Anh không thích điếm

danh, tính tình rất hòa nhã, nên học trò được thể lẩn tới. Anh đứng trên bục giảng, bên dưới học trò ồn ào như chợ vỡ. Sinh viên học viện Mỹ thuật đương nhiên cần tự do và lãng mạn. Anh cũng mặc, không mấy quan tâm, miệng luôn mỉm cười.

Cũng có những lúc cả lớp tuyệt đối yên lặng, chính là lúc anh thoáng nở nụ cười, những ngón tay sờ cảm theo thói quen, đôi mắt trong yên ả như bầu trời thu, nhìn ra ngoài khung cửa. Học trò lập tức im phăng phắc, đẹp trai quá, họ nhìn ngơ ngẩn. À, quên không nói, tỷ lệ nam nữ ở khoa Mỹ thuật là 1:20.

Trong đám học trò bên dưới, các cô nữ sinh say mê ngắm nhìn thầy giảng viên trẻ, có lẽ trí tưởng tượng bay bổng của các cô đang nghĩ, thầy giảng viên đẹp trai muốn thể hiện tình cảm với mình. Mộ Dung Hân cũng không phải ngoại lệ, chiếc bút chì 2b trong tay cô đã bị gãy trên bản phác thảo từ lúc nào.

Ký túc xá và giảng đường cách nhau không xa, nhưng cô thường mất gần một tiếng đồng hồ mới đi hết. Dọc đường, cô đi qua vườn cây, qua những cái hồ nhân tạo, vịn lan can ven hồ đứng rất lâu. Cô mỉm cười, sờ lên cằm. Cô làm một lần, lại làm lần nữa.

Khi đi đến cổng trường, từ khu ký túc nữ, có ai đó hát rất to, bài hát tuy xưa cũ, nhưng mãi mãi không lỗi thời: *Đó là đôi mắt anh, đôi mắt đẹp trong ngàn... Ôi, thiên địa hữu tình, lòng em nào nức.*

Nhưng, cô đang vui như vậy, tại sao nước mắt lại rơi.

Tên anh là Tề Hàm. Anh là thầy giáo, cô là sinh viên.

Thực ra chuyện đó cũng không có gì nghiêm trọng, điều nghiêm trọng là anh đã có người yêu, hơn nữa anh lại sắp đính hôn.

Nước hoa hương nhài DIORISSIMO

Lâm Thần đứng dưới tòa nhà ký túc xá nữ học viện Mỹ thuật, gọi tên cô, từng tiếng, từng tiếng: Hân Nhi, Hân Nhi!

Hân Nhi, một người tốt như vậy, cậu còn khủng khiếp nỗi gì, còn lãng mạn đến đâu nữa!

Mấy cô cùng phòng kêu lên. Mộ Dung Hân buồn rầu không nói. Trước đây mọi người đều gọi cô là Mộ Dung, đến khi Lâm Thần gọi cô là Hân Nhi, vậy là tất cả cứ như đã thỏa thuận với nhau, nhất loạt gọi theo.

Chúng mình đều bị anh ta mua chuộc rồi. Các cô gái thẳng thắn thừa nhận. Trước mặt mỗi cô đều chất một đống đồ ăn vặt, quà của Lâm Thần. Mộ Dung Hân tức giận mắng họ: Có ăn là quên tất!

Chúng tớ chỉ muốn tốt cho cậu, Lâm Thần vừa trẻ vừa đẹp trai như vậy cậu lại không thích. Hay là cậu thích một ông già dâm dăng lắm tiền?

Trong giới mỹ thuật, đàn ông hiếm như thế, Lâm Thần vừa đẹp trai vừa thật lòng theo đuổi cô, người như vậy hiếm như nước trên sa mạc. Chỉ cần anh lên tiếng, bất kỳ cô gái nào cũng vội vàng trang điểm lao ra, chỉ có cô đắn đo như vậy.

Là tại sao?

Trên bàn để đầy quà Lâm Thần nhờ các bạn cùng phòng của Mộ Dung chuyển đến. Cô mở một lọ nước hoa, vẩy nhẹ lên tay, nhắm mắt, đầu tiên là làn hơi mát lạnh, rồi cái nóng dần lan trên da. Nước hoa hương nhài DIORISSIMO hợp nhất với sinh viên. Là niềm hân hoan e ấp êm đềm...

Lâm Thần ở tầng hai, gọi từng tiếng “Hân Nhi, Hân Nhi, Hân Nhi...” giống như một cảnh phim, chàng trai si tình đứng hát dưới lầu gọi người yêu.

Mộ Dung Hân nghe tiếng gọi, đi xuống, như con bướm ngửi thấy mùi phấn hoa. Cô nhìn Lâm Thần nói: “Em bằng lòng”.

Mắt Lâm Thần sáng lên, anh kéo tay cô. Mộ Dung Hân cảm thấy toàn thân run run, cảm giác trong lòng rất khó tả. Trên tầng, các cô gái đồng thanh hô như đàn hợp xướng: “Lâm Thần yêu Mộ Dung, Mộ Dung yêu Lâm Thần”.

Đó là những người bạn thân thiết nhất của cô, chúc mừng cô. Lâm Thần vừa phấn khởi, lịch thiệp vẫy tay với họ. Lúc này chính Mộ Dung cũng thừa nhận, anh quả là một chàng trai rất bảnh.

Tạm biệt

Khi khắp đất trời đầy sắc màu lốm đốm, một học kỳ cũng đã đi được quá nửa. Bầu trời trong xanh vời vời, lần đầu tiên thấy Tề Hàm mặc com lê, bình thường thầy luôn mặc kiểu quần áo thoải mái. Thầy giơ tay nhìn đồng hồ, học sinh đã đến đủ. Thầy nói: Cảm ơn các bạn đã hợp tác trong thời gian qua. Chương trình học kỳ sau sẽ do giáo viên khác đảm nhiệm.

Dưới lớp ào ào bàn luận, cô lớp trưởng đứng lên hỏi: Thầy Tề muốn chuyển trường khác sao?

Không, không phải. Tôi chỉ đi nghỉ phép.

Nghỉ phép?

Thầy cười, sau đó từ cái túi mang theo thầy đổ ra những túi kẹo nhỏ, kẹo Anpơ. Đám học trò thông minh lập tức hiểu ra. Thầy Tề của họ đang có niềm vui đáng chúc mừng nhất trong đời. Họ bắt đầu ào ào trêu thầy, chúng em vẫn chưa được gặp cô, chắc chắn là đại mỹ nhân. Thầy Tề đi phát kẹo từ bàn đầu đến bàn cuối. Thầy đang vui nên mọi lời trêu đùa thầy đều không để tâm.

Khi phát đến Mộ Dung Hân, cô nhận xong kẹo, hỏi: Thầy có thể cho em cả gói không?

Có chứ, đương nhiên! Mộ Dung Hân thích ăn kẹo vậy sao? Cần thận kẹo sâu răng!

Mộ Dung Hân chỉ thấy trên làn da vốn rất trắng của thầy ửng hồng rạng rỡ, đó là dấu hiệu của niềm vui và hạnh phúc. Mặc dù ngồi giữa lớp học ồn ào, nhưng tai cô chợt ù đặc, xung quanh như vắng lặng không một tiếng động, lòng cô vỡ vụn. Có giọng ai đó vang lên: Sao lại ngây ra thế? Ăn kẹo hỷ của thầy đi chứ, chúc mừng thầy đi!

Chúc thầy hạnh phúc, chúc thầy cùng người yêu sống đến đầu bạc răng long! Mộ Dung Hân nói, nắm chặt hai túi kẹo trong tay.

Ngoài cửa thoáng thấy một cô gái xinh đẹp, hơi nghiêng đầu nhìn vào lớp học. Mọi người đều hiểu đó chính là vị hôn thê của thầy. Cô đứng đợi thầy bên ngoài. Thầy Tề nói với cả lớp, xin lỗi, tôi đi trước, tạm biệt các bạn.

Cái gì cần đến sẽ đến, đương nhiên có người buồn, mà người được yêu mãi mãi không biết.

Mộ Dung Hân thầm nói: Tạm biệt.

Chúng ta hãy chia tay

Qua kỳ nghỉ đông là đến ngày lễ tình nhân. Lễ tình nhân này Lâm Thần vui lắm, đây là lễ tình nhân đầu tiên của anh và Mộ Dung Hân.

Lâm Thần ôm một con gấu bông cực lớn màu nâu nhạt, đứng ở cổng trường đợi Mộ Dung. Anh đã chuẩn bị ba mẩu chuyện cười, trên đường đến nhà hàng Châu Âu, kể được hai chuyện đã đến nơi. Mộ Dung cười suốt dọc đường, không thấy xa

chút nào.

Khi món ăn được đưa đến, Lâm Thần kể mẩu chuyện thứ ba: “Buổi trưa nọ, có cô gái xinh đẹp chạy đến đồn cảnh sát trình báo, vừa rồi khi đi dạo trong công viên, cô đã bị một kẻ lạ mặt hôn trộm. Cảnh sát hỏi, kẻ đó trông thế nào? Cô gái nói không biết. Đang giữa ban ngày, sao cô lại không nhìn thấy? Anh cảnh sát bắn khoăn. Cô gái nói, bởi vì mỗi lần được hôn tôi đều nhắm mắt”.

Mộ Dung, em có nghe không đấy?...

Tâm trí Mộ Dung đang để đâu đâu, con dao trong tay đưa lên đưa xuống vẫn chưa cắt được miếng bít tết. Lâm Thần đột nhiên nói: Thầy Tề của các em đúng là người tốt, bây giờ thầy kết hôn có vẻ hạnh phúc lắm.

Mộ Dung cúi đầu, ngậy người giấy lát, rồi nói: Đúng vậy.

Khi tiễn Mộ Dung về, Lâm Thần đột nhiên hôn vào má cô nói, anh yêu em.

Mộ Dung dường như giật mình, cười cười quay người chạy như bay lên tầng. Trong mơ cô lần theo bóng dáng một người, ngón tay vẽ ra một cái kéo. Bóng hình người đó được cắt ra dán vào tâm khảm cô. Đêm đó thành phố đột nhiên trở lạnh. Nửa đêm Mộ Dung tỉnh giấc, ánh mắt long lanh. Cô lấy cái kéo Anpơ ra, cho vào miệng, nằm chờ trời sáng.

Có những thứ từng làm ta rung động, nhưng không có được, sẽ trở thành niềm tiếc nuối khôn nguôi, giống như khoét một lỗ hổng trong tim.

Đêm cuối năm, Mộ Dung hẹn Lâm Thần ra ngoài nói chuyện: Em đã làm thủ tục đi du học. Anh có bằng lòng chờ em? Nếu không, chúng ta chia tay.

Tại sao? Tại sao?

Mộ Dung Hân im lặng không nói.

Đôi môi đẹp của Lâm Thần run dờ dội: Tại sao?

Vẫn im lặng.

Em có trở về?

Hai năm nữa hẵng hay. Em phải làm việc, anh gọi điện ít thôi, đừng làm em phân tâm.

Mộ Dung ngược nhìn trời, như vậy nước mắt mới không thể rơi xuống. Khi Lâm

Thần dần dần đi xa, khi Lâm Thần đã đi xa, khuôn mặt anh đắm nước mắt nhưng Mộ Dung không nhìn thấy. Một người đàn ông rơi nước mắt vì cô vẫn không lấp được lỗ hổng trong tim cô.

Hai mươi bốn chiếc kẹo Anpơ

Bưu kiện gửi theo đường hàng không nhanh đến mấy cũng không thể đến ngay. May mà thế giới bây giờ đã có đường mạng, thư điện tử trở thành đôi chân biết bay thật sự.

Mỗi tuần Lâm Thần viết một bức thư điện tử, Mộ Dung hồi âm một thư, nhưng không hồi âm tình yêu.

Mộ Dung chỉ ăn một loại kẹo, kẹo Anpơ, mỗi tháng ăn một chiếc, đó là túi kẹo cô xin thêm.

Hai mươi bốn chiếc, tổng cộng cũng chỉ ăn trong hai mươi bốn tháng.

Hai năm trôi qua rất nhanh. Sau khi tốt nghiệp, Mộ Dung làm việc ở một công ty thiết kế, buổi sáng đến công ty, mở ví tính, cô soạn một thư mới, nội dung là: Lâm Thần, lần này em vẫn phải nói cảm ơn anh, cảm ơn anh luôn yêu em. Gần đây, em có ý định sẽ không về nước, nếu anh vẫn đợi, em cũng chẳng biết làm thế nào.

Trước đây, Mộ Dung không biết, Anpơ là một dãy núi ở châu Âu, chạy qua một phần lãnh thổ các nước Pháp, Thụy Sĩ, Đức, Ý và Úc.

Bây giờ ra nước ngoài, cô đã biết.

Đột nhiên cô nghĩ, tình yêu năm xưa là tay phải, là Tề Hàm mà cô thầm yêu trộm nhớ, tay trái là Lâm Thần hiện thực có thể với tới, có thể nắm được.

Nước Úc ở chệch phía bắc dãy Anpơ, ít ánh mặt trời, nhiều sương mù, cho nên người dân ở đây đặc biệt thích ánh nắng. Đã lâu lắm rồi cô không nhìn thấy ánh mặt trời rực rỡ.

Dãy Anpơ nằm vắt ngang châu Âu, có thể dễ dàng nói khoảng cách giữa nước này với nước khác, tình yêu từ trái tim một người đến trái tim người khác sao lại khó thế. Nó chỉ để lại di chứng, chứng mất ngủ. Do nghĩ đến một người cho nên trăn trở, mất ngủ.

Thời gian cũng khiến Lâm Thần từ một chàng thư sinh trở thành người đàn ông trẻ tuổi. Cơ thể cũng thay đổi. Người cao lên, vai rộng ra. Những cái đó Mộ Dung

không nhìn thấy.

Anh ăn cơm một mình, đi du lịch một mình, cuối tuần ngồi xem phim một mình. Anh cũng một mình đọc sách, một mình viết thư, một mình đối thoại, một mình tâm sự. Cũng như những người đàn ông độc thân, anh thường ăn mì ăn liền. Chỉ duy một điều anh không giống họ, đó là anh không tích cực đi tìm người yêu. Anh có người yêu, chỉ là người đó không ở bên anh.

Họ liên hệ với nhau bởi những tín hiệu điện tử của một thế giới được lập trình.

Anh đã mệt mỏi. Sự vẩn vơ như vậy, sự đợi chờ vô vọng như vậy, “cực hình” kéo dài như vậy đã hai năm rồi, anh còn phải thế nào?

Mệt mỏi, mệt mỏi vô chừng.

Tín ngưỡng: Ngưỡng vọng thiên đàng 129

Ý tứ trong những bức thư gửi cho Mộ Dung là anh vẫn tiếp tục chờ đợi.

Bây giờ anh không muốn chờ đợi thêm nữa.

Lần đầu tiên trong hai năm qua không suy nghĩ vẩn vơ, anh ngủ rất say, rất say.

Dư vị vẫn còn trong ký ức

Hôm nhận được thư là một ngày đặc biệt. Mây mù tan, ánh mặt trời thường xuyên vắng bóng đã hiện ra, tỏa những tia vàng óng ả. Thế giới đột nhiên trở nên sáng trong, sinh động và rõ nét.

Thư viết, đây là lần cuối cùng anh hỏi em, em có định trở về? Nếu câu trả lời là không, anh sẽ không chờ đợi nữa.

Một cảm giác hẫng hụt, chơi vơi chưa từng có ập đến, như màn sương ảm đạm loang dần trong lòng, ngay ánh mặt trời cũng không thể rọi tới màn sương sâu kín đó.

Mộ Dung đột nhiên hiểu ra.

Có một Lâm Thần từ đầu đến giờ luôn chờ đợi cô ở một thành phố miền Nam của đại lục rộng lớn, trong sự bao bọc an toàn đó cô mới chìm mãi trong những hoài niệm tiếc nuối âm thầm, cô mới không thôi vương vấn mối tình xưa.

Nhưng đi khắp thế giới, cô cũng không thể trở thành cô dâu của Tề Hàm, những

gì không đạt được bao giờ cũng tốt, những gì có trong tay thường không biết trân trọng.

Chờ đợi một người hồi tâm chuyển ý, luôn có giới hạn, khi phát giác ra, mình sắp mất Lâm Thần, ngay Lâm Thần cũng mệt mỏi bởi sự theo đuổi vô vọng, anh cũng bắt đầu từ bỏ.

Những viên kẹo Anpơ đã ăn hết, dư vị vẫn còn lưu trong ký ức, giống như có những tình cảm chỉ nên tồn tại trong ký ức. Cuộc sống vẫn tiếp tục. Người chờ đợi yêu ta, ta không thể phụ lòng. Cô đi ra ngoài, lúc trở về, trời lại u ám.

Gõ một hàng chữ trong vi tính: Ba ngày nữa đón em ở sân bay Phố Đông, Thượng Hải.

Đêm đó, cô ngủ rất bình yên.

Đêm Giao thừa, cả thành phố tung bừng không khí Tết. Trong đám người đông đúc ở sân bay cô nhận ra Lâm Thần, cô chạy đến ôm lấy anh, ôm rất chặt bằng cả hai tay, ôm riết không buông.

Đến phương nam có thể tìm thấy mùa xuân

Tân Diễm Cự Tình Nhân

I. Mùa xuân của một người

Hàng Châu trong ký ức của Tuyết Nhan có mùa xuân ẩm ướt, có đồ quyền nỏ rực bạt ngàn trên triền núi, từng đóa từng đóa đọng nước mưa trĩu nặng, điểm sắc long lanh, có Tây Hồ rêu phong màu tuế nguyệt, có quế hoa nức hương mỗi lúc đêm về, có rặng núi Ma cô xanh um cây cỏ, có những sợi mưa giăng, dệt kín bầu trời.

Tuổi xuân của cô giờ đây âm thầm và cô đơn. Giữa bao nhiêu nữ sinh hồn nhiên xinh đẹp, cô như một con mèo cảnh giặc, ngồi ở dãy bàn cuối cùng trong lớp, trốn lên tầng thượng vắng của khu ký túc, hút thuốc lá nhãn hiệu Hỷ Ái màu trắng, đứng vịn lan can dài nhìn những thôn trang phía xa, quán mình trong bộ đồ ngủ dày nhớ về một người tên là Tiêu Phàm.

Cứ thứ Bảy cô lại xuống tầng mở hòm thư báo. Trong chiếc hộp vuông nền xanh chữ trắng có một bức thư từ phương bắc nằm lặng lẽ, dấu bưu chính trên phong bì in hai chữ: Trường An. Cô sẽ chạy một mạch lên tầng, sau đó ngồi trên tầng thượng của tòa nhà ký túc xá sáu tầng, nghiền ngẫm từng chữ trong đó. Điếu Hỷ Ái kẹp giữa

hai ngón tay lúc sáng lúc tối. Chàng trai viết thư cho cô tên là Miên An. Họ quen nhau qua mạng, thường xuyên trao đổi thư từ.

Cô viết thư trả lời, cô nói, hoa đỗ quyên ở Hàng Châu đã nở, từng khóm, từng khóm nở rục, thắm đỏ đến se lòng. Cô nói sông Vô Hà nước đã lên cao, tôi cũng nhìn thấy mười hai con giáp đứng trên đỉnh cầu. Cô nói, cuối cùng đã nhìn thấy mùa xuân của phương nam, nhưng không theo kịp bước chân của nó. Cô nói, mỗi chiều hoàng hôn tôi đều đứng trên tầng thượng từ xa dõi nhìn cậu ta chạy trên sân bóng, nhưng cậu ta chưa bao giờ nhìn thấy tôi. Cô nói, tôi đã lạc đường, tôi biết làm sao? Biết làm sao?

Cô mang tâm tư nặng trĩu đi nghe giảng về văn học đương đại Anh, nhìn cậu mặt đỏ tía tai tranh luận với các giáo sư trên giảng đường. Cô cảm thấy cậu giống một đứa trẻ cố chấp, nhất định phải được người lớn khẳng định mới chịu thôi. Cô một mình đến núi Ma cô, nằm lẩn trên triền núi nở đầy hoa dại, neho mắt nhìn bầu trời xanh ngắt trên đầu. Cô trốn trong khe của ánh sáng, nhìn cậu hết lần này đến lần khác lướt qua bên mình, cuối cùng vẫn không có can đảm nói với cậu, cô một mình đứng cảm đến mảnh đất phương nam này là để tìm cậu, tìm mùa xuân thắm đỏ sắc đỗ quyên như cậu nói.

2. Tôi yêu anh nhưng anh không nhìn thấy

Vào tháng Năm, cô viết lên tám bảng đen của giảng đường hình ô van: Tiêu Phàm, mình thích cậu. Nét bút vội vàng, bán đứng mọi trần trở thẳm kín trong lòng. Cô ngồi ở bàn cuối cùng của giảng đường, nhìn hơn hai trăm đôi mắt hướng lên bảng rồi quay sang thì thầm với nhau. Khi chuông báo giờ réo vang, cậu mới tắt bật ôm sách chạy vào, ngồi bên cạnh cô. Còn mấy chữ thổ lộ kia, cô lấy hết cam đảm viết ra, không biết đã bị ai xóa mất. Đành vậy, ông trời vẫn chưa cho cô cơ hội thích đáng, thời điểm thích hợp, cậu vẫn không hề thích cô.

Hôm đó là giờ văn học nước ngoài, văn học Anh. Cô ngồi nghe giọng tiếng Anh lưu loát của giảng viên ngoại ngữ, mồ hôi rịn ra nơi bàn tay. Đột nhiên cậu ta ngoái sang hỏi mượn vở ghi chép của cô. Ánh nắng chiều loang loáng trên mặt, hàng chân râu xanh sẫm như nhảy múa trong nắng. Mùi nước cạo râu SOD thơm dịu phả ra khiến cô choáng váng. Cô đưa cuốn vở cho cậu, sau đó thảng thốt bỏ chạy ra ngoài.

Gió nóng đầu hè làm tà váy cô bay bay, khu rừng cạnh Tây Hồ nở đầy hiệp trúc đào hoa, cô trốn dưới gốc cây hợp hoan to cao, sung sướng đến rơi nước mắt.

Ngày hôm sau, cô nhận được điện thoại của cậu, cậu nói, tôi đang đứng dưới tầng, tôi trả bạn cuốn vở ghi chép. Cô gác máy, lao xuống.

Cậu nói đừng chạy nhanh như vậy cẩn thận kéo ngã. Cô mỉm cười, lấp bắp nói, không sao. Ngẩng đầu lên mới nhận ra, cậu vừa rồi là cậu nói với cô gái đi sau cô. Mặt cô chợt đỏ lựng, cô ngượng ngịu đón cuốn vở cậu đưa.

Cậu phá tan sự bối rối của cô, ôm vai cô bạn giới thiệu, bạn gái tôi, Lô Vy, học khoa Hóa. Tôi đến tìm cô ấy, nhân tiện trả bạn cuốn vở. Bạn ghi rất cẩn thận, bạn học khoa Ngữ văn hả? Nhưng sao lại ở ký túc xá của khoa Hóa?

Cô sững người, ngẩng đầu ngơ ngẩn nhìn cậu rất lâu, sau mới thản nhiên nói, mình học khoa Hóa, Ngữ văn là môn tự chọn của mình. Nói xong chậm chậm lên tầng.

Trên sân thượng tòa nhà, cô nhìn cậu và cô gái tên Lô Vy dặt tay nhau trên bãi cỏ, sau đó âu yếm khoác vai nhau sánh bước. Ánh mặt trời tháng Năm đột nhiên như thiêu như đốt. Cô ngồi một mình trên sân thượng trông vắng, mồ hôi ướt đầm lưng áo, lại hút một điếu Hỷ Ái, hút mãi, rồi đột nhiên bật khóc.

3. Khi tình yêu đã thành quá vãng

Cô chuyển sang giường bên dưới tầng của Lô Vy. Có cơ hội cùng lên lớp với cô ta, cùng đi phố, cùng ăn quà vặt bên đường với cô ta, còn cậu cũng nhớ cô bạn khoa Hóa yêu thích môn Ngữ văn đó.

Ngày sinh nhật Lô Vy, họ cùng đi hát karaoke. Cậu hỏi cô hát bài gì để cậu chọn giúp. Cô nhìn khuôn mặt phong trần của ca sĩ Lâm Úc Liên trên màn hình, tư lự, lát sau chỉ vào hai cái tên Lâm Úc Liên và Lý Tông Thịnh, nói: *Khi tình yêu đã thành quá vãng*. Cậu ta chỉ nói một câu: Được!, không nhìn cô. Cô đưa micro cho cậu, nói: Cùng hát với mình được không?

Cậu ngẩng lên nhìn cô, trong bóng tối lò mờ, đôi mắt u uẩn của cô như phát sáng. Cô chờ đợi cậu nhớ ra điều gì, nhưng cậu chỉ bình thản hát với cô đến hết bài, lại còn hai lần hát sai nhịp, cuối cùng hỏi cô, bạn rất thích bài này phải không?

Bàn tay cô nắm chặt micro, đôi mắt ướt nước. Cô rất muốn hỏi cậu ta có nhớ phương nam có đố quỳên đở rục các triền núi, có nhớ một cô gái tên Phạm Nhan, có nhớ cô đã từng ghi cho cậu bài hát *Khi tình yêu đã thành quá vãng*. Có bao điều cô muốn hỏi cậu, nhưng đám người phấn khích kia đâu có ai để ý đến tâm trạng của cô.

Khi ra về, Lô Vy đã say mềm. Cô cũng hò hét hết mình. Ba người dàn hàng ngang trên đường, cậu, một tay cậu kéo Lô Vy, một tay lôi cô xềnh xệch. Cô bứt khỏi

tay cậu, lão đảo chạy đến bên đường nôn thốc nôn tháo. Nôn ra hết, cơn điên cũng phát tác đủ rồi, người cũng tỉnh lại, nhưng cô vẫn giả bộ say, cười ngốc nghếch hỏi cậu, cậu có thích tôi không, tôi vẫn luôn thích cậu.

Cô nói, nhìn thấy cậu và Lô Vy bên nhau, có ai biết tôi đã ghen với Lô Vy thế nào không. Cô nói, để được gặp cậu, tôi đã bỏ môn chuyên ngành, đi nghe cái trò văn học đương đại Anh vớ vẩn đó. Cô nói, cậu xem, tôi đã làm bao nhiêu việc vì cậu như vậy, tại sao từ trước tới giờ cậu chưa bao giờ nhìn thấy tôi.

Cậu ta ngây người nhìn cô, thở dài nãy nê, bạn nói đủ rồi. Cô ngoảnh mặt đi, nước mắt giàn giụa.

4. Tình yêu vô phương cứu chữa

Thư của Miên An vẫn đến như thường lệ, bên trong ép mấy bông hoa hoài. Cánh hoa đã chuyển màu vàng nhạt. Cô mở lá thư gấp hình trái tim, nước mắt từng giọt nhỏ xuống thấm vào những con chữ gầy gầy, nghiêng nghiêng.

Cuốn vở cậu trả, cô không dùng lại nữa. Cô xin chuyển ngành học, nhưng bị từ chối với lý do đã học đến năm thứ hai. Cô dứt khoát không chịu học môn hóa vô cơ, hóa sinh vật và hóa vật lý. Cô nói, quyết định của tôi không ai lay chuyển được.

Cô đi nghe giảng ở khoa Ngữ văn, viết một số bài ngắn gửi cho báo tuần, viết cả truyện dài lấy bút danh Phàm Nhan, ra sách riêng, đã có lượng độc giả nhất định. Cô ra ngoài thuê một căn phòng giá rẻ, chỉ cần mở cửa sổ kính là có thể nhìn thấy Tây Hồ có chim hót hoa nở, đi chân trần, thỉnh thoảng hồi âm một số thư của độc giả.

Mùa đông, cậu và Lô Vy chia tay. Cậu liên tục gọi điện đến phòng của Lô Vy ở ký túc xá. Cô kiên nhẫn trả lời Lô Vy không có nhà, nhìn thân hình tiều tụy của cậu thất thểu dưới dãy nhà tầng ký túc nữ, lòng cô như bị bàn tay nào đó xé nát. Cậu bắt đầu hút thuốc, uống rượu, chơi thâu đêm ở quán net. Cô giữ cậu, nói chuyện với cậu, cùng cậu mua say, dìu cậu về phòng.

Cô nghĩ, cô có đủ kiên nhẫn cùng cậu đi qua thời kỳ khủng hoảng tình cảm này để đón tương lai đẹp như tranh, chỉ cần thời gian, cần thời gian để xóa hết tình cảm của cậu đối với Lô Vy, đánh thức trong cậu những ký ức tuyệt vời ngày họ quen nhau. Đáng tiếc, tình yêu có những lúc giống như nhiều căn bệnh cùng phát tác, không thuốc nào chữa được, tình yêu của cô đối với cậu, của người đến sau, dù thời gian cứ trôi, vẫn không đạt kết quả như cô mong đợi.

5. Mùa xuân lưu luyến

Mùa xuân ở phương nam đột nhiên qua rất nhanh. Mỗi khi cô nhìn lại thường đã không đầu hạ thì cũng cuối thu, hoặc là khắp nơi đã ngập tràn khí lạnh. Đồi quỳên trên sườn núi Ma cô không còn sắc hồng mơn mơn nữa, bầu trời xám lạnh, âm u thay cho tầng không xanh ngắt ngày nào. Ngày tháng gõ nhịp trên mặt đồng hồ, thoát cái đã sang năm thứ tư, cô trở thành người anh em không thể thiếu bên cạnh cậu ta, nhìn cậu xoay như chong chóng, thay đổi hết người đẹp này đến người đẹp khác, không còn dấu vết đau buồn của kẻ thất tình ngày nào.

Một lần, có độc giả tên là Nhan Như Tuyết nói với cô, cô luôn viết về bản thân, đáng tiếc không có ai nhận ra, cô đang lừa dối chính mình. Vết thương đã cất giấu ở một nơi sâu như vậy đột nhiên bị người ta bới tung lên, nỗi đau đón như sóng thần ập tới, không kịp trốn tránh, gào thét không ai chia sẻ, giãy giụa không ai an ủi. Chỉ có thể ngồi trước màn hình vi tính, liên tục rít những điều Hỷ Ái, cố tỏ ra trầm tĩnh trong mịt mờ khói thuốc.

Cuối đông, cô đã cố ý dán đầy phòng những mẫu giấy nhỏ, nhắc mình mùa xuân nhớ đến núi Ma cô, chuyển phong màn hình vi tính thành cảnh đồi quỳên nở rộ. Thời gian đang trôi rất nhanh, tình yêu của cô cũng già nua trong thoáng thoắt, bất an. Những bức thư từ phương bắc vẫn được gửi đến đều đều, cô lại không có thời gian đọc từng bức. Chúng nằm rải rác trên chiếc bàn lộn xộn giấy sách của cô, nhuộm màu thời gian, trông thật cô đơn và tội nghiệp.

Trong những đêm mưa của phương nam, cô gấp rút hoàn thành bản thảo dang dở. Một câu chuyện tình dai dẳng, dùng chính tên cậu. Đây là lần đầu tiên cô đường hoàng đưa cậu vào câu chuyện của mình như thế.

6. Tuổi trẻ ngày tan trường

Tháng Bảy bắt đầu lác đác có người ra đi, trong vườn trường đầy cảnh chia tay. Nam thanh nữ tú mới ngày nào lơ ngơ háo hức nhập trường, sau bốn năm buồn vui như thủy triều sớm tới, giờ lại băng khuông ra đi lúc tan trường. Giống như buổi biểu diễn lớn, có buồn bã thở than, có vỗ tay tán thưởng, dù sao cũng không tránh khỏi sự xao xuyến lúc chia ly.

Lô Vy tìm được việc làm trước cô. Lúc sắp chia tay, họ ngồi trên tầng thượng ký túc nói chuyện thâu đêm. Rõ ràng cô gái thông minh này đã sớm nhìn thấu trùng trùng điệp điệp tâm sự trong cô. Lô Vy nói, Tuyết Nhan, bọn mình chia tay không phải do mình có người khác, cô ấy nói, bắt đầu từ hôm cậu viết mấy chữ trên bảng đen giảng đường hình ô van, mình đã biết cậu cố ý đến đây, cô ấy nói, thực ra Tiêu

Phàm...

Lời chưa nói hết, cô đã ngăn Lô Vy lại. Cô nói, có những lời nói ra sẽ trở thành tri kỷ, nhưng có những lời nói ra, ngay là bạn bè của nhau cũng không thể...

Mùa xuân ở phương nam, nổi buồn theo gió bay đi. Điều thuốc lá nhãn hiệu Hỷ Ái màu trắng của cô và điều thuốc nhãn hiệu Bảy Sao màu xanh của Lô Vy cùng cháy cháy tàn tàn trong cái nóng oi ả của phương nam, sau đó tỉnh mơ hôm sau, khi ôm tạm biệt, họ nói hy vọng sẽ còn tái ngộ. Cậu và cô cũng thế, cũng sẽ đứng trước sự chia ly, chỉ là chuyện sớm muộn mà thôi. Cậu đã tìm được việc làm ở Côn Sơn, còn cô không muốn dấn thân vào một mối tình vô vọng nữa.

Bốn năm trước trên mạng cô quen với một thiếu niên miền Nam tên Tiêu Phàm, và hẹn gặp nhau ở trường đại học bây giờ, chỉ bởi cậu thích đồ quyên đồ rực trên các triền núi mùa xuân. Cậu nói, cậu sẽ đưa cô đến sông Vô Hà xem mười hai con giáp trên đỉnh cầu, nhưng khi cô đến, cậu hoàn toàn không nhớ ra cô. Mọi nhiệt tình, kiên nhẫn và si mê của cô âm thầm nung nấu suốt bốn năm nguội dầm, lòng cô dần dần như dòng nước ngừng chảy.

Nhưng Miên An vẫn gửi thư về, không quan tâm cô đã chuyển phòng mới từ lâu, cũng từ lâu không còn vấn vương quá khứ. Cô và cậu cũng quen nhau qua mạng, rất xứng tri âm, nhưng chưa gặp mặt. Ngoài những bức thư, địa chỉ trên thư và mã số QQ bảy con số của cậu những năm đó, cô hoàn toàn không biết gì hơn. Thậm chí trong một dịp hè lúc đó, theo địa chỉ gửi thư cô đường đột đến tìm cậu, nơi cô nhìn thấy chỉ là một đoạn tường đổ nát, trên đoạn tường gạch đỏ có mấy chữ to viết bằng bút lông đang dở.

7. Chuyện cũ đã qua, xin đừng nhắc lại

Cô không ngờ cậu quay lại tìm cô. Lúc này cô đã có mối tình mới. Những ngày tháng nhàn nại ở phương nam sống rất bình ổn thực tế. Mặc dù không đam mê mãnh liệt như đối với cậu ban đầu nhưng cũng khiến người ngoài ngưỡng mộ.

Bằng ấy năm trôi qua, cô vẫn ở lại phương nam, mỗi mùa xuân đều lên núi xem đồ quyên nở. Bằng ấy năm, cô giả bộ sống bình yên, trên blog viết rất nhiều về hoa hoài, về mùa xuân của phương nam. Bằng ấy năm, cô vẫn lưu luyến mùa xuân lỡ dở đó. Bằng ấy năm, cô mới biết mùa xuân ở phương nam có nhiều ngày mưa triền miên, u ám.

Cậu mang đến một bức ảnh đã ngả vàng, trong ảnh là hai thiếu niên như hai củ hành tây có đôi mắt trầm như lá dầu mạch. Cậu chỉ một trong hai người nói, cậu là

Miên An cũng là Tiêu Phàm. Người vẫn viết thư cho cô, nói chuyện với cô đều là cậu. Phương nam mà cậu nói đến đều chép từ blog ra, còn trường đại học này chỉ là niềm mơ ước không bao giờ đến được của cậu...

Cô ngẩng đầu nhìn anh, vậy là thế nào đây, tôi biết Lô Vy từng lén đưa cho anh những bức thư Miên An viết cho tôi, tôi biết hai người chia tay là vì tôi, tôi cũng biết Miên An là em trai sinh đôi của anh. Cô nói điềm tĩnh ôn hòa, rồi biến thành tiếng gào phẫn nộ.

Nãy giờ cậu vẫn cúi đầu ngồi yên. Khi cô bình tĩnh lại, cậu mới từ từ nói, Miên An đã bị tai nạn, chính kỳ nghỉ hè cô đến tìm cậu ấy. Thực ra Miên An đứng ở bên kia đường, đang định sang đường tìm cô, một chiếc xe tải bất ngờ vòng lại...

Ánh nắng xuân như thủy ngân tỏa chiếu trên mặt đất, hai bên đường nở đầy ngọc lan trắng. Cô rất muốn nói với cậu ta, kỳ nghỉ hè đó cô đã chen trong đám người cuộn cuộn như nước nhìn thấy cơ thể gầy gầy của Miên An nằm giữa vũng máu chảy như suối, như muôn đóa đỗ quyên hé nở, cô chính là người Miên An đẩy ra khỏi chiếc xe tải đó, nhưng cuối cùng cô vẫn cúi đầu yên lặng...

Đột nhiên hình như nghe thấy bài hát đó: *Chuyện cũ đã qua đừng nhắc lại, đời người bao gió táp mưa sa, ký ức khắc sâu không xóa được, yêu và hận cùng chôn nơi sâu kín, quá khứ qua rồi xin hãy ngủ yên, để ngày mai sống tốt hơn, em đừng đau khổ cố đi tìm tin tức của tôi...* Đó là bài hát Miên An dạy cô, duy nhất một bài, cô vẫn thích thuộc lá hiệu Hỷ Ái như ngày xưa.

Hồi ức của cây cúc dao

Bạch Âm Cách Lực

I.

Sau khi đến Viên Chăn tôi mới bắt đầu nghe nhạc Ireland. Bản *Hồi ức của cây* của nhà soạn nhạc Enia, tôi đã nghe suốt đêm, suốt đêm. Không biết điều gì đã cuốn hút tôi, là thế giới như mộng như mơ của nó, là tiếng thiên nhiên trong tàng không trong suốt như thủy tinh, hay là loài cây có tên Cúc Dao đó.

Tôi quyết chí đến Lào. Máy vị giám đốc các đài truyền hình đều phản đối, nhưng tôi kiên quyết nói, nước Lào có nhiều loài thực vật mới thích hợp nhất với mục đích của chuyên mục “Cà phê di động” này.

Hai ngày đầu, máy quay phim luôn bị ghê lạnh, sợ dĩ tôi muốn đến nước Lào, không ai ngăn cản được là bởi vì không có tôi, chuyên mục “Cà phê di động” sẽ trở nên kém vị. Phóng sự “Quán cà phê ở tả ngạn” phát sóng tuần trước tuyệt vời đến mức cả nhóm làm phim được đích thân giám đốc đài truyền hình mời làm khách, tôi có vốn liếng nhất định để mà kiêu. Mỗi khi đến một nơi nào đó, tôi không thích mang theo máy quay, tôi muốn bước vào thế giới xa lạ đó, tôi muốn cảm nhận nó một cách trực giác nhất, mà điều này lại không trùng với quan điểm của các đồng sự của tôi. Họ sợ bỏ lỡ cơ hội ghi lại những cảnh quan đẹp nhất, còn tôi thích nhất là được cảm nhận bằng tim, dùng trái tim để ghi lại trước.

Ban ngày tôi đi Khải Hoàn Môn, sau đó đi đến những đường phố giản dị, xem những tòa nhà kiến trúc kiểu Pháp. Ban đêm, tiếp xúc với Viên Chăn lãng mạn, để anh tài xế nhiệt tình hay chuyện đưa chúng tôi đến sông Mê Kông, con sông rất hiền lành mỗi du khách đến đây, mỗi khi tôi bất chợt ngẩng đầu nó liền nhìn thấy tâm sự nát lòng của tôi. Có một dãy những quầy cà phê ngoài trời bên sông Mê Kông, có thể dễ dàng nhận ra hương vị khác biệt với những quán cà phê cầu kỳ chính thống, ở đây chỉ đơn giản là uống cà phê và hóng gió.

Tôi quen Sbaiđi cũng đơn giản như vậy, cô nói: Sbaiđi. Tôi ngẩng đầu nhìn cô, cô lại nói: Sbaiđi. Tôi vẫn nhìn cô, cô liền dùng tiếng Anh hỏi tôi có cần người hướng dẫn du lịch không. Về sau tôi biết “sbaiđi” nghĩa là xin chào. Sau đó dù là liên lạc qua điện thoại hay hẹn hò cô đều bắt đầu bằng câu “Sbaiđi”, với dáng điệu vô cùng nghiêm túc. Da Sbaiđi rất trắng, trắng như da người châu Âu, long lanh ánh nước, hàng lông mày thanh tú khiến người ta ngọt thờ.

Sbaiđi hỏi tôi đến Lào thích làm gì nhất. Tôi nói thích đi xem rừng, rừng có rất nhiều loài thực vật. Sbaiđi liền đưa tôi đến hồ Nam Nga cách Viên Chăn sáu mươi cây số. Thực vật ở đây có rất nhiều loài tôi chưa nhìn thấy bao giờ. Sbaiđi bảo tôi, nơi đây ngày trước là một khe nước lớn, những cây này trở thành những cây sinh sống dưới nước, âm thầm mấy chục năm, người địa phương gọi là “cây Âm thầm”. Tôi nói, tôi không thích cái từ âm thầm này, tôi thích gọi nó là “rừng dưới nước”. Sbaiđi cười tôi: Anh cũng rất âm thầm, giống như một khúc gỗ, sau này nơi đây đổi tên gọi là “rừng dưới nước”, cái tên “Âm thầm” xin tặng cho anh.

2.

Lần gặp thứ ba của tôi và Sbaiđi, cô nói: Cái anh cần là một cuộc tình chớp nhoáng phải không? Tôi kinh ngạc hỏi cô tại sao. Cô nói: Anh xem, anh nói đến đây chụp phong cảnh, nhưng có thấy anh làm gì đâu. Nói xong, Sbaiđi ngẩng đầu, tôi không nhìn được, bật cười thành tiếng. Nếu một cuộc tình chớp nhoáng có thể cứu

chứa trái tim tan nát của tôi thì tôi quá ư bằng lòng.

Ký ức khuấy đảo đẩy tôi trở về quá khứ đó. Mẹ của Cúc Dao thuê một mảnh đất lớn ở ngoại ô, trồng hoa. Lúc đó Cúc Dao vừa đoạt giải trong cuộc thi khiêu vũ của tỉnh, tôi đến phỏng vấn cô, về sau chúng tôi yêu nhau. Cúc Dao thích các loài hoa cỏ và ít nói, nghe mẹ cô kể, tám tuổi Cúc Dao mới biết nói, từ đầu tiên cô nói được là từ “cây”. Lúc đó bà rất vui, Cúc Dao vừa vỗ bàn tay bé nhỏ, vừa nhảy múa mãi không thôi, mẹ cô nói đùa, có lẽ chính từ lúc đó năng khiếu khiêu vũ bẩm sinh của cô đã bộc lộ hơn người.

Từng khoảnh, từng khoảnh lớn các loài hoa, khi nở đúng là một kỳ quan. Cúc Dao nói, cô thích trồng cây bao quanh những khoảnh hoa đó, một rừng cây bao quanh vườn hoa, tạo nên thế giới đào nguyên của Viên Chăn.

Lúc đó tôi nói đùa, vậy thì trồng loại cây sinh trưởng nhanh, để nhanh trở thành rừng cây đại thụ chọc trời. Cô đã mua về loài cây đó, năm sau, vạt cây xung quanh vườn hoa đã mọc cao, chỉ có một cây không thấy phát triển. Ngày nào Cúc Dao cũng đến thăm nó, còn thì thăm với nó điều gì đó. Tôi nói, cây này giống như Cúc Dao, mãi không lớn được. Sau đó làm một tấm biển, cắm bên cạnh, bên trên viết: Yêu tôi đi, tôi là Cúc Dao, tôi muốn lớn nhanh.

Những ký ức đó như một cái cây bị bệnh, cắm rễ trong lòng tôi, tôi không có sức nhổ tận gốc nó đi.

Nghĩ gì vậy? Sbaiđi lắc cánh tay tôi. Tôi khẽ thở dài, nhìn sang chỗ khác. Sbaiđi kéo tay tôi, đi, chúng ta đi bơi thuyền.

Trên hồ Nam Nga, có rất nhiều du thuyền ở phía trước chúng tôi, những cành cây ven bờ nhô ra mặt nước, tay Sbaiđi luôn trong tay tôi.

Khi hai mươi bốn tuổi, Cúc Dao yêu người khác. Lúc đó tôi suốt ngày bận làm chương trình, một tháng không được mấy lần gặp. Cúc Dao chỉ ở bên người đàn ông đó trong một tuần, liền nói với tôi, em đã yêu người khác, chúng ta chia tay. Cô nói, có lẽ từ trước đến giờ chúng ta chưa từng yêu nhau.

Khi tôi uống say mềm ở quán bar, bạn bè nói, quả thật không thể nghĩ một cô gái như Cúc Dao chỉ vì một cuộc tình chớp nhoáng mà đi yêu người khác. Rất lâu, rất lâu sau, tôi mới hiểu, cuộc tình chớp nhoáng lại có sức hấp dẫn chết người. Một cuộc tình chớp nhoáng là có thể vạch ra chân tướng: Hóa ra những gì đã trải qua với một người nào đó không phải là yêu.

Sbaiđi không ngừng nhảy chân sáo, khi vui cô thường nói, em không hiểu tiếng

Lào. Lúc nói câu đó, mắt cô không một phút nào rời mắt tôi. Bất giác tôi nắm tay cô, siết chặt.

3.

Sbaidi trườn khỏi lòng tôi, hôn nhẹ vào mũi tôi: Anh nói đi, em có phải là cô gái rất xấu không? Nói xong lại quấn chặt người tôi, như một con rắn trơn tuột.

Lát sau tôi nằm dựa đầu giường, châm thuốc. Sbaidi gục trên ngực tôi nói: Em và anh ấy đã trải qua tình yêu lãng mạn nhất, đến bây giờ em có cảm giác chúng em vẫn yêu nhau, chỉ có điều tình yêu của bọn em đã bị giết chết, chỉ còn lại hồi ức và hoài niệm.

Trước khi đi Lào, tôi có nghe nói Cúc Dao sắp kết hôn. Một người bạn của cô nói, bây giờ Cúc Dao rất hạnh phúc. Tôi ôm chặt Sbaidi nói: Hôm nay cô ấy làm cô dâu của người khác, anh vẫn tưởng cô ấy chưa trưởng thành, đến khi cô ấy nói với anh, cô ấy đã yêu người khác, anh mới phát hiện Cúc Dao thật sự đã trưởng thành.

Chúng tôi không ai hỏi, mỗi người đều tự nói ra tâm sự của mình, những lời không đầu không cuối, nhưng cả hai đều hiểu, cuộc tình chớp nhoáng này rất cần cho cả hai, cho nên giờ phút này mới càng quý báu.

Cách một ngày, Sbaidi đưa tôi đi xem thác Quan Tây, xem cây phượng hoàng, cây tông quan. Tôi kể cho cô nghe tôi từng trồng một cây Cúc Dao, hằng ngày vẫn tưới cho nó, nhưng nó không lớn được. Sbaidi nói, nhất định là thân cây đã bị tổn thương, cho nên mới không thể lớn được. Cũng có thể, tôi yêu Cúc Dao như vậy, tôi không tin anh chàng kia có thể yêu cô bằng tôi, nhưng Cúc Dao đã lựa chọn anh ta.

Buổi tối đến tiệm cà phê trên phố, Sbaidi không vui vẻ như ban ngày, nét mặt rất nặng nề. Tôi nói, đến nước Lào tôi mới hiểu, thế nào là “cà phê di động” thực sự. Vốn là một câu khen, nhưng Sbaidi lại sững người, rồi nói với tôi: Đột nhiên em cảm thấy tình yêu là đứng đợi ở một nơi, cuộc tình chớp nhoáng là đi không ngừng.

Câu nói lấp lửng của Sbaidi lại khiến lòng tôi se lại. Tôi nghe thấy tiếng cô: Anh nói đi, chúng ta như thế này có phải là yêu không? Tôi đáp: Chúng ta quen nhau đã một tuần, có lẽ là yêu.

Sbaidi nói: Nhưng chúng ta từng có tình yêu của mình, phải không? Tình yêu đó đã bị cuộc tình chớp nhoáng này giết chết rồi. Nếu tình yêu có thể bị giết chết bởi cuộc tình chớp nhoáng thì không còn là tình yêu nữa.

Tôi nghĩ tới những gì Cúc Dao đối với tôi, chỉ là sự vui thích giản đơn thuần túy,

cho nên cuộc tình chớp nhoáng mới có cơ hội chen vào. Tôi tự an ủi.

4.

Trong hai ngày sau đó Sbaiđi không đến tìm tôi, tôi gọi điện cho cô một lần nhưng không ai nghe máy. Tôi cũng bắt đầu công việc quay phim, những lúc rỗi một mình ở khách sạn, tôi bắt đầu nhớ nụ cười của Sbaiđi, cảm giác cô đang cười cười nói nói trước mặt tôi: Sbaiđi! Nụ cười và giọng nói trong trẻo như vậy, giống như giọt sương sớm đọng trên lá non.

Ngày thứ tư tôi đi quay cảnh đêm ở Luông Pha Băng, đi qua vô số những chiếc đèn giấy vô cùng tinh xảo và nổi tiếng, rất nhiều đứa trẻ hiếu động chạy nhảy xung quanh, tôi như bị bỏ rơi ở một chỗ, ống kính không biết hướng vào đâu. Cổ hơi khát, tôi đi mua chai nước. Vào một quán nhỏ, tôi bất chợt nhìn thấy Sbaiđi, cả hai đều sưng người. Sbaiđi nói: Sbaiđi! Tôi nói: Sbaiđi! Tôi vốn định hỏi, sao cô lại ở đây? Nét mặt cô lập tức tỏ vẻ nhiệt tình của người không quen biết, dùng tiếng Lào nói với tôi, dù không hiểu, nhưng tôi biết cô đang hỏi tôi muốn mua gì. Lúc này một phụ nữ từ bên trong đi ra, khoa chân múa tay nói với cô, giọng rất gay gắt, đáng sợ. Tôi không biết tại sao Sbaiđi tỏ ra xa cách với tôi, nhưng có một điều tôi rất rõ, bắt đầu từ giờ này khác này Sbaiđi không muốn nhận là chúng tôi quen nhau. Tôi cũng đành thôi, tay chỉ đồ uống sau lưng cô, gật gật đầu.

Cô quay người cầm chai nước uống, thuận tay rút cái khăn mặt treo trên dây, đưa luôn cho tôi, sau đó nói một câu tiếng Lào. Lúc này một cô gái đi vào, nhìn tôi, rất lịch sự chào Sbaiđi, tôi trả tiền, đi ra.

Chưa được mấy bước, đằng sau vang lên tiếng nói của phụ nữ, tôi ngoái lại, đó là cô gái vừa chào Sbaiđi, cô ta biết tiếng Anh, sau khi tôi ngoái lại, câu đầu tiên cô nói với tôi là: Anh hãy đưa Sbaiđi rời khỏi đây.

Cô ta nói với tôi, cha của Sbaiđi bị ốm nằm viện, nợ một khoản tiền lớn, một người hàng xóm cũng là chủ cửa hàng kia giúp cô, đó là một phụ nữ quái dị có đứa con trai bị thọt. Sbaiđi đã nhận lời bà ta, sẽ lấy con bà để trả ơn.

Cô rơm rớm nước mắt nhìn tôi. Tôi hỏi cô, câu cuối Sbaiđi nói với tôi vừa nãy là gì. Cô nói: Cô ấy bảo, đây là chiếc khăn mặt đầu tiên cô ấy dệt.

Trong những làng dệt truyền thống của Lào có nhiều khăn quàng rất đẹp, nghe nói mỗi chiếc đều là độc nhất vô nhị.

5.

Trước khi rời khỏi nước Lào, tôi đến Luông Pha Băng một lần thăm Sbaiđi. Sbaiđi vẫn chào tôi bằng tiếng Lào, những lời tôi muốn nói đành nuốt vào trong. Tôi dùng tiếng mẹ đẻ của mình nói với cô: Bảo trọng!

Sau khi trở về Thanh Đảo, trên bàn còn để đĩa nhạc *Hồi ức của cây* mà Cúc Dao nghe không mãi chán. Không biết bao đêm, trong tiếng nhạc trong suốt như thủy tinh, trong tàng không như thiên nhiên tôi đã nhớ lời của Sbaiđi, cô nói: Em và anh ấy từng có tình yêu lãng mạn nhất, đến bây giờ em có cảm giác chúng em vẫn yêu nhau, chỉ có điều tình yêu của bọn em đã bị giết chết, chỉ còn lại hồi ức và hoài niệm. Tôi nghĩ mãi, nghĩ mãi, mắt cay cay. Tôi hiểu Sbaiđi chỉ theo dết nên một tình yêu lãng mạn để giết chết cuộc tình chớp nhoáng này.

Tôi tranh thủ thời gian đi thăm vườn hoa của mẹ Cúc Dao. Bà vẫn cảm thấy có lỗi với tôi, tôi nói tôi chỉ đến thăm khu vườn. Tôi thăm lại cái cây được gọi là Cúc Dao kia, nó đã mọc cao, đung đưa trong gió. Tôi nhớ lần sau cùng nhìn thấy nó, Cúc Dao đứng cạnh nó nói với tôi, trong tuần vừa rồi cô đã yêu người khác, sau khi yên lặng rất lâu, rất lâu, tôi nói: Em chỉ đi du lịch nước Lào một tuần đã yêu người khác.

Cúc Dao không nói, sự im lặng của cô là câu trả lời.

Cuối cùng tôi đã hiểu, bấy lâu nay, Cúc Dao giống như một cái cây, mãi không lớn được. Cô không lớn được là bởi vì cô đang chờ đợi một “cuộc tình chớp nhoáng”, cô đã được cứu chuộc, mặc dù cô đã tàn nhẫn dùng cuộc tình đó để giết chết tình yêu tôi khổ công vun đắp. Vậy còn tôi, tôi và Sbaiđi thì sao? Tôi đang đi tìm một cuộc tình chớp nhoáng, cô đang chờ đợi cuộc tình đó, chỉ có điều không ai biết, lần này, cuộc tình chớp nhoáng bị cái gọi là tình yêu giết chết.

Tôi là con bướm không thể bay qua biển

Linh Sương Giáng

I.

Bảy giờ bốn mươi phút, tôi vẫn dùng ID Hồ Điệp này để vào phòng chat. Chờ đợi An Thần.

Nhưng tôi biết, có lẽ An Thần sẽ không đến. Cậu ta đã nói, nếu có ngày cậu ta

yêu tôi, cậu ta sẽ không đến phòng chat này nữa.

Cậu ta nói: “Hồ Diệp, Hồ Diệp, bạn nói bạn là con bướm không thể bay qua biển. Thực ra bạn không biết, tôi mới là con bướm không thể bay qua biển”. Hôm đó, tôi ngồi trước màn hình vì tính, nhìn câu nói đó của cậu ta, lòng chìm dần chìm dần đến tận đáy biển sâu. Vậy là đột nhiên nước mắt tuôn đầy mặt. Rất lâu rồi tôi không thể nói được gì, trầm nghĩ, có lẽ An Thần ở đầu máy bên kia cũng đang âm thầm buồn đau, bởi vì dường như tôi có thể cảm nhận được nỗi đau đón như vết bánh xe hằn trong lòng cậu đối với tôi.

Nhưng đó đã là chuyện của ba tháng trước. Ba tháng nay, mỗi ngày tôi đều để lại lời nhắn trên QQ cho An Thần, muốn biết cậu có còn ở đó, hoặc cậu đã không còn là An Thần nữa, cậu chỉ là một cái QQ An Thần từng sử dụng. “Bạn ơi, chẳng lẽ bạn không biết QQ này đã đổi chủ? Đừng gửi lời nhắn đến nữa.”

Đúng vậy, tôi biết, tôi biết. Nhưng tôi vẫn không thể chấp nhận sự thật An Thần đã bỏ đi.

2.

Một đêm bình yên ba tuần trước, Thương Hải đã hẹn với tôi. Thương Hải là bạn trai của tôi. Một năm rồi, khi còn học lớp mười một, chúng tôi đã hẹn, cùng yêu nhau, cùng vào đại học, cùng nhau sống trọn đời. Thương Hải là một chàng trai kiên cường. Cậu ta nói: “Tiểu Diệp, bất luận mình đi đến đâu, mình cũng sẽ không xa cậu”. Cậu ta ở bên tôi, chưa bao giờ xa tôi, giảng bài, chép bài cho tôi. Cậu ta học rất giỏi nhưng quyết định thi vào trường đại học bình thường với tôi. Tôi quá hiểu Thương Hải, Thương Hải cũng hiểu tôi. Thế nào là bạn thanh mai trúc mã? Tôi và Thương Hải là như thế. Hai nhà ở liền nhau, sinh cùng tháng, chỉ cách nhau có một tuần. Từ nhỏ Thương Hải đã luôn được nhắc nhở, cậu sẽ là người “bảo vệ Tiểu Diệp”. Cùng ăn, cùng chơi, cùng đi học, sao không hiểu nhau? Bố mẹ chúng tôi thậm chí cũng thăm ước gả con cho nhau, họ như vui mừng khi thấy chuyện đó thành sự thực. Nhìn thành tích học tập ngày càng ổn định của tôi, tôi và Thương Hải nhìn nhau cười, thân quen đến mức không cần nói ra.

Bây giờ tôi lại ngồi ở chỗ đối diện của Thương Hải, nghĩ tới một chàng trai là An Thần đã chat trên mạng với tôi gần ba năm.

“Tiểu Diệp lạnh phải không?” Thương Hải cởi khăn quàng của mình, cẩn thận quàng lên cổ tôi. Những ngón tay âm ấm của cậu vén từng lọn tóc tôi. Tôi lại thần thờ. Tại sao Thương Hải lúc nào cũng ân cần, chu đáo như thế?

3.

Lại bảy giờ bốn mươi phút của một ngày cuối tuần, tôi không thể cưỡng nổi, lại vào phòng chat đó. Tám giờ rưỡi Thương Hải mới đến. Tối nay chúng tôi cần gặp một người bạn. Tôi bắt đầu chat lung tung cho đến khi có người để ý đến tôi.

“Hồ Điệp, vì sao bạn không thể bay qua biển?” Một bạn chat có tên Tâm Đạm hỏi. Tôi giật mình, An Thần, lần thứ năm chào tôi trong phòng chat này, cũng hỏi câu đó.

“An Thần?” Tôi run run gõ hai chữ.

“An Thần là ai? Là bạn trai của đảng ấy hả?” Câu hỏi của người đó khiến tôi vô cùng thất vọng, như có một luồng khí lạnh từ một nơi rất sâu trong người tôi lan ra, đến khi toàn thân tôi trở nên lạnh giá.

Tôi nhớ, lúc đó tôi đã trả lời An Thần: “Một con bướm bị bệnh tim bẩm sinh không thể bay qua biển”.

Đúng vậy, lúc năm tuổi, lần đầu tiên tôi ngất xỉu, bác sĩ tuyên bố tôi bị bệnh tim bẩm sinh. Ông ta thậm chí còn nói, tôi chỉ có thể sống đến năm mười sáu tuổi, có trời biết tại sao vẫn còn những ông bác sĩ quả quyết sinh mệnh của người khác như thế. Nhưng bây giờ tôi đã mười bảy, vẫn sống tương đối tốt.

Cha mẹ chúng tôi và Thương Hải đều tin tôi có thể sống. Tôi chỉ chờ cơ hội được ghép tim.

Nhưng tôi nói với An Thần: “Tôi không cần trái tim người khác trong cơ thể mình”. Lúc đó An Thần nói: “Vậy trái tim tôi, bạn có cần không?”.

Tôi nghĩ một lát rồi nói: “Cần. Nhưng nếu đảng ấy cho tôi, đảng ấy sẽ không sống được”.

An Thần nói: “Đảng ấy đúng là lương thiện, tốt tính”.

Tôi cười nhạt, không có ai nói tôi lương thiện, tốt tính, thậm chí Thương Hải cũng cảm thấy có lúc tôi nói những lời gay gắt làm tổn thương bao người thân của tôi.

4.

Không hiểu sao tôi có cảm giác quen quen đối với gã trai mà Thương Hải gọi là

Tiểu An. Có lẽ là bởi vì giọng nói của cậu ta. Giọng cậu ta rất giống giọng An Thần, cũng rất giống giọng Thương Hải, tôi hầu như không phân biệt được.

Cậu ta nói: “Haizzz, chào Tiểu Diệp”, sau đó nói với Thương Hải: “Oa! Bạn gái cậu đẹp thật”. Tôi đứng đó, không rõ cảm giác của mình ra sao. An Thần! Không phải là giọng nói. Ngay cảm giác cũng giống An Thần như thế.

Tôi chỉ một lần nghe giọng nói của An Thần. Hôm đó cậu ta vô ý mở phần chat voice. Tôi nghe thấy tiếng cậu nói chuyện với bạn bên đó. Mặc dù chỉ có một câu, nhưng tôi nhớ ngay. Lẽ nào Tiểu An là An Thần?

Nhưng rất nhanh, tôi phủ định phán đoán của mình. Đây chỉ là người có giọng nói giống An Thần. Cậu ta không phải là An Thần. An Thần nho nhã, thông minh, lại hài hước một cách tinh tế. Còn Tiểu An, điệu bộ, cách nói năng của cậu ta hoàn toàn phù hợp với dạng dân lang bạt của trường đại học hạng ba mà cậu ta tự xưng.

Thương Hải thích đưa tôi đi gặp gỡ bạn bè của cậu. Thương Hải luôn giới thiệu: “Đây là Tiểu Diệp, bạn gái tôi, mong các cậu chiếu cố”. Thương Hải có rất nhiều bạn, đối tượng nào cũng có. Thoạt đầu tôi không thích, thà ở nhà lên mạng còn hơn. Nhưng Thương Hải rất kiên quyết trong chuyện này. Cậu ta khuyên tôi nên có nhiều bạn, không nên ở lì trong nhà. Cho nên bất luận đi đâu, làm gì cậu ta đều cố gắng đưa tôi đi cùng. Còn tôi, cũng dần làm quen với những người bạn mới, bởi vì tôi thích quan sát họ, thích đoán họ đang trải qua những gì và sẽ có cuộc đời thế nào.

Giống như Tiểu An này, rất thú vị. Trong lúc Thương Hải đi gọi món ăn, cậu ta nói với tôi, cậu ta thích trò lừa MM trên mạng, kết quả là có một lần gặp rắc rối, bị MM đó dẫn một đám người đến tổng tiền. May mà Thương Hải qua đường thấy sự bất bình xông vào cứu. Bản thân cậu ta luôn nghĩ một cô gái phải như thế nào mới xứng với Thương Hải. Cho nên cậu ta nhất định đòi Thương Hải đưa tôi đến gặp cậu ta. Cuối cùng Tiểu An còn thêm một câu: “Hai người, mẹ kiếp, rất đẹp đôi!”.

Có lẽ là do quan hệ trong cuộc sống, Tiểu An nói năng giống hệt dân giang hồ trong phim.

5.

Tiểu An nói với tôi, quen biết nhiều người là đúng, như thế bạn mới biết, không phải cuộc đời của ai cũng giống nhau. Mỗi người có trải nghiệm và cái hay riêng. Lúc đó, tôi mười sáu tuổi, đang sợ mình không sống qua năm đó, dần dần trong vô tình, qua rất nhiều tuần lễ chat mỗi ngày cả tiếng đồng hồ với An Thần ở phòng

chat đó, tuổi mười bảy của tôi cũng lặng lẽ đến một cách bình an.

Hôm sinh nhật, Thương Hải nói trước mặt bạn bè: “Tôi thề mãi mãi bảo vệ Tiểu Diệp”. Tôi cảm động, mỉm cười. Câu nói đó, Thương Hải đã nói với tôi năm tôi mười sáu tuổi. Khi đó bố mẹ chúng tôi bảo cậu đừng làm tôi giận, bởi vì nếu tôi tức giận có thể ngắt đi, mãi mãi không tỉnh lại.

An Thần nói: “Hò Diệp, hy vọng bạn thấy hạnh phúc”. Tôi cho cậu ta đáp án khẳng định. Hôm đó, An Thần còn hỏi tôi: “Tiểu Diệp, liệu bạn có yêu tôi không? Trong cái mạng hư ảo này, liệu bạn có thể yêu một người chỉ nói chuyện với bạn qua bàn phím không?”.

Tôi trầm tư, có thể không? Nhìn khuôn mặt mờ mờ của cậu ta, tôi khẽ nói với chính mình: “Tôi không biết”. Tôi chỉ có thể nói, tôi không biết bởi vì mỗi dịp cuối tuần, tâm trạng tôi tràn trề mong đợi đến lúc bảy giờ bốn mươi phút. Tôi đã có Thương Hải, tình yêu mà Thương Hải dành cho tôi sâu như biển cả.

Vậy là, An Thần nói: “Nếu có ngày tôi nhận ra tôi yêu bạn, tôi sẽ không đến phòng chat này nữa”.

Tôi vội vàng kích vào phần chat voice, kết nối rồi. Nhưng vừa kịp nghe giọng cậu ta thì đã bị đóng. An Thần không muốn chat voice với tôi. Cậu nói, sợ như thế cậu sẽ yêu tôi nhanh hơn.

Tôi không biết tại sao mình lại trở nên phụ thuộc vào một người trên mạng, chỉ biết tôi thích chuyện phiếm với cậu ta, nói với cậu ta một số cảm giác tôi không nói với Thương Hải. Tuy vậy, tôi không thể xác định như thế liệu có phải cũng là một kiểu yêu.

Nhưng bất luận có phải là yêu hay không, An Thần đã biến mất. Phòng chat chỉ có nỗi hoài niệm cô lẻ của mình tôi trôi dạt trong yên lặng.

6.

“Hò Diệp, tôi là Tiểu An.” Hôm đó vẫn trong phòng chat, khi cái người tên là Tâm Đạm gửi đến hàng chữ đó, tôi ngó ra một lát. Sau đó gửi đi một hình mặt cười, hỏi cậu ta: “Thế nào, cậu lại đến phòng chat chơi trò MM hả?”. Cậu ta nói: “Đúng. Nếu không biết Thương Hải yêu đảng ấy như thế, tôi dù chết cũng quyết tán đồ đảng ấy bằng được”. Tôi cười ha hả, thú vị thật, Tiểu An nói rất đích đáng, kiểu người này vô cùng nghĩa khí. Chính Thương Hải cũng nói như vậy. “Hò Diệp, bất luận đảng ấy có tin hay không, tôi đều nói thật, tôi cũng nói với Thương Hải như

thế.” Tiểu An và An Thần rất khác nhau. Tôi hơi hoài nghi, tại sao có lúc tôi đã tưởng hai người đó là một.

“Hò Điệp, tôi nay, tôi phải đi đánh nhau. Có một kẻ quấy rầy tôi đã lâu. Tôi định đánh xong trận này sẽ rửa tay gác kiếm, không đánh nhau nữa, tôi đã ớn cuộc sống như thế này.”

Tôi cười ha ha, nói: “Nếu có thể không cần đánh thì đừng đánh vẫn tốt hơn”. Nhưng tôi gửi câu đó xong, rất lâu sau không có hồi âm. Hình mặt cậu ta mờ dần, chắc là out rồi.

Tôi không biết Tiểu An có đi đánh nhau không.

Bởi vì nửa đêm hôm đó tôi đột nhiên được bác sĩ thông báo, cơ hội tôi chờ đợi đã đến, có người tình nguyện hiến tim.

Trước khi vào phòng phẫu thuật, Thương Hải nắm chặt bàn tay phải của tôi, nhìn thấu nơi mềm yếu nhất trong lòng tôi, không biết tại sao ánh mắt Thương Hải lúc đó lại khiến tôi nhớ tới An Thần, nhớ tới lời An Thần: “Nếu có ngày tôi cho bạn trái tim tôi, bạn có cần không?”.

Nếu là Thương Hải, liệu cậu ta có làm như thế?

7.

Khi tôi mở mắt, nhìn thấy vẻ mừng rỡ của bố mẹ, tôi biết cuộc phẫu thuật đã rất thành công. Thương Hải vẫn đang nắm bàn tay phải của tôi. Tôi không thấy cậu mỉm cười, nhưng lại nhìn thấy một giọt nước mắt của cậu rơi trên bàn tay tôi. Nóng bỏng, nóng đến mức tim tôi bắt đầu run rẩy. Tôi biết Thương Hải rất sợ tôi mãi mãi không tỉnh lại được. Nỗi sợ hãi của cậu lúc này biến thành giọt nước mắt rơi trên tay tôi. Tôi nghĩ, cuối cùng tôi đã hiểu tại sao An Thần nói cậu ta mới là con bướm không thể bay qua biển. Đó là bởi vì trước sau tôi luôn hướng về Thương Hải, tôi không bay qua được, cũng không muốn bay qua. Cho nên, cậu ta cũng không bay lại được.⁽¹⁾

Tôi hồi phục rất nhanh. Rất nhiều bạn bè quen biết đến thăm tôi. Chỉ duy nhất không thấy Tiểu An.

“Thương Hải, cậu có thấy lạ không. Tại sao Tiểu An không đến thăm mình?” Tôi hỏi Thương Hải đang gọt táo bên cạnh.

“Hai người giận nhau à? Hay là hôm đó Tiểu An đi đánh nhau đã xảy ra chuyện

gì?” Thần sắc của Thương Hải không hiểu sao khiến trái tim mới được ghép của tôi như có một sợi tơ lay động.

Vẫn im lặng. Thương Hải lấy khăn giấy, lau sạch những giọt nước táo trên tay tôi, sau đó nắm tay tôi, hạ giọng rất thấp. “Tiểu Diệp.”

Cả ánh mắt và giọng nói của Thương Hải đều rất buồn. Một Thương Hải như thế khiến tôi cảm thấy xa lạ. Thương Hải xưa nay rất ít khi như thế. Cậu ta luôn trầm tĩnh, lạnh lùng.

“Tiểu An bị thương trong lần đánh nhau đó. Vết thương rất nặng. Mình đã cầu xin cậu ta hiến tim cho cậu.”

Tôi mở to mắt nhìn Thương Hải, đột nhiên cảm thấy cậu ta càng xa lạ, tôi yên lặng hồi lâu, cảm thấy trái tim bắt đầu co thắt từng cơn, cuối cùng đau đến không thể kiềm chế.

Trước khi mất đi ý thức, tôi vẫn kịp nhìn thấy Thương Hải cuống cuống ôm chặt tôi, hốt hoảng gọi bác sĩ.

8.

Tôi cứ tưởng mình thực sự không cần trái tim của Tiểu An. Nhưng nó vẫn kiên cường một cách kỳ lạ, sống trong cơ thể tôi. Bác sĩ nói tôi đang tạo nên kỳ tích. Riêng tôi thì biết đó là bởi vì tôi muốn Tiểu An tiếp tục sống.

Sau khi ra viện, Thương Hải vẫn ân cần chăm sóc tôi, nhưng tôi lại cảm thấy càng ngày càng không hiểu nổi cậu ta. Sao cậu ta có thể làm vậy, sao cậu ta có thể nhẫn tâm đi cầu xin Tiểu An bằng xương bằng thịt đang sống hiến trái tim mình? Đó là cách cậu ta yêu tôi ư? Sao có thể ích kỷ đến thế!

Tôi chờ trong phòng chat, không muốn nói gì. Trong phòng chat này, tôi đã gặp Tiểu An, một người sau khi nói đồng ý cho tôi trái tim rồi biệt tăm biệt tích. Tôi còn gặp Tiểu An, cậu ta nói, nếu không biết Thương Hải yêu tôi nhiều như thế, cậu ta dù chết, cũng quyết tán tôi bằng được. Cậu ta không tán tôi, nhưng đã cho tôi trái tim.

Thương Hải đến tìm tôi, tôi không mở cửa. Bỗng nhiên tôi không muốn gặp cậu ta.

“Này, bạn là Hồ Diệp vừa làm phẫu thuật tim phải không? Mau vào xem đi, bạn thật hạnh phúc.” Một bạn mạng tên là Huy Huy gửi đến một địa chỉ.

Tôi ử rữ mở ra xem, đó là bài viết có số lượng truy cập cực lớn.

Tác giả bài viết nói, người anh ta yêu tên là Hồ Tiểu Diệp, không may bị bệnh tim bẩm sinh, thể chất lại quá đặc biệt, không dễ để phẫu thuật. Để cứu bạn gái, anh ta đã cầu xin mỗi người quen mang trên mình tấm thẻ, ghi rõ nếu mình gặp sự cố bất thường sẽ tình nguyện hiến tim cho cô gái đó. Nhưng như vậy vẫn chưa đủ. Anh ta không biết lúc nào mới có thể tìm được trái tim thích hợp, cho nên mới gửi thư thỉnh cầu đến mỗi người bạn trên mạng hy vọng được nhiều người giúp đỡ hơn nữa. Cuối thư còn ghi rõ thông tin chi tiết và phương thức liên lạc. Địa chỉ đó, số nhà đó chỉ khác số nhà tôi một con số. Số điện thoại đó tôi biết rõ. Còn cái tên đó là Thương Hải.

ID của người gửi thiệp khiến tôi nước mắt giàn giụa trước màn hình vi tính: An Thần.

9.

Cuối cùng tôi đã hiểu vì sao Tiểu An nói: “Nếu không biết Thương Hải yêu đảng ấy đến thế, tôi dù chết cũng quyết tán đổ đảng ấy bằng được”. Cuối cùng tôi cũng hiểu, vì sao Tiểu An nói, cậu ta mới là con bướm không thể bay qua biển.

Tôi lại mở màn hình phòng chat, chỉ thấy có thêm một lời nhắn.

An Thần nói với Hồ Diệp: “Tiểu Diệp, xin lỗi. Tôi là Thương Hải”.

Tôi đứng dậy, rời máy tính đi ra ngoài.

Đột nhiên nghĩ ra, lần nào cũng là Thương Hải đến tìm tôi, lần này nên là tôi đến tìm cậu ấy.

Bởi vì là sao tình yêu chiếu mệnh, cho nên bướm bướm luôn bay ra biển.

Phần 4

Trưởng thành: Những điều tâm đắc của ngựa gỗ

Đông táng

Nguyệt Xuân Lượng

Bà nội đã chết, đó là sự thật. Đứng cạnh chiếc quan tài đồ sộ sơn son, nhìn cô tôi vận áo tang quỳ khóc không ra nước mắt, tôi biết tất cả đã không thể cứu vãn. Bà chết rồi, nằm trong quan tài kỳ dị, vậy mà chúng tôi vẫn phải sống, quan tài không dày lắm, nhưng có hai lớp, tượng trưng cho hai thế giới âm dương, từ thượng cùng cao xanh rơi xuống hoàng tuyền, vĩnh viễn không bao giờ trở lại.

Cô tôi vẫn rên rỉ kể về cái chết của bà. Cô nói, hôm đó mí mắt cô giật liên tục, nháy mắt trái là họa, nháy mắt phải là tài. Anh cháu với mấy đứa nữa đến nhà tìm cô, cô chưa kịp nói gì, anh cháu bảo, bà mất rồi. Trời ơi, lúc đó đầu cô tối sầm, nước mắt trào ra. Cô cứ tưởng bà chỉ ngã qua loa, ai ngờ bà đi nhanh thế. Cô đã định ngày mai đi thăm bà, quà cũng mua rồi... Dưới ánh đèn vàng nhợt, khuôn mặt tiêu tụy của cô trông càng thảm hại, tiếng rên rỉ của cô xen lẫn tiếng kèn đám tang càng buồn thảm, thê lương. Ngọn đèn dầu trước quan tài phát ra quang sáng vàng nhợt, chiếu lên những chữ “điều” to nổi bật được dán trên tường. Tiếng kèn đám tang bên ngoài khàn đặc như kiệt sức, tôi đứng cạnh quan tài bàng hoàng chứng kiến sự biến bất ngờ đó, không biết phải làm gì.

Khi chưa có người thân qua đời thì cảm thấy cái chết còn ở rất xa, không chạm đến mình, nhưng khi nhìn người thân ra đi ngay trước mặt, mới biết thần Chết ở ngay bên. Cái chết là một vị khách chạm chạp, vĩnh viễn không thể biết nó âm thầm đến từ lúc nào, nhưng khi nó rời đi, tất cả đã thay đổi. Trước đây tôi thường có ảo tưởng về cái kết cuối cùng của con người, nhưng khi thực sự phải đối diện với cái chết, tôi bỗng hoảng sợ.

Trong màn đêm đen kịt bên ngoài, một ngọn đèn bão lớn được thắp lên, sáng chói mắt, mọi người rồng rắn đi qua, trong tiếng huyền não hỗn loạn. Tiếng kèn đám tang chọt tấu lên một khúc vui nhộn, không hiểu sao trong đêm thối kèn thờ cho người chết như thế này, người ta lại thổi loại nhạc vui nhộn đó. Một phụ nữ trung niên ôm đứa bé gầy như một lử, đứng trong gió lạnh mùa đông, giữa không khí chết chóc, nghe quen tiếng kèn như vậy, dưới ánh đèn, mặt chị ta càng xám

ngọt tiêu tụy. Tiếng kèn đám tang vang khắp nơi, bao trùm lên cả cái thôn nhỏ. Gió lạnh đêm đông đưa âm thanh đó lên cao, phát tán ra xa, vang vọng trên không, cuối cùng chỉ còn dư âm vắng vắng.

Khi cha trở về đã là chín giờ tối, lúc bà qua đời cha vẫn còn ở một nơi cách xa vạn dặm. Anh trai tôi nói, cha vừa nghe tin là lập tức về ngay. Vậy là trong đêm gió buốt thổi ào ào như những bức tường chắn trước mặt, anh oằn lưng đập chiếc xích lô cọc cạch đưa tôi ra đầu đường cách nhà mười dặm đón cha. Ngồi trong chiếc xích lô không mui trống hoác, nghe gió rít bên tai, ngược nhìn màn đêm chỉ chút sao, tôi đột nhiên nghĩ đến một câu trong cuốn *Thời gian như nước chảy* của Vương Tiểu Ba: Tôi nhìn thấy bên ngoài đêm đen mênh mông, biển sao hằng hà bao la. Tất cả vẫn như ngày hôm qua, chỉ có thiếu Lưu lão tiên sinh. Thời gian dễ bỏ quên con người, trong bàng hoàng tôi cảm giác bà nội chưa chết, mà chỉ bị thời gian bỏ lại phía sau, không theo kịp bước chân của nó. Bà gọi chúng tôi, nhưng chúng tôi không nghe thấy. Bà đứng khóc sau lưng thời gian, chúng tôi đứng bên này thời gian khóc gọi. Cái gọi là thời gian đó có lúc có lẽ chính là sinh tử.

Cùng về với cha còn có mẹ tôi, chị gái tôi và đứa bé con chị, cháu tôi. Chiếc xích lô vừa về đến đầu thôn, trước cửa nhà chú tôi, đột nhiên tiếng kèn lại vang lên, tiếp theo là tiếng pháo lép lép. Tiếng gào khóc của mẹ và chị tôi bỗng cùng bật ra, làm cho đứa bé con chị giật mình, khóc lên ngằn ngặt. Chiếc xích lô trông chừng chở đầy một xe tiếng khóc và nước mắt từ từ đi vào thôn. Sau khi cha vào nhà, người ta mở nắp quan tài của bà để đưa con về trể nhìn mặt mẹ lần cuối. Vậy là dưới ánh đèn vàng vọt, tôi nhìn thấy khuôn mặt an tường của bà, giống như lúc bà ngủ dưới gốc cây trên triền đê mùa hè năm ngoái. Hôm đó bà trải một cái võ bao to đựng phân hóa học dưới bóng cây râm mát, ngủ rất say trong cái nắng oi nồng buổi chiều. Tiếng ve không yên phận trập trùng lúc to lúc nhỏ, hôm nay cơ hồ giống như khúc ai điệu tiễn đưa bà. Mùa hè năm đó, tôi còn thấy bà đi thả mấy con dê bên cạnh đám ruộng ngô xanh mướt, còn hôm nay, bà ngủ trong quan tài rộng, không thể trở dậy nữa.

Cha quỳ trước quan tài đốt rất nhiều giấy, có lẽ quá buồn, nước mắt đã cạn, tôi không thấy cha nhỏ giọt nước mắt nào. Qua mười giờ, thời gian như càng ngưng lạnh, đám người thổi kèn đã trở về sân nhà tôi đánh bài, chỉ có thím và cô tôi thỉnh thoảng qua lại dưới ánh đèn cô đơn, để lại những cái bóng chập chờn hắt lên tường. Cha và chú tôi vẫn phục trước linh cữu, không hề chớp mắt. Cha đã già, tám lưng trước đây thẳng tắp bây giờ hơi còng, khuôn mặt đen vàng võ lõm chồm râu, trông như ông già mặt ám bụi thời gian. Cha cứ quỳ trước quan tài như vậy, không nói một câu, thỉnh thoảng vịn cao bác đèn sắp lụi, đốt thêm mấy tờ tiền giấy, cháy lóe trong bóng tối. Cuối cùng tôi cũng không chịu nổi, về nhà đi ngủ. Suốt dọc đường tiếng gió réo ù ù, những cành dương trụi chĩa lên nền trời đen thẫm, dưới ánh

đèn nhập nhoạng, chập chờn như ma quỷ.

Ngày hôm sau trời nổi gió to, ánh mặt trời cũng tái nhợt, chiếc kiệu và con ngựa bằng giấy lắc lư trong gió, thỉnh thoảng lại đổ nghiêng. Tùng luồng gió réo ù ù trên bầu trời xám ngắt, giống như con sông lớn chảy qua đầu. Những thanh niên to khỏe trong làng lục tục đến nhà chú tôi, các bà bận rộn làm “mũ tang” cho người đến viếng. Bọn trẻ con xúm quanh ông bán kẹo hồ lô chí chèo cái lộn, hoặc chỉ trở chiếc kiệu và con ngựa giấy, cười nói hồn nhiên. Sự đau buồn ở đây không liên quan đến chúng, chuyện đau buồn hay sống chết đều không phải điều mà lứa tuổi của chúng phải chịu đựng. Trong nhà, chị tôi và cô tôi đang ngồi khóc cạnh quan tài của bà, ngoài sân người ta vẫn cười đùa tán chuyện như không. Cái chết dù đeo găng tay chạm vào mũi họ, họ cũng không nhận ra. Người ngây ngậy cứ đi lại giữa đám người ồn ào, hỗn loạn, tiếng khóc, tiếng cười nói tự nhiên đập vào tai tôi. Tôi ngược đôi mắt mờ hồ nhìn đám người hỗn tạp đó. Ánh mặt trời bàng bạc chiếu vào mỗi người, nhưng không thể chiếu vào bà nội nằm trong quan tài.

Tôi đột nhiên thấy buồn tê tái. Người ta trước sau không ai thoát khỏi cảnh tử biệt sinh ly. Cả cuộc đời chỉ quanh quẩn trong thôn, đi lại, ăn uống, kết hôn, sinh con, làm lụng, bao thế hệ lặp lại tiếng cười giống nhau, nhỏ những giọt nước mắt giống nhau, như những vết bánh xe để lại trên đường. Đầu óc trống rỗng, sống chết trên một mảnh đất cằn, chửi bới, thậm chí đánh nhau chỉ vì mất một cây lúa. Họ e dè thấp thỏm chỉ cầu được sống bình an.

Giờ Ngọ đã đến, đã đến giờ đưa đám. Mấy thanh niên trai tráng, người cầm cái đòn to, người cầm sợi chảo to như cổ tay, bắt đầu buộc quan tài của bà. Tiếng kèn ngoài cửa lại rộ lên, tiếng khóc của cô, chị và các thím cũng theo đó ào lên, tôi cảm cảnh liễu dán giấy quỳ sau lưng cha, bên cạnh tôi còn có anh tôi và mấy đứa em họ. Trước cửa nhà chú, người đông như nước, qua đám người nhập nhô như sóng, tôi nghe thấy tiếng khóc của cô tôi lẫn trong tiếng nói chuyện rì rầm. Cô khóc, cô kêu, người ta có mẹ, giờ tôi không còn mẹ nữa... Đi ngược chiều gió buốt căm căm, đột nhiên tôi nhận ra: Cha tôi từ nay hoàn toàn mồ côi. Cha như chiếc lá rơi, lơ lửng trên không, bay vô định rồi mắc trên một cành cây cao, không phải ở quê nhà. Nhưng tôi không biết quê mình ở đâu, cũng chưa nhìn thấy tiền đồ mai sau. Khung cửa gỗ mục tôi định dựa vào đã từ chối tôi, đẩy tôi ra ngoài cánh cửa thời gian. Tôi nghĩ đến đôi câu đối bằng giấy trắng dán ngoài cửa, những chữ đen viết thảo nổi bật đến đau lòng: “Cha khuất núi công ơn chưa báo, mẹ quy tiên đau đớn ngàn thu”. Nhưng bây giờ, tôi không nhìn thấy nữa, không nhìn thấy nữa.

Bức phướn trắng trên cây gậy dài trong tay cha bay phàn phật trong gió, nó cứ bay như thế suốt dọc đường. Trên cánh đồng heo hút mênh mông, một đám người xúm quanh cỗ quan tài, đi về phía cái chết bất định. Nghe tiếng gió thì thầm, tôi có

cảm tưởng trong đó ẩn giấu một câu linh ứng không ai thám nhuần: Người ta luôn đi một mình trên con đường nhỏ quanh co khúc khuỷu, đi mãi về xa dưới ánh mặt trời bàng bạc, đi về nơi hoang vắng mênh mông.

Bà được an táng cạnh ông nội, cuối cùng cũng đã yên ổn trong lòng đất. Chiếc kiệu, con ngựa và cây kim tiền bằng giấy suốt dọc đường nghiêng ngả trong gió cuối cùng đều biến thành tro bụi. Từng mẩu tro bay cao, theo từng cơn gió trôi nhanh về nơi xa tắp, chao liệng trên không như vô vàn con bướm xám kỳ dị, sinh ra trong không khí chết chóc, sau đó thoát khỏi kén bay vút lên cao. Người đưa đám lác đác ra về, chỉ còn lại mấy người tiếp tục đắp mộ. Từng xẻng, từng xẻng đất đen dân phủ lấp chiếc quan tài đỏ như máu, họ giục tôi về. Vậy là, một lần nữa tôi đi theo con đường cũ về nhà, nhưng không tìm được cảm giác bình yên, ám áp mỗi lần sắp về nhà như những ngày xưa nữa. Cái thôn nhỏ bà tôi từng sống cả cuộc đời từ xa hiện ra thấp thoáng, nhưng tôi bỗng thấy nó trở nên xa lạ. Từ nơi đó bầu không khí cũ kỹ mang hơi hướng của cái chết phát tán trên những cánh đồng rộng, lan tỏa trên không. Tôi nghĩ tôi không trở về được nữa, không trở về được nữa.

Phản hình của Thượng Hải

Dương Vũ Thèn

Thành phố này là một tử cung khổng lồ, chúng ta là những đứa trẻ được nuôi trong đó.

Tôi đã từng có thời gian ẩn náu như bị giam lỏng trong một khu dân cư nhỏ nào đó ở ngoại ô Phố Đông, Thượng Hải, ngủ li bì không kể ngày đêm. Khi có một mình, thành phố này luôn cho tôi cảm giác trì trệ, đầu óc tê liệt, tứ chi mềm nhũn. Vậy là tôi suốt ngày nằm trên chiếc giường ván gỗ có tấm đệm mỏng, người cuộn tròn, hai tay ôm đầu gối, vùi mặt vào lòng, dùng tư thế an toàn nhất lúc nằm trong bọc nước ối trong tử cung của mẹ chống lại tất cả sự dối trá và vật chất của thành phố này. Tôi tưởng tượng mình là một con ốc sên, tôi co ro trong lớp vỏ của mình, không thể tự thoát ra.

Đối với nó, lúc đầu, tôi luôn mang cảm giác thù địch, tôi cố gắng ít ra ngoài, trừ những lúc buộc phải mua đồ ăn, nước uống, tôi xuống lầu, ra siêu thị nhỏ ngay ở cổng tiểu khu mua đồ xong, lại vội vàng vòng qua lối đi lát gạch có những vũng nước đọng, trở về căn phòng của mình. Tôi căm hận thành phố này và mọi thứ liên quan đến nó. Nước mưa xối xả. Bầu trời ban đêm vẫn sáng. Và cái tiếng Thượng Hải nhão nhoét. Tôi bài xích tất cả những cái đó, chỉ là do nỗi nhớ dai dẳng của tôi đối với một người, nên tôi buộc phải chấp nhận chúng, tôi tức giận bất bình vì sự bất lực

của mình, nhưng cũng đành chịu.

Giá thuê nhà ở Thượng Hải đắt khủng khiếp, tôi chỉ đủ tiền thuê một căn phòng chưa hoàn thiện. Trong phòng chỉ có một cái tủ đựng quần áo, một bàn viết, một chiếc ghế và một chiếc giường đôi gãy mất hai thang. Căn phòng chưa được sửa chữa, nhà bếp và nhà vệ sinh đều bằng xi măng, bồn vệ sinh có lúc bị hỏng, nước nóng thường quá nóng, tôi lại không thạo cách điều chỉnh nhiệt độ của nước, vậy là mỗi lần tắm xong cả người nóng đỏ từng đám. Điều duy nhất khiến tôi thấy dễ chịu đó là phòng có một ban công to và một cửa sổ rộng đến sát đất. Tôi thường trải một tờ Thân báo lên nền nhà đầy bụi, ngồi trên từng hàng từng hàng chữ được sắp xếp gọn gàng, hút mấy điếu thuốc, sau đó búng tàn xuống bãi cỏ bên dưới, tàn lửa vạch một đường cong trên không rồi rơi xuống cỏ, tôi có thể tưởng tượng ra nó chạm vào làn sương trên lá cỏ “xì” một tiếng, quá trình đó thật đẹp.

Cho dù thế, cái ban công lộ thiên vẫn mang đến phiền phức cho tôi, muỗi và dấm tới tập bay qua cửa sổ, đốt vào má, cánh tay, đùi hoặc gót chân tôi. Tôi gãi đến bật máu, những vết máu ngang dọc trông phát khiếp. Buổi tối có lúc bật đèn, mặc bộ đồ ngủ cùng với anh đập muỗi, nhìn xác muỗi bẹp dí trên tường, chúng tôi nhìn nhau, sung sướng ôm hôn, giống như kết thúc một hoạt động tế lễ. Lúc đó, trước khi làm tổn thương nhau tốt cùng, chúng tôi vẫn yêu nhau tốt cùng.

Mùa hạ, sáng âm chiều nóng, có kèm mưa rào, tôi không thích, nhưng về sau dần dần yêu cái bóng buồn thảm đến khó xa rời của mùa mưa. Nỗi thất vọng dâng tràn trong mắt, nỗi nhớ có thể khiến người ta gầy gò xương. Bộ xương của tôi cuối cùng từ sâu trong da thịt dần dần nhô ra, Oscar Wilde từng nói, bất cứ nơi nào chỉ cần bạn yêu nó, nó sẽ là thế giới của bạn. Bởi vì là thế giới của người tôi yêu, nên thái độ của tôi đối với thành phố này đã mềm đi, tôi thử biến nó thành thế giới của mình, thử hòa nhập với nó.

Cuối cùng, cũng học được cách dùng mỹ phẩm và váy áo đẹp bao bọc lấy thân mình trước khi tinh thần bị thói rửa đến thảm hại, dùng mỹ phẩm cầu kỳ xóa đi những dấu vết không vui, bởi vì sợ nước mắt xóa mất đường chì kẻ mắt, cho nên khi lòng không nén nổi muốn khóc thì lại ngồi trước gương, nặn ra một nụ cười, giả bộ vui, vậy là cũng thấy tin tưởng. Mang nỗi nhớ đã cố tình xếp lại, xỏ giày cao gót, đi trên đường thu thập những hỉ nộ ai lạc của người qua đường, rồi bắt chước từng biểu cảm như họ, tìm xem biểu cảm nào hợp với hóa trang của mình.

Đã từng cùng với anh, tay bê bát cháo tiết gạo nếp nóng hổi, đầu lưỡi rõ ràng vẫn còn vị ngọt, khi đi qua con ngõ nhỏ đó, lòng bỗng dưng thảm buồn. Con ngõ có tên là “ngõ Phấn hương”. Tôi nghĩ mình nên viết một truyện ngắn, trong đó có hiệu nhỏ bán phấn son trong ngõ Phấn hương, và những người đàn bà có trang điểm níu

kéo tuổi xuân đang vùn vụt trôi qua. Chắc chắn là một cái kết đáng buồn, khỏi cần đoán, rất nhiều người từ lúc gặp gỡ đã ấn định phải chia ly. Nhưng đến bây giờ vẫn chưa động bút, vật không phải là người, thậm chí tôi không bỏ thời gian tìm hiểu con ngõ này rốt cuộc có phải là chỗ quy tụ của những phụ nữ đó, tôi cũng không muốn biết, nhiều khi sự thật là hiện thực tàn nhẫn mà tôi muốn tránh.

Tôi đã yêu thành phố này, không phải là do nó đang thay đổi, mà là do khí chất tản mạn ưu tư của nó rất phù hợp với cuộc sống của tôi. Tôi giấu mình trong đám người, giống như con đà điểu vùi đầu trong cát, nhưng để lộ thân ra ngoài, cái đó gọi là lừa mình dối người. Tôi giả bộ không biết anh đang cùng những người đàn bà khác, trong cùng một thành phố, ở cùng một nơi, cùng làm những chuyện với họ giống như đã làm với tôi. Tôi cứ tưởng mình là duy nhất, nhưng thực ra tôi đã đánh giá cao bản thân. Tôi ngồi trong tàu điện ngầm, không ai nhìn thấy khuôn mặt khóc dưới lớp mặt nạ son phấn của tôi. Như thế thật là tốt.

Tôi bắt đầu mất ngủ, kết quả sự phân chia mỗi tế bào đều là nỗi nhớ mà tôi không muốn chấp nhận. Nghiêng người nhìn những ngọn đèn trong từng ô cửa sổ tòa nhà đối diện, từ màu vàng nhạt sang màu ngân bạc, từng ngọn tắt dần, cả tòa nhà đi vào giấc ngủ tối om. Tôi ngả đầu lên gối, có thể nghe thấy tiếng tim mình đập. Toàn thân bao bọc trong nỗi sợ hãi thấp thỏm, hy vọng, tuyệt vọng đối với tương lai, bao kết cục không thể đoán lường xô qua tôi như sóng biển, đất trời một dải sâu bi. Tôi trở tay không kịp, trong lòng mọc đầy gai, mỗi chiếc đều xuyên thấu tim tôi, đau đến tê dại, tôi lặng lẽ thiếp đi. Mãi vẫn không đi vào giấc ngủ sâu không mộng mị. Con người ta một khi mang trên người xiềng xích quá nặng, hoặc chứa đựng quá nhiều bí mật, lúc ngủ sẽ ngạt thở.

Sau đó, trong lúc tuyệt vọng nhất tôi quen với Đ.

Mùa hè năm đó tôi được bạn giới thiệu dạy tiếng Hán cho một người Thái Lan. Tôi ngại không lấy tiền công, nên anh ta thường mời tôi đi ăn, cũng hay đưa tôi về chỗ ở để tôi làm quen với những đồng sự người Thái sống cùng anh.

Đ người không cao, có vẻ hơi yếu, lúc mới quen trông anh ta rất nghiêm túc, hay mím môi, để chân trần ngồi xếp bằng ở một góc sofa, hí hoáy với cái đàn ghita, âm nhạc tuôn chảy giữa những ngón tay anh. Hầu hết bọn họ bập bẹ một câu tiếng Hán vụng về chào tôi theo kiểu người Thái: “Tiểu Ngư, xin chào”. Họ không phát âm được âm “Vũ” đầu thứ ba tên tôi, cho nên đều gọi tôi Tiểu Ngư.

Chỉ có Đ không nói, khẽ gật đầu với tôi. Tôi và Đ hầu như ít nói chuyện với nhau bằng tiếng Hán mà thường dùng tiếng Anh, hoặc duy trì tình trạng yên lặng không nói. Tiếng Anh của tôi bị gác lại đã lâu, quên khá nhiều nhưng nói chuyện thông thường cũng không có vấn đề gì.

Tôi thường đến chỗ họ ăn cơm, họ cho tôi ăn tương ớt chính hiệu của Thái, cay cay giòn ngọt. Còn món ruốc cá, quá tanh và mặn, tôi ăn không quen. Nhưng tôi thích món canh nấm kim chi họ tự nấu. Tôi không biết nấu ăn, chỉ mua sủi cảo đông lạnh ở siêu thị, về nhà luộc lại, luộc hỏng mấy cái, nhưng vẫn rất ngon.

Về sau cả hội chúng tôi cùng đi Muse trên đường Dư Diêu. Nhập vào đám người nhảy múa loạn xạ như ma quỷ, nhét một lát chanh leo mỏng vào cái miệng hẹp cổ cao của chai Cô nhắc, vị chua thanh dịu, mát lạnh. Cả thành phố vừa vào đêm là bắt đầu sự ấm, không ngủ, không tàn. Đ kéo tay tôi, theo tiếng nhạc nói rất to: Tiểu Vũ, tôi thích cô. Anh ta là người Thái duy nhất mà tôi gặp có thể gọi chính xác tên tôi. Sau đó in một cái hôn lên má tôi. Lúc này, gió thổi tung váy của các vũ nữ đang uốn éo cuồng loạn hai bên sân khấu, lộ ra quần lót màu đen.

Tôi cười cười với Đ, không nói gì. Tôi đang nghĩ, lúc này người tôi yêu có lẽ đang quấn chặt một phụ nữ khác. Còn tôi ở đây, lạ lùng cảm nhận sự yếu đuối, bất lực của mình, vay mượn tình cảm của người khác, giả bộ đã tìm được chỗ dựa. Tôi và Đ có vẻ giống một cặp tình nhân, thực ra chẳng là gì. Ở Thượng Hải này, chỗ nào cũng đầy những đôi tình nhân ngẫu tạo. Họ thà để cho thiên hạ suy đoán còn hơn đi hái nôi cô đơn của người khác.

Sau khi kết thúc, tôi đến chỗ họ, ngồi khoanh chân trên sàn gỗ. Đ ngồi cạnh tôi chơi ghita, tôi nói với anh ta: Don't stop until I fall asleep. Anh ta gật đầu. Nửa giờ sau tôi vẫn không thấy buồn ngủ. Tôi nhìn thấy đầu ngón tay chỏ của Đ đã hằn một vết sâu do bấm dây đàn. Tôi nói với Đ: Đủ rồi, sau đó tôi ôm anh ta và khóc, chiếc ghita phát ra những tiếng nhạc lộn xộn.

Hôm Đ về nước, Thượng Hải vẫn mưa. Đ sẽ bay về Thái từ sân bay quốc tế Phố Đông, lúc đó Thái Lan đang có nội chiến, tình hình rất hỗn loạn. Đ gọi điện cho tôi nói, Tiểu Vũ, tôi đi đây, cô không đến tiễn tôi sao? Tôi nằm trên giường, vừa dứt giấc mơ, tim vẫn đập mạnh. Tôi nói, lần sau nhé, tôi chờ anh quay lại. Đ nói: Có thể không? Tôi nói, chỉ cần anh còn quay lại. Đ nói: Tiểu Vũ, tôi sẽ nhớ cô. Tôi nói, tôi cũng thế, sau đó cúp máy, phản bội trái tim, ngủ tiếp. Không có chia ly, không khóc lóc.

Chỉ cần không cố tình tạo không khí đau buồn, thì chúng ta vẫn có thể bình tâm đối diện với tất cả. Cho nên hôm chia tay với anh, tôi đứng trên con đường trước cổng công ty anh, nói hết, liến một hơi với anh, chúng ta chia tay nhau thôi, sau này không nên gặp lại, đừng nhắn tin, liên lạc với tôi nữa. Tôi không cho bất kỳ ai cơ hội lừa gạt tôi. Tôi quay người bỏ đi, trong ánh mắt kinh ngạc của anh, sau đó nhận được mẫu tin nhắn của anh ta: Mẹ kiếp, toàn những kẻ lừa đảo. Sau đó tôi cười.

Khi tàu hỏa đưa tôi rời Thượng Hải, đúng lúc trong tai nghe vang lên bài hát *Có ai nói với em* của Trần Sở Sinh, đèn đường vùn vút lùi về sau, lướt qua mắt tôi, ngôi sao băng dường như chưa kịp mang đi lời cầu nguyện đã rơi xuống đất. Bên ngoài trời đang mưa, mưa đập lên cửa sổ những giọt như nước mắt, sống mũi tôi lại cay cay, tròn mắt đỏ hoe.

Thượng Hải là sự thương tổn êm dịu nhất.

Phần 5

Ký ức: Thời gian như nước chảy

Đóa hoa nở mười năm

Đinh Lập Mai

I.

Khi Phương Quả Quả xách va li vào trường đại học S, cửu trùng cát tháng Chín đang nở rộ. Từng đóa từng đóa khoe hết sắc màu, tím nhạt, phấn hồng. Vươn lên, bò xuống, vắn vít, tầng tầng lớp lớp như những bức rèm. Ấn tượng đầu tiên của Phương Quả Quả đối với trường đại học S không phải là gác chuông đồng hồ đồ sộ, không phải là thư viện tráng lệ, không phải là đình đài lầu các có hồ nước chảy qua, không phải là nam thanh nữ tú dập dìu, mà là cửu trùng cát. Nhiều như thế, dường như cả đất trời này đều là lãnh địa của chúng.

Phương Quả Quả đứng ngây người dưới một khóm cửu trùng cát, quy mô của trường quả thực vượt quá hình dung ban đầu của cô. Cô tưởng mình hoàn toàn có thể tự tìm được địa chỉ chuyên ngành cô đăng ký học, mẹ bảo lái xe đưa đi, nhưng cô từ chối. Kết quả là quanh quẩn mãi, cuối cùng vẫn về chỗ cũ. Cô cắn môi, nhìn từng tốp sinh viên qua lại, ánh mắt hoang mang như đứa trẻ lạc đường.

Này, bạn đến nhập học phải không? Một câu hỏi rất đúng lúc. Phương Quả Quả hơi nghiêng đầu, ngoảnh nhìn ra, chỉ thấy khuôn mặt của một chàng trai gầy, hơi đen, nhưng nụ cười hiền khô, ấm áp. Một bông cửu trùng cát rủ xuống, bóng đung đưa trên mặt anh ta. Cô vội vàng đáp, vâng, đúng.

Vậy được, đi theo tôi. Anh ta giơ tay đón chiếc va li của cô, dẫn cô đi một mạch, đầu tiên đến khoa báo danh, sau đó đi tiếp mấy nơi, chỉ cho cô đâu là nhà ăn, đâu là giảng đường, đâu là thư viện, đâu là ký túc xá, vô cùng tỉ mỉ.

Phương Quả Quả vừa nghe vừa gật gật đầu, nhưng không mấy chú ý. Cô nhìn những khóm cửu trùng cát, thỉnh thoảng liếc trộm người bên cạnh, thầm nghĩ, sao anh ta gầy thế. Đi qua một con đường toàn cửu trùng cát tím nhạt, hồng phấn. Bông nào cũng lộng lẫy, kiêu sa, đẹp mê hồn.

2.

Sau khi Đường Minh giúp đỡ Phương Quả Quả, anh lập tức quên cô. Trong nhật trình của anh có rất nhiều việc phải làm: nghe giảng, đi gia sư, đưa báo, đưa sữa... Từ sáng đến tối, đầy ắp công việc.

Phương Quả Quả ổn định xong, nghĩ đến anh chàng đã giúp mình hôm đó, nhớ lại nụ cười hiền hiền và khuôn mặt gầy dưới lớp lớp tấm rèm cửa trùng cát. Cô nghĩ, phải đến cảm ơn người ta chứ. Nhưng cái khó là, lúc đó cô hoàn toàn không hỏi tên anh ta, cũng không biết anh ta học khoa gì. Trường rộng thế này, tìm một người đâu có dễ. Phương Quả Quả mấy lần nghĩ như vậy, nhưng không biết làm thế nào, cuối cùng đành thôi.

Nhưng bất ngờ gặp lại. Đó là lúc tháng Chín sắp qua, trong làn gió thổi đến thành phố đã có hơi lạnh, cửa trùng cát trong vườn trường chỉ còn lác đác những bông nở muộn. Cuối tuần, Phương Quả Quả một mình đi bộ ra cổng trường, thấy ngoài đó bày bán rất nhiều hàng đồ đông, có sách cũ, có băng đĩa, quần áo, rất đông vui. Phương Quả Quả định mua mấy đĩa phim hay hay mang về ký túc xem, liền đến chỗ bán băng đĩa. Bất ngờ nhìn thấy đĩa Hồn đoạn Lam Kiều, phấn khởi cầm lên, ngẩng đầu hỏi, bao nhiêu tiền? Cô ngẩng đầu và ngáy người. Người bán hàng chính là anh chàng đã giúp cô hôm nhập trường.

Đường Minh lại không nhận ra cô. Hôm đó anh không nhìn kỹ cô. Trong mắt Đường Minh, các cô gái thành phố đều như nhau. Họ là những hình ảnh xa vời, vĩnh viễn không thể đến gần. Đường Minh nhìn Phương Quả Quả đang ngáy người, thản nhiên nói, năm đồng.

Phương Quả Quả lấy ra năm đồng, để lên bàn tay xòe ra của Đường Minh, cười với anh ta, anh thích tiền vậy sao? Cầm cái đĩa, nhưng cô vẫn chưa đi, đứng trước sạp hàng, hứng thú nhìn Đường Minh bán hàng.

3.

Phương Quả Quả viết lên một trang giấy: Đường Minh, Đường Minh. Viết hết một mặt, lại viết sang mặt sau. Đến khi tờ giấy không còn chỗ trống, mới giật mình nghĩ, sao có thể? Lẽ nào mình thích anh ta? Môi mím, ánh mắt kiên nghị, vẻ ưu tư thoáng qua trên mặt, cô suy nghĩ.

Cô đến phòng Đường Minh tìm anh ta. Đường Minh thường không có nhà. Cô nói chuyện với các bạn cùng phòng anh ta. Dần dần biết một số thông tin về anh ta: keo kiệt, ít nói, chỗ nào có thể kiếm tiền là lao đến. Họ nói đùa với cô, trong mắt

Đường Minh chỉ có tiền, không có tình đâu.

Thỉnh thoảng cũng gặp Đường Minh ở nhà, nhưng anh chỉ khách khí gật đầu với cô, hỏi, Phương Quả Quả, có việc gì không? Giọng rất lạnh nhạt.

Phương Quả Quả lòng hơi thất vọng vì bị đối xử lạnh nhạt, nhưng lại không thể quên câu hỏi “bạn đến nhập học phải không” và nụ cười hiền khô của Đường Minh dưới tán cỏ trùng cát tháng Chín. Gặp gỡ như vậy, cũng chẳng có gì đặc biệt, nhưng với Phương Quả Quả lại như định mệnh, như sự đợi chờ.

Cô cấp cuốn vở, đi nghe giờ giảng ở lớp Đường Minh. Chương trình năm thứ ba, lại là môn logic học cô không thích, cô đâu có hiểu nhưng vẫn chăm chú nghe, chỉ bởi vì có Đường Minh ở đó, Đường Minh là học sinh xuất sắc của lớp.

Dần dần cô quen hơn với lớp của Đường Minh. Mọi người đều biết có một nữ sinh năm thứ nhất tên là Phương Quả Quả rất mê Đường Minh. Có chàng trai trong lớp của anh thấy tiếc cho cô, ngăn cô giữa đường, thương cảm nhìn cô nói, Phương Quả Quả, một cô gái như em nên có một người tốt yêu chiều, Đường Minh không thể, trong mắt cậu ta chỉ có tiền.

Nhưng, như vậy thì sao? Khi yêu, người ta đâu còn biết đạo lý. Cô vẫn chạy một đoạn đường rất xa, đến lớp Đường Minh nghe giảng, mãi đến khi Đường Minh không thể coi như không nhìn thấy. Anh ta nói, Phương Quả Quả, cảm ơn lòng tốt của em, em là cô gái tốt, nhưng anh không có thời gian để thích em, anh phải đi kiếm tiền.

Trong gió rét ào ào, Phương Quả Quả ngửa khuôn mặt nhỏ nhắn, đầm nước mắt hỏi, lẽ nào trong mắt anh chỉ có tiền?

Đường Minh không nhìn cô, ngoảnh đi chỗ khác, trả lời, đúng.

4.

Một trận tuyết ập đến bất ngờ, trong suốt long lanh, êm nhẹ như một nụ hôn. Trong trường đại học S, cỏ trùng cát tung bừng ngày trước, giờ không thấy bóng, chỉ còn lại dây khô lá héo im lìm trong tuyết.

Phương Quả Quả bê một hộp bánh ga tô, đứng dưới phòng của Đường Minh. Ngày sinh nhật của Đường Minh cô đã ghi nhớ từ lâu, cô còn dán cả trong túi áo, quà cho Đường Minh là đôi găng tay len, lần đầu tiên cô học đan.

Đêm khuya dần, trong đám người qua lại có người nhận ra Phương Quả Quả, họ

ái ngại khuyên cô, về đi, trời lạnh lắm, không biết lúc nào Đường Minh mới về.

Cô vẫn bưng bình chờ, như người tuyết canh giữ tình yêu.

Khi Đường Minh trở về, đồng hồ trên gác chuông của trường đã điểm qua mười một tiếng. Một buổi tối anh phải đi hai ca gia sư, kiếm được sáu mươi đồng. Miền núi quê anh nghèo, mẹ anh bị bệnh, cha tàn tật, các em còn nhỏ, cuộc sống của cả nhà trông vào một mình anh.

Rẽ qua một khóm cỏ trùng cát, anh bất ngờ nhìn thấy Phương Quả Quả đang đứng một mình, tuyết bay quanh cô giống như những con thiêu thân nhỏ. Nhìn cô sao mà giống một cây lau cô đơn, phút giây đó, sự kiên định của Đường Minh mềm lại, lún thành bãi cát. Anh bất chấp tất cả, không nghĩ gì hết, chỉ muốn ôm cô vào lòng, chỉ muốn yêu cô thật nhiều.

Đêm đó, tất cả những bông hoa tuyết đều chứng kiến tình yêu của họ.

5.

Họ thuê một căn nhà bên ngoài. Một cái nhà mái bằng, phải vòng vo mấy trạm xe buýt mới đến được, nhưng giá rất rẻ.

Phương Quả Quả nhảy nhót như đứa trẻ vào nhà, reo hò âm ỉ, Đường Minh, đây là phòng của chúng mình, của chúng mình! Cô mặc quần áo cũ, quét vôi lại cho bức tường màu xám thành màu mới, đó là màu hoa cỏ trùng cát mà cô thích, tím nhạt, phấn hồng, tất cả đều là màu ấm. Cô ra chợ đồ cũ, mua được mảnh vải có những bông hoa lốm đốm, dùng nó làm rèm cửa, gió thổi bức rèm bay bay, những bông hoa lốm đốm như đang múa. Cô còn mua bếp than, nấu mì với rau cải trên bếp than đó. Cô cũng làm món trứng xốt ớt đợi Đường Minh về muộn, cùng ăn.

Đường Minh bỏ ra hai đồng mua cho cô một cái nhẫn mặt đá.

Đường Minh mang về cho cô hai xiên thịt nướng giá hai đồng.

Lại lén hái hoa ở khu vườn nào đó: nguyệt lý, thiên tế, tiểu chu cúc, Đường Minh ép chúng vào quần áo Phương Quả Quả, những cánh hoa hạnh phúc.

Phương Quả Quả sung sướng thốt lên, Đường Minh, bây giờ em chẳng cần gì hết, chỉ cần anh yêu em như thế này thôi.

Đường Minh nói, được.

Họ ôm nhau nói mãi mãi yêu nhau. Rau cải luộc cũng trở thành cao lương mỹ vị ngon nhất trên đời.

Lúc này, họ là hai đứa trẻ được Thượng đế thương yêu, ngày tháng rực rỡ giống như cửu trùng cát nở rộ, mỗi ngày đều là thiên đường.

6.

Mẹ Phương Quả Quả giấu cô đến gặp Đường Minh.

Khi một quý bà sang trọng xuất hiện trước mặt Đường Minh, tim Đường Minh không hiểu sao đập thình thình. Từng có bao nhiêu giả thiết, giả thiết về hoàn cảnh xuất thân của Quả Quả, từng đoán cô là cô bé được cưng chiều nhất nhà, không phải lo cơm ăn áo mặc. Nhưng không ngờ, gia đình Phương Quả Quả lại giàu sang như vậy.

7.

Đường Minh bắt đầu ép Phương Quả Quả “nhồi nhét” tiếng Anh, để thi TOEFL. Bởi vì anh chuẩn bị đi du học.

Mọi thời gian rỗi của Phương Quả Quả cơ hồ đều bị Đường Minh lấp đầy bằng tiếng Anh. Phương Quả Quả trách anh, Đường Minh, chúng ta không có thời gian yêu nhau nữa.

Đường Minh ôm cô vào lòng, vuốt tóc cô nói, Quả Quả, sau này chúng ta còn rất nhiều thời gian, từ từ rồi yêu.

Tương lai xa xôi, là cửu trùng cát tháng Chín, con đường nở đầy hoa, từng đóa rực rỡ. Có lẽ là vậy.

Phương Quả Quả say đắm nói, đến lúc đó chúng ta phải có một căn nhà của mình, một căn nhà to, trên tầng thượng nở đầy cửu trùng cát.

Đường Minh mỉm cười, gật đầu, được.

8.

Mùa thu, Phương Quả Quả thi đỗ TOEFL, còn Đường Minh, thật bất ngờ, bị trượt.

Đường Minh giải thích, mấy hôm thi đó anh bị đau đầu kinh khủng, hầu như không thể làm được, phần thi vẫn đáp lại càng dở. Anh nói với Quả Quả, em cứ đi trước, năm sau anh nhất định thi được.

Phương Quả Quả không yên tâm hỏi, Đường Minh, anh sẽ không bỏ em chứ?

Đường Minh nói, sao có thể? Anh ôm chặt cô vào lòng, ngoài cửa sổ một cơn mưa mi đang hót thánh thót.

Cảnh tượng hôm tiễn đưa thật long trọng, hầu như mọi người trong gia đình đều có mặt, cha mẹ, người thân, bạn bè, họ đều đi xe, quần áo bóng lộn. Phương Quả Quả bị họ xúm quanh trước cửa sân bay, gạt đầu lia lịa, cô chỉ kịp nói với anh, Đường Minh, anh phải nhanh lên đây.

Đường Minh gạt đầu, ngoảnh nhìn nơi khác, mắt mờ ướt. Lúc đó, một chiếc máy bay giấy bay vèo qua đầu anh, một đứa bé trai, nhảy chân sáo đi đến, reo lên: A, máy bay của mình cất cánh rồi. Anh ngoái đầu nhìn về phía cửa vào, đã không thấy Phương Quả Quả ở đó nữa.

9.

Trên đất khách, hoa cũng nở đầy trời, đỏ, trắng, tím, phấn hồng, từng đóa lộng lẫy, nhưng không thấy bóng dáng cửu trùng cát.

Phương Quả Quả viết thư, Đường Minh, em nhớ anh.

Thư đến tay Đường Minh. Anh đọc đi đọc lại, sau đó hời âm lên mặt sau lá thư: Quả Quả thân yêu, quên anh đi, chúng ta thuộc về hai thế giới khác nhau.

Trả lời xong bức thư, Đường Minh bỏ nghiên cứu sinh, rời trường đại học S. Mẹ anh ôm nặng, cuộc sống gia đình càng khó khăn, anh buộc phải đi làm, ra sức kiếm tiền, cũng là để quên đi nỗi nhớ trong lòng. Lúc đầu, anh từng hứa với mẹ cô, anh sẽ yêu cô, sẽ làm cho cô hạnh phúc, nhưng điều anh có thể làm bây giờ là buông tay.

Chỉ có điều, không thể nhìn cửu trùng cát nữa, vừa nhìn thấy là đau, cả ánh mắt lẫn trái tim.

10.

Khi Đường Minh gặp lại Phương Quả Quả thì đã là sau mười năm xa cách.

Mười năm, bao nhiêu sự biến trong cuộc đời. Mẹ anh đã qua đời, các em trai, em gái đã trưởng thành, lập gia đình. Cuối cùng anh không cần lăn lộn kiếm tiền nuôi cả nhà nữa, lúc này anh đã có công ty riêng.

Không ít hồng nhan đi qua, nhưng không có một phụ nữ nào ở lại bên anh.

Viêm Vũ, bạn thân của anh hỏi, có phải anh đã bị tổn thương quá nặng nề nên mới sợ phụ nữ như thế.

Anh cười, không đáp, quay người tưới cho khóm cử trùng cát. Anh nổi tiếng là người thích cử trùng cát, trước nhà, sau nhà, trong phòng làm việc, chỗ nào cũng trồng cử trùng cát. Vào mùa hoa nở, trong xe anh luôn có mấy bông cử trùng cát nở rất đẹp.

Lễ kỷ niệm một trăm năm ngày thành lập trường, anh về dự. Giáo sư hướng dẫn của anh năm xưa phong độ ngời ngời nay đã già, hai bên thái dương tóc đã điểm bạc. Thầy nắm tay anh, lắc mãi. Thầy nói, Đường Minh, đáng tiếc, đáng tiếc, năm đó cậu có tài như vậy, lại bỏ dở giữa chừng.

Năm đó? Năm đó là cái gì? Bóng mây, hoa nở đều mập mờ. Đường Minh cười, uống khá nhiều rượu. Khi đã hơi say, anh rời đám đông, một mình đi trong trường. Thời gian mười năm, trường đã có không ít đổi thay, giảng đường anh học năm xưa nay đã được thay bằng khu nghiên cứu khoa học kỹ thuật cao. Điều duy nhất không thay đổi đó là cử trùng cát, chúng vẫn bò lên, rủ xuống, nở rực rỡ, kiêu sa như năm xưa.

Đi đến bụi cử trùng cát đó, bất ngờ anh nhìn thấy Phương Quả Quả, người anh nhưng nhớ suốt mười năm. Lúc này cô đang đứng dưới tán cử trùng cát, ngây người nhìn bụi hoa, bóng hoa đung đưa trên người cô. Năm tháng cơ hồ không để lại dấu vết, cô vẫn như ngày nào, xinh đẹp, duyên dáng, sâu sắc.

Nỗi nhớ mười năm bất ngờ trỗi dậy, lập tức nhấn chìm Đường Minh. Anh muốn bước ra như cái đêm tuyết rơi mười năm trước, ôm chặt cô vào lòng, đất trời dâu bể biến thiên cũng không buông.

Mẹ ơi, đây là hoa gì hả mẹ? Một cô bé mặc chiếc váy có những bông hoa nhỏ lốm đốm đột nhiên từ sau khóm hoa chạy ra, tay cầm một bông cử trùng cát, chạy về phía Phương Quả Quả. Phương Quả Quả cúi xuống nhẹ nhàng ôm đứa bé nói, con yêu, đây là cử trùng cát. Bàn chân đang bước tới của Đường Minh đột nhiên dừng lại. Anh đứng xa nhìn mãi hai mẹ con rồi quay người bước đi. Trước mặt, sau lưng anh, một trời cử trùng cát nở rộ, tím nhạt, phấn hồng, như lớp lớp rèm buông.

Không có ai ở mãi bên ta lúc ta buồn

Phong Vi Thường

Không có ai ở mãi bên ta lúc ta buồn, nhưng có người ở bên ta giúp ta trưởng thành, dùng những lời lẽ cay nghiệt và sự thực tàn nhẫn thức tỉnh ta, một người bạn như thế, như Nghiêm Tiểu Chu, suốt đời chỉ có một.

I. Nghiêm Tiểu Chu giống như một viên sỏi nổi cộm

Năm 2005, khi vào công ty, tôi hai mươi bốn tuổi, vừa tốt nghiệp đại học. Nghiêm Tiểu Chu hai mươi bảy tuổi, giữ chức trưởng phòng. Mắt cô ta sẫm soi mấy lần trên bản lý lịch của tôi, sau đó nói, đây không phải là trường đại học, ngày mai mặc trang phục công sở. Tôi rất muốn nói lại đây là bộ trang phục công sở tôi vừa mua, chỉ là rẻ hơn một chút.

Tôi ngẩng đầu nhìn thấy nét mặt rắn đanh, lạnh tanh của cô ta, chẳng còn can đảm nói gì nữa.

Khi vào phòng vệ sinh, mấy đồng sự cùng phòng nhắc tôi: Cẩn thận với Lão Phật Gia, có gì sai, rơi vào tay cô ta, chỉ có đi đời.

Tôi cười bối rối, nói với họ chuyện cô ta yêu cầu tôi thay trang phục khác. La Khiết vũ vai tôi, nói: Không sao đâu, đây là cái rìu của cô ta, chuyên chém lính mới, ngày mai cô vẫn mặc bộ này, cô ta cũng chẳng nói gì. Bọn tớ đã trải qua hết rồi.

Tôi tưởng thật, ngày hôm sau vẫn mặc bộ công sở màu trắng đỏ, đợi xe buýt, chen chúc trên xe buýt, đôn đáo cả một chặng đường nên bộ quần áo càng khó coi, tôi thề niệm Phật, mong sao Nghiêm Tiểu Chu không để ý đến tôi.

Sắp hết giờ làm, một ngày lo nôm nớp sắp bình yên trôi qua, bỗng Nghiêm Tiểu Chu gọi tôi đến phòng làm việc của cô ta.

Ánh mắt cô ta vẫn lạnh tanh, các nét trên khuôn mặt nhỏ cũng rắn như đá. Mái tóc gọn gàng ôm khít khuôn mặt, không có một sợi rối, trước trán cũng không có tóc mai lòa xòa. Rất chuyên nghiệp, nhưng chuyên nghiệp đến mức hơi... máy móc.

Cô ta chỉ ra mấy chỗ sai trong bảng thống kê của tôi, nói: Sai một ly đi một dặm, câu này tôi tin là khi cô học nghiệp vụ, giáo viên đã nhấn mạnh không ít, tôi không muốn lần sau lại xảy ra vấn đề này nữa.

Tôi vâng một tiếng, cầm lại tờ thống kê cô ta vừa khoanh tròn những chỗ sai,

định đánh máy lại.

Cũng may, cô ta không nhắc đến chuyện trang phục.

Khi người của công ty, từng người bay về hết như lá rụng, La Khiết nói nhỏ an ủi tôi: Mặc kệ cô ta, sống dựa vào đàn ông, có gì đáng ra oai. Một cô khác nói: Nhất định là già trước tuổi, thích hành hạ cấp dưới. Quái đản.

Lời của các đồng nghiệp khiến tôi dụi đi rất nhiều.

Quen tự do, thoải mái, tác phong cầu thả là điều đại kỵ đối với người làm công việc tài chính. Nhìn tờ thống kê chẳng đâu vào đâu của mình, mặt tôi cũng đỏ rần rật.

Khi công việc sắp hoàn thành, tôi thấy phòng làm việc của Nghiêm Tiểu Chu mở cửa. Cô ta cũng chưa về, đứng sau lưng tôi chỉ cho tôi cách làm một bản thống kê hợp lý. Tôi sửa lại theo chỉ dẫn của cô.

Cô ta nói: Tống Ninh, tôi không muốn bới lông tìm vết, cũng không muốn cô phải làm thêm giờ. Chỉ một câu, nếu cô làm không đúng, bất cứ lúc nào cũng có thể bị sa thải.

Mặc dù Nghiêm Tiểu Chu nói không sai, nhưng tôi cảm thấy có thể nói một cách mềm mỏng hơn. Nằm trong lòng bạn trai, tôi lẩm bẩm: Ai vợ phải cô ta thật xúi quẩy.

Đúng thế, lúc vừa ra trường, bước chân vào cuộc sống, Nghiêm Tiểu Chu giống như viên sỏi nổi cộm khiến tôi rất khó chịu.

2. Kính phục Hỷ Báu, chúng tôi đều khóc

Khi đi siêu thị cùng La Khiết, từ xa tôi đã nhìn thấy Nghiêm Tiểu Chu. Cô ta mua rất nhiều đồ, thân hình gầy gầy của cô ta như sắp bị lút trong những túi đồ. Những nhãn hàng cô ta mua đều khiến chúng tôi thêm thương, nhưng đành ngậm ngùi thở dài. La Khiết than thở: Có tiền thích thật, sau đó thăm thì với tôi, có một người đàn ông giàu có chịu bỏ tiền cho Nghiêm Tiểu Chu.

Tôi ngoái đầu nhìn theo Nghiêm Tiểu Chu, thấy hơi thương hại, khinh thường cô ta, có đáng không, chỉ vì tiền.

Lúc đó, tôi là người theo chủ nghĩa lý tưởng, coi tình yêu là trên hết nên cảm thấy phàm những mối tình liên quan đến tiền bạc đều không trong sáng. Cho nên

ngày lễ Tình yêu, bạn trai tôi ngay bông hoa cũng không tặng, chỉ đưa tôi đến cửa hiệu ăn bữa cơm, tôi cũng thấy hạnh phúc. Anh ta đang làm nghiên cứu sinh cho nên tôi phải tiết kiệm ăn tiêu cung cấp cho anh ta ăn học, có tình uống nước cũng no, chúng tôi không có nhiều tiền. Chỉ cần hai chúng tôi bên nhau.

Khi tôi nói như vậy với La Khiết, La Khiết tròn mắt nhìn tôi, nói: Quan điểm này nếu để Lão Phật Gia biết, chắc chắn cô ta sẽ coi cậu là đồ ngốc. Có lần cả phòng kéo nhau đi ăn, một đồng nghiệp thất tình uống quá nhiều, khóc, Nghiêm Tiểu Chu lúc đó lạnh mặt nói: Nếu cô cứ thế này, tôi là đàn ông tôi cũng không cần cô, cô nhìn lại bản thân đi, có gì đáng yêu không? Ngày hôm sau nữ đồng nghiệp đó xin thôi việc.

Tôi hơi bực mình nói: Cô ta là người sùng bái tiền bạc, cô ta cũng hiểu tình yêu hay sao?

La Khiết lắc đầu, thở dài.

Tôi rất thận trọng giữ khoảng cách với Nghiêm Tiểu Chu. Bởi những lời phê bình nghiêm khắc của cô ta, tôi không dám lơ là, làm việc rất chuyên tâm. Sự chuyên tâm này tỏ ra hiệu quả, công việc tôi làm không xảy ra sai sót nữa, cuối năm, tôi lại được bầu là kế toán viên ưu tú nhất.

Nhân cơ hội này tôi mời đồng nghiệp đi ăn. Bắt đầu được một lúc, hai chàng trai duy nhất của phòng uống hai ly rượu rồi tìm cớ bỏ đi, còn lại toàn phụ nữ, tán đủ chuyện, hết chuyện tình duyên của Vương Phi đến người tình của Lưu Hiểu Khánh. Có một chị lớn tuổi lặng lẽ uống rượu. La Khiết khuyên chị đừng uống nhiều, chị đột nhiên bật khóc, thì ra ông chồng chị có bồ nhí, lấy đi toàn bộ tài sản. Chị nói: Sau này tôi không có nhà để về nữa.

Không biết thế nào, tôi vô tình quay người nhìn Nghiêm Tiểu Chu. Dưới ánh đèn, mặt cô ta trông dịu đi rất nhiều, cô ta nói: Uống đi, nếu rượu có thể làm cho mình dễ chịu hơn.

Lão Phật Gia đúng là Lão Phật Gia. Chị đó mặc dù lớn tuổi hơn rất nhiều, nghe cô ta nói vậy lại đặt ly rượu xuống.

Chính Nghiêm Tiểu Chu nâng ly mời mọi người, cô ta nói: Tôi biết, đằng sau lưng mọi người đều gọi tôi là Lão Phật Gia. Thực ra, Lão Phật Gia có cái tốt của Lão Phật Gia, biết nắm vận mệnh của mình trong tay, mọi người nên nhớ, khi ta cười, cả thế giới có thể cùng cười với ta, nhưng khi ta buồn, chỉ có mình ta đơn độc chịu đựng, không có ai ở mãi bên ta.

Nghiêm Tiểu Chu uống một hơi cạn ly, rồi lại rót ly khác mời chị đó. Cô ta nói: Chị có biết câu chuyện về Hỷ Báu của Diệc Thư không? Câu chuyện Hỷ Báu khi bị bỏ rơi, không có được tình yêu thì đòi rất nhiều tiền đền bù ấy. Chúng ta nên học tập cô ta. Không sao, chúng ta vẫn có cách, chúng ta sẽ kiện anh ta, nhất định không nể tình.

Tôi đó, chúng tôi uống khá nhiều, nói về tình yêu, chúng tôi đều khóc.

Bữa ăn đó do Nghiêm Tiểu Chu thanh toán. Cô ta nói rất nhiều, câu nào cũng sắc như dao, nhưng chúng tôi đều là phụ nữ, đều biết đó là những lời gan ruột.

3. Nếu cô không muốn, ai có quyền làm tổn thương cô

Vụ kiện của chị cùng phòng do Nghiêm Tiểu Chu nhờ bạn giúp đỡ. Nhưng người đàn ông đó diễn một vở kịch lâm ly, một ngày vợ chồng cả đời ân nghĩa, chị lại mềm lòng rút đơn kiện. Chúng tôi nghe thấy Nghiêm Tiểu Chu mắng chị trong văn phòng.

Mấy ngày sau, ông chồng chị vẫn chứng nào tật nấy. Chị không dám tìm Nghiêm Tiểu Chu nhờ giúp, nghe nói cuộc ly hôn rất thảm, bao nhiêu thiệt thòi chị chịu tất, chị mấy lần phàn nàn: Nếu sớm nghe Tiểu Chu thì đâu đến nỗi.

Tôi nói nhỏ với La Khiết, rốt cuộc bàn tay sắt của Lão Phật Gia vẫn là hay.

Chỉ có điều một phụ nữ sắt đá như vậy, e là không dễ yêu.

Lúc đó tôi tự cho mình là thông minh, tôi hết lòng hết sức cung phụng chàng tiến sĩ tương lai của tôi, tôi yêu anh như vậy, anh cũng yêu tôi như vậy, còn gì đáng ngại.

Nhưng tình yêu là thứ dễ đổi thay. Khi tình yêu chuyển hướng, nó sẽ như mũi dao đâm thẳng vào tim ta.

Người khiến mũi dao đó đâm rất chuẩn xác vào tim tôi là Nghiêm Tiểu Chu.

Một ngày mùa xuân năm 2006, Nghiêm Tiểu Chu hẹn tôi hết giờ làm đợi cô ta. Tôi thấp thỏm lo lắng, không biết xảy ra chuyện gì.

Ngồi trong quán cà phê ở tầng trệt của công ty, cô ta nói: Lương Thạc Dữ là bạn trai cô phải không?

Tôi gật đầu. Nghiêm Tiểu Chu có biết Lương Thạc Dữ. Khi phân mềm tài chính

của công ty có vấn đề, tôi đã bảo anh đến giúp.

Nghiêm Tiểu Chu nhấp một ngụm cà phê đen, cô nói: Là bạn của cô, tôi không muốn giấu cô, tôi đã nhìn thấy anh ta đi cùng với một cô gái trẻ vào nhà nghỉ.

Tôi há miệng, cảm giác cô ta đang quật lửa vào mặt mình. Tôi quay đầu nhìn ra ngoài, những cành cây đã hé lộ non. Tôi không biết nói sao, phủ nhận hay chỉ trích cô ta lắm chuyện?

Tôi chỉ buột miệng nói một câu: Tôi không làm được, tôi không máu lạnh như chị.

Tôi vớ túi xách lao ra ngoài. Tay run run gọi điện cho Lương Thạc Dữ. Tôi biết, điều Nghiêm Tiểu Chu nói là thật, rất nhiều ngày nay, lúc ở bên tôi anh ta luôn lơ đãng, tâm trí để đâu đâu, quần áo bẩn cũng không đưa tôi giặt nữa, thậm chí còn mua áo sơ mi mới. Bao nhiêu dấu hiệu đều chứng tỏ anh ta đang có người phụ nữ khác chăm sóc.

Điện thoại không gọi được. Tôi dần bình tĩnh lại, gửi tin nhắn cho anh ta, hỏi anh có cần tình cảm này nữa không. Một phút sau anh ta nhắn lại: Để anh suy nghĩ.

Chính lúc đó tôi quyết định buông tay. Nghiêm Tiểu Chu nói đúng, tình cảm khi đã xấu đi giống như cái ung nhọt, ngoài cắt bỏ, không còn cách nào khác.

Đêm đó, Nghiêm Tiểu Chu gửi cho tôi một tin nhắn, vẫn lối nói ngịch ngẫ như vậy: Nếu cô không muốn, ai có quyền làm tổn thương cô!

Nước mắt tôi trào ra như suối. Sao Nghiêm Tiểu Chu có thể làm được như vậy, có thể lý trí, thản nhiên trong chuyện tình cảm?

4. Hãy là một đứa trẻ mùa đông, chịu đựng thử thách của gió bắc
Đầu năm 2007, tôi xin thôi việc ở công ty, một mình thuê một cửa hiệu nhỏ bán cốc chén.

Hôm tôi xin thôi việc, Nghiêm Tiểu Chu nói: Tống Ninh, bây giờ chúng ta không phải là cấp trên cấp dưới, tôi nghĩ chúng ta có thể là bạn bè thực sự.

Tôi cười, nói: Em nghĩ chúng ta là bạn từ lâu!

Dần dần tôi càng gần gũi với Nghiêm Tiểu Chu. Cô ta biết vết thương đó vẫn ở

trong lòng tôi.

Cô ta kể cho tôi nghe câu chuyện của mình. Hồi học đại học, cô ta yêu một người đàn ông có vợ. Cô nói, lúc đó trong lòng tôi chỉ có anh ta, ăn tiêu dè sẻn mua cho anh ta bộ com lê, không hề tính toán. Nhưng càng như thế, anh ta càng lúi xa, anh ta nói tôi là phần tử khủng bố tình yêu, gặp một phụ nữ như tôi, anh ta sẽ chết không có chỗ chôn.

Lúc đó tôi rất gầy, chỉ có bốn mươi cân. Anh ta bỏ đi, tôi từng tự sát, từng đến công ty anh ta làm âm ỉ, bây giờ nghĩ lại thực là điên rồ. Tưởng là thế giới chỉ có mình anh ta, rồi anh ta mình không sống được. Nhưng tôi đã chịu đựng được và gặp người đàn ông bây giờ. Lúc đầu cũng không yêu lắm, anh ta có tiền, thích tôi, vậy thì tốt, tôi chấp nhận anh ta. Nhưng tôi dần phát hiện, có tiền cũng không có gì là xấu. Anh ta yêu tôi, cho tôi tiền, thì tôi tiêu, tôi cũng không nghĩ quá nhiều. Khi yêu, nên trân trọng, cũng nên giữ cho mình một chút không gian riêng. Tôi tự lập như vậy, anh ta lại càng yêu tôi hơn.

Cô ta nói: Lúc mới vào công ty, em rất giống chị, ngoài tình yêu, dường như thế giới không ở trong mắt em. Như vậy là không đúng, bất luận đi đến đâu, em đều phải nghiêm túc với công việc của mình, với cuộc sống của mình, như vậy nếu mất ai, em vẫn có thể sống tiếp.

Tôi thừa nhận Nghiêm Tiểu Chu nói đúng.

Cửa hiệu của tôi kinh doanh được một năm, kiếm được ít tiền, tôi tự thưởng cho mình một chiếc nhẫn kim cương.

Ba ngày sau khi mua nhẫn kim cương, tôi gặp một người đàn ông mặt mũi hiền hậu, anh ta thích tôi, tuần nào cũng đến cửa hiệu của tôi mua cốc chén, tôi gọi điện bảo Nghiêm Tiểu Chu đến, cái miệng quạ khoang của cô ta vẫn không đổi, hỏi nhiều đến mức khiến anh chàng không còn đường trốn, chỉ cười hì hì.

Nghiêm Tiểu Chu nói nhỏ với tôi: Được đấy, cố lên.

Trước khi khai mạc thể vận hội 2008, tôi kết hôn với người đàn ông mua cốc chén đó. Nghiêm Tiểu Chu cũng lĩnh giấy chứng nhận kết hôn với Phú Nhị Đại. Chúng tôi trở thành người làm chứng cho hôn lễ của nhau.

Nói chính xác hơn, Nghiêm Tiểu Chu trở thành người chứng kiến sự trưởng thành của tôi. Từ một cô gái đơn giản đến mức chỉ biết tình yêu là quan trọng nhất, tôi đã trở thành một phụ nữ chín chắn, biết chấp nhận, biết từ bỏ. Quả thực công của Nghiêm Tiểu Chu không nhỏ.

Tôi nói đùa với cô: Đi theo Lão Phật Gia có phải em cũng trở nên độc đoán hơn?

Nghiêm Tiểu Chu cười, cô nói: Ở bên em, chị cũng học được một số thứ, ví dụ sự dịu dàng, cách nói năng uyển chuyển!

Trời ơi, cô ta học được cách nói năng uyển chuyển rồi sao?

Tôi viết một đoạn tâm sự trên blog: Không có ai ở mãi bên ta lúc ta buồn, nhưng có người ở bên ta giúp ta trưởng thành, dùng những lời cay nghiệt và sự thực tàn nhẫn thức tỉnh ta, một người bạn như thế, như Nghiêm Tiểu Chu, suốt đời chỉ có một.

Cô dâu không phải là tôi

Trịnh Như

I.

Khi tôi và Dương quen nhau, Chu cũng có mặt, anh ta là người anh em tốt nhất của Dương, tốt đến mức hai người như một. Anh ta là người hay nói. Thường thường Dương mới nói nửa câu anh ta đã cướp lời. Lúc đó, Dương nói, anh ấy tên là Chu, tôi không nén được bật miệng cười, cặp lông mày chữ “bát” ngược của anh ta vếch lên, cười gì kia, còn hay hơn họ Sử của cô, tôi không cười được nữa. Dương đập anh ta một cái, nói gì thế, cô ấy sau này có thể là người nhà của tôi, không được nói thế. Chu liền cười híp cả mắt. Haizzz, người nhà, vậy thì cũng là người nhà của tôi, xin lỗi, xin lỗi.

Dương rất yên tâm về người anh em đó của anh. Khi bận việc anh liền giao tôi cho Chu. Con thầy, vợ bạn. Hình như đó là luật của cánh đàn ông. Nhưng có lần Chu hỏi tôi, nếu không phải Dương bị cú tình yêu sét đánh với tôi, liệu tôi có thể yêu anh ta không. Tôi biết anh ta hay đùa, tôi đáp, kiếp sau.

Ôi, ai bảo chúng ta sinh không gặp thời. Anh ta luôn cười hề hề than thở: Ôi chao, ông trời ơi, ông đã sinh ra Dương, sao còn sinh ra Chu?

Đúng vậy, ngoài Dương, cả đời này tôi sẽ không yêu ai khác.

Dương rất đàn ông. Anh to cao đẹp trai, vừa nhìn thấy là mê, anh cũng rất có duyên với phái đẹp. Sau khi quen anh, tôi phát hiện ra ngay điều đó.

Hôm đó, anh giới thiệu tôi làm quảng cáo cho một doanh nghiệp, một vụ cũng

kha khá. Nữ giám đốc họ Chu, một phụ nữ xinh đẹp, kiêu ngạo. Vừa gặp, mới nói mấy câu đã ký hợp đồng, lúc sắp ra về, nữ giám đốc đó nói một câu, anh đi vội thế sao? Lúc đó tôi đã ra đến cửa, ngoái nhìn, thấy giám đốc Chu đang nhìn anh về hờn dỗi, ánh mắt đăm đăm đuổi không rời anh. Anh vẫn giữ bộ dạng đó, nụ cười gian gian, nói: Cô nghĩ tôi như vậy sao?

Nữ giám đốc không nói gì, trừng trừng nhìn chúng tôi đi ra. Tôi cảm nhận được trong ánh mắt đó là sự tuyệt vọng và bất lực.

Thế giới này thực sự quá bé nhỏ, nhỏ đến mức nếu cúi đầu không gặp thì ngẩng đầu sẽ gặp.

Trên đường trở về công ty, chúng tôi đi xe buýt. Lại gặp nữ giám đốc xinh đẹp kia. Mái tóc dài tha thướt, tà váy bay bay. Nhìn thấy Dương, vẫn vẻ buồn buồn, cô nói với anh, cô sắp kết hôn.

Dương vẫn tươi cười vui vẻ nói, chúc mừng chúc mừng. Người đẹp lườm anh, anh không có câu gì khác để nói hay sao? Dương hơi khép miệng lại, nói gì nhỉ? Hay là đừng cười nữa? Người đẹp tròn hai mắt, ngây người chờ câu tiếp theo, nhưng anh lại không nói nữa. Đến bến, Dương vẫn không nói gì, người đẹp đành xuống xe, trong mắt có gì đó lóng lánh. Tôi nhìn thấy, là hoa nước mắt long lanh.

Tôi thấy hơi bất nhẫn. Khi yêu, phụ nữ thường rất giữ ý, sao cô ta lại hạ mình như vậy trước mặt Dương?

2.

Dương nói với tôi, họ chỉ là bạn bình thường, nhưng giác quan thứ sáu của phụ nữ mách bảo tôi, quan hệ của họ chắc chắn không bình thường. Tôi hỏi Chu, Chu nói thực, Dương từng có rất nhiều phụ nữ, người đầu tiên là bạn gái cũ, người thứ hai là cũ của bạn gái cũ.

Lẽ nào còn có bạn gái cũ cũ cũ? Tôi nói vui.

Chính xác. Không một tiểu đoàn thì cũng một đại đội.

Tôi coi anh ta lại đang đùa, nên cũng cho qua.

Anh ta đúng là sát thủ, yêu anh ta coi như tự sát. Chu lại nói đùa.

Lẽ nào đã có người tự sát vì anh ta? Em không tin.

Thật mà, có một cô đã uống hết một lọ thuốc ngủ vì anh ta. Sắc mặt Chu nghiêm túc hẳn.

Tôi hoảng hốt, đúng là một kẻ si tình! Về sau cô ta thế nào?

May mà lúc còn tỉnh cô ta đã gọi điện cho Dương. Dương đến ngay, đưa cô ta đi viện, coi như mệnh cô ta vẫn lớn.

Tôi lảm bảm, cô ấy yêu anh ta như vậy, đến mức có thể chết vì anh ta.

Quá yêu, có thể sẽ như thế. Chu khẽ nói.

Nhưng Dương đã gặp cô. Nếu không gặp cô, có lẽ đã kết hôn với cô gái đó. Chu dừng lại rất lâu mới nói ra câu đó.

Tôi cảm thấy vô cùng áy náy.

Tôi biết, khi Dương theo đuổi tôi, anh đã có bạn gái. Chỉ vì anh yêu tôi điên cuồng, anh nói, lần đầu gặp tôi, nhìn thấy đôi mắt đen như màn đêm của tôi, anh ta đã chìm vào đó, không thể thoát ra được.

Tôi cũng thế, mặc dù đây là mối tình đầu của tôi. Nhưng tôi không biết bạn gái cũ của anh lại yêu anh như vậy, thậm chí không có được anh, đã tìm đến cái chết. Nếu biết có người si mê Dương đến chết như thế, tôi nhất định không chấp nhận anh.

Nhưng Dương thực sự rất tốt với cô. Tôi biết. Chu an ủi tôi. Chuyện đó không liên quan đến cô, tình yêu vốn không có đúng sai, dựa chín ép không ngọt! Ai sống với ai, đó là số phận. Giống như tôi và cô, tôi thích cô đến mấy cũng vô ích. Cô chỉ thích Dương, đúng không? Cuối cùng, Chu lại bắt đầu cười đùa.

Dương yêu tôi, vậy là đủ.

3.

Dương mua một căn nhà lớn, phía trước có sân, phía sau có ao, dưới giàn nho còn có một cái đu. Anh còn trang trí hoàn thiện hoàn mỹ làm quà cưới tặng tôi. Từ thiết kế, trang trí, mọi cái lớn nhỏ anh đều đích thân làm, không hề nhờ vả người thân. Dương nói, em chỉ cần chăm sóc tốt bản thân, vỗ cho béo lên, đến lúc đó cung phụng anh là được. Anh bận sửa chữa trang trí, lo việc công ty, công việc túi bụi không thể phân thân, lại sợ tôi mè nheo mất thời gian, liền gọi Chu đến chơi với tôi. Ngoài đi làm và ngủ, sáng, trưa, chiều cơ hồ Chu đều ở bên tôi.

Khoảng nửa năm, ngôi nhà cuối cùng cũng được trang trí hoàn tất. Hôm đó Dương đưa tôi đến nhà mới.

Oa! Đây là nhà của tôi sao? Chỉ có thể nhìn thấy trong mơ. Một ngôi nhà ba tầng xinh xắn, gạch đỏ ngói trắng ẩn trong tán cây xanh, phong cách khác thường, trước cửa là một bãi cỏ rộng, cát tía phẳng phiu, mượt như tơ. Một con suối nhỏ trong vắt đến đáy quanh co cạnh nhà, dưới suối, một đàn cá chép hồng tung tăng đùa giỡn, trên bờ để một cái đu và một ghế xích đu màu trắng, trên giàn, từng chùm nho lủng lẳng, lại còn một con mèo trắng đáng yêu, mắt lim dim nhìn tôi, tất cả giống hệt một giấc mơ. Tôi đang ngơ ngẩn tưởng mình mộng du, khi Dương dắt tay tôi dẫn vào nhà, tôi vẫn chưa tin là thật.

Đúng vậy, tất cả đều hoàn mỹ. Căn nhà, và cả Dương.

Đêm đó, một đêm trời long đất lở. Trên chiếc giường kiểu Pháp tuyệt đẹp, Dương hôn tôi từ đầu xuống chân, miệng không ngớt thì thầm, anh yêu em, anh yêu em, từ khi trời tối đến khi trời sáng, rồi lại từ sáng đến tối, chẵn hai ngày, chúng tôi không ra ngoài, chỉ nằm trên giường. Anh dán vào tôi, tôi dán vào anh.

Dương thích trẻ con, anh đã bố trí hai phòng cho bọn trẻ.

Tại sao lại hai phòng? Tôi hiếu kỳ hỏi anh.

Bởi vì em phải sinh đôi cho anh. Dương nói vẻ nghiêm túc. Nghe nói sinh đôi là di truyền, cô ruột anh cũng sinh đôi, cho nên có thể anh cũng thế.

Anh khẳng định như vậy à, nếu không phải thì sao?

Vậy thì anh sẽ bỏ em, đi tìm người khác, sinh tiếp.

Anh dám? Tôi giả vờ giận, giơ tay đánh anh.

Nhìn vẻ nghiêm túc của tôi, Dương rất vui, anh ôm tôi vào lòng, siết chặt, lại bắt đầu một trận cuồng phong.

Cô Lọ Lem cuối cùng đã biến thành công chúa. Ngày cưới đã định, một tháng sau, đợi Dương xử lý xong công việc của công ty, từ Hồng Kông trở về, tôi sẽ là cô dâu của anh.

4.

Tôi bắt đầu lao vào mua sắm, đặt nhẫn cưới, áo cưới. Chu lái xe đưa tôi đi khắp

thành phố. Dương không có nhà, Chu vừa là lái xe vừa là phu khuân vác của tôi. Mỗi ngày túi lớn túi bé, thích là mua, chẳng nào cũng là thẻ của Dương, tôi tùy ý rút tiền. Dương nhất định muốn tôi mua một bộ váy cưới. Anh nói cả đời có một lần, nhất định phải mặc đồ của mình, không nên mặc đồ thuê người khác đã dùng. Vậy là chạy qua chạy lại như con thoi giữa các cửa hiệu thời trang, váy cưới, đặt rồi lại sửa, sửa rồi lại thay, đi lại mệt đến đứt hơi.

Hôm đó, sao lại khéo thế, khi Chu lái xe đưa tôi đi thử váy cưới, không cẩn thận va vào một phụ nữ trên đường. Thực tế chỉ xây xước ngoài da, bồi thường ít tiền là xong, nhưng chị ta không chịu, nhất định đòi vào bệnh viện kiểm tra: chụp não, siêu âm,... Tôi chờ sốt ruột, lại không thể bỏ đi, rất ngán ngẩm. Chu nói với tôi, hay là nhân tiện em cũng tổng kiểm tra sức khỏe luôn, đến khi đăng ký kết hôn không cần khám nữa, bạn cũ của anh là bác sĩ chủ nhiệm phụ khoa ở bệnh viện này, mọi việc sẽ rất nhanh chóng, thuận lợi.

Tôi nghĩ thế cũng phải, mất thời gian ngồi không ở đây rất lãng phí! Vậy là Chu đi tìm bạn học cũ là bác sĩ phụ khoa.

Kết quả kiểm tra thật bất ngờ, sau khi bác sĩ nắn ngực tôi, bảo tôi phải lập tức nhập viện.

Tôi không thể tin được. Hốt hoảng lao ra khỏi phòng khám. Chu chạy đến hỏi nhỏ, không sao chứ?

Một cơn giận vô cớ trào lên, không hiểu sao, tôi gào lên với Chu, anh muốn tôi có chuyện phải không?

Chị phụ nữ đó không có vấn đề gì lớn. Bôi ít thuốc đỏ, cầm hai trăm đồng tiền bồi thường ra về. Nhưng tôi lại thấy có một tảng đá khổng lồ đè lên ngực, không thể thở được.

Đêm đó tôi hầu như thức trắng. Dương gọi điện về từ Hồng Kông, tôi cũng không nghe.

Sáng sớm hôm sau, Chu một mình đến tìm tôi, không nói hai lời, kéo tôi đi, xuống dưới lầu, đẩy tôi vào xe, phóng như điên.

Anh làm gì vậy?

Anh ta nói nghiêm túc, đến bệnh viện.

Anh điên rồi, tôi hét lên với anh ta.

Người điên là cô, anh ta nói.

Tôi không nói nữa, nhìn thành phố ồn ào bên ngoài cửa kính, dòng xe nườm nượp những người đang hối hả đi làm, tôi cảm thấy tất cả đang rời tôi mà đi, mỗi lúc mỗi xa, ồn ào là họ, không liên quan đến tôi. Tôi nhìn thấy miệng Chu cứ mấp máy mãi, không biết anh định nói gì.

Tôi cảm thấy thế giới đã bỏ rơi tôi.

Chu lái xe đến bệnh viện lớn nhất thành phố, tìm một người quen là phó viện trưởng, nhờ ông ta tìm bác sĩ tốt nhất khám cho tôi. Tôi yên lặng nhìn anh, ngoan ngoãn nghe theo bố trí của anh.

Bác sĩ sờ ngực tôi, sắc mặt nghiêm trọng nói, vào viện ngay, cần phẫu thuật càng sớm càng tốt, phải làm xét nghiệm tế bào mới biết là u lành hay u ác.

Bắt tôi cắt ngực đi, tôi thà chết còn hơn. Tôi không vào viện, tôi găm lên, bật lóc.

Chu lặng lẽ nhìn tôi, không nói gì, cứ nhìn tôi rơi nước mắt.

Điện thoại đổ chuông, tôi không nghe.

Tiếng chuông vẫn dai dẳng như trên tôi.

Tôi dứt khoát tắt máy.

Tiếng chuông cuối cùng dừng hẳn, nhưng điện thoại của Chu lại reo, là Dương. Chu nói.

Đừng nghe. Cuối cùng tôi mở miệng.

Chu nhìn tôi, cũng tắt máy.

5.

Tôi bảo Chu mang máy tính xách tay của tôi đến, tôi tra trên mạng mọi thông tin về bệnh ung thư vú. Tôi hoàn toàn tuyệt vọng. Mới hai mươi lăm tuổi, tôi có còn hy vọng không? Tôi còn có thể kết hôn, sinh con cho Dương không? Dương thích trẻ con như vậy, tôi nhớ đến hai căn phòng dành cho con trong căn nhà mới, một cái màu hồng, một cái màu xanh, Dương nằm mơ cũng ước hai đứa bé sinh đôi.

Lòng tôi chùng xuống, nước mắt ướt cả bàn phím.

Có thể giúp em không? Không biết thế nào, đột nhiên sao tôi lại nghĩ ra chuyện đó, nếu là ngày thường, Chu đã nhăn nhó, cảm ơn vì tôi đã ban thưởng. Nhưng hôm nay, anh rất nghiêm túc, không nói một câu, chỉ lặng lẽ gật đầu.

Tôi muốn nhờ anh, giúp Dương quên tôi.

Chu không nói. Anh cúi đầu suy nghĩ.

Tôi hơi hoảng, không phải là thật, chỉ là giả vờ đánh lừa Dương thôi.

Chu vẫn im lặng.

Tôi chỉ muốn Dương sống vui vẻ. Bây giờ tôi đã thành ra thế này, tôi không muốn làm phiền anh ấy. Tôi cầu xin Chu.

Cuối cùng anh mở miệng. Tôi biết, vậy cứ làm như cô nói.

Tôi cảm kích nhìn Chu, anh đúng là bạn tốt của anh ấy.

Chu nhìn đi chỗ khác, nhìn ra ngoài cửa sổ, nét mặt ưu tư. Một người anh em trọng tình trọng nghĩa như vậy, Dương quả không nhìn nhầm người.

Dương lại gọi điện. Lần này tôi nghe, tôi bảo anh, tôi không ra sân bay đón anh, tôi đợi anh ở nhà Chu, rồi cúp máy, xóa số điện thoại đó. Sau đó tôi tắt máy, để Chu đưa tôi về nhà anh.

Cuối cùng, Dương nhìn thấy cảnh mà tôi muốn anh nhìn thấy: Anh nhìn thấy tôi và Chu ngồi trên giường, tôi mặc chiếc váy ngủ mỏng như cánh chuồn anh tặng tôi, say đắm nhìn Chu, cơ thể vẫn như xưa, mềm như con rắn.

Đủ rồi, Dương khinh bỉ nhìn tôi, ánh mắt anh còn lạnh hơn thần Chết, thậm chí anh không nhìn Chu một lần. Chu cúi đầu, không nói gì. Còn gì để nói, anh em gì kia, thì ra anh em là người có thể đâm dao vào sườn nhau, thì ra anh em là người có thể đâm nhau vì một người phụ nữ. Dương cúi đầu, cương quyết bỏ đi. Không một chút vương vấn, như một người đàn ông. Nằm trên giường của Chu, lòng tôi như bị ai xé, từng mảnh, từng mảnh nát vụn tơi tả, rơi đầy mặt đất.

6.

Tôi đổ bệnh, cũng có thể là tại cái váy ngủ mỏng như cánh chuồn, cũng có thể là do quá đau lòng, tôi phát sốt. Vào bệnh viện, nằm trên giường bệnh, chờ bác sĩ phán quyết, bác sĩ nói đợi hết sốt sẽ phẫu thuật.

Đối với tôi, tính mạng đã không còn mấy ý nghĩa, phẫu thuật hay không, sớm muộn gì cũng thế. Lòng tôi như tro lạnh. Nhanh vậy sao, tôi cảm thấy mình như sắp từ bỏ thế giới này. Tôi quả thực không muốn sống. Những ngày tiếp theo, chỉ là chờ hết sốt, chờ phẫu thuật, sau nữa là chờ cái chết.

Chu luôn ở bên tôi, đằng nào Dương cũng không nhìn mặt anh nữa. Tôi vừa muốn biết tin của Dương, vừa không muốn biết.

Tôi sốt rất cao, một tuần u u mê mê trôi qua, tôi cũng không biết đã xảy ra chuyện gì.

Hôm đó, ánh mặt trời sáng rực, chim hỷ tước hót vang trên cành. Bác sĩ đi vào, mặt rạng rỡ như nắng xuân, ông ta thông báo một tin tốt lành, ông nói tôi có thể xuất viện.

Tôi đỡ dần nhìn ông. Ông ta vui đến mấy cũng không liên quan đến tôi.

Bác sĩ xoa đầu tôi, nhẹ nhàng vỗ vai tôi, tốt tốt, hoàn toàn không có vấn đề gì.

Tôi nhìn Chu, Chu cũng phấn khởi ra mặt. Anh gạt đầu với tôi, nói, có thể về được rồi.

Chu không nén được niềm vui, cứ nắm tay bác sĩ lắc mãi, liên tục cúi đầu gập lưng.

Cảm ơn, cảm ơn.

Tôi ngơ ngác nhìn Chu, chuyện này rốt cuộc là sao? Chẳng phải vừa sốt mê man, suýt chết một trận đó sao?

Chu làm thủ tục xuất viện, đưa tôi về nhà, trên đường anh nói với tôi, may mà tôi bị sốt, phẫu thuật chậm lại một tuần mới tránh được việc chẩn đoán nhầm như vậy. Thì ra trong thời gian tôi bị sốt, Chu đã mời bác sĩ chuyên khoa u bướu tốt nhất thành phố tới khám lại cho tôi, kết quả chứng minh chỉ là chẩn đoán nhầm, tôi bình thường, không cần phẫu thuật, không cần mổ, uống thuốc là khỏi.

Ánh mặt trời bên ngoài rung rinh chiếu vào mắt tôi nhức nhối, nước mắt chảy như suối, đầu tôi choáng váng, sau đó đau như muốn vỡ, không biết có phải ông trời đùa bỡn, hay là có người đang hại tôi, chỉ biết trước mắt là một khoảng tối mập mờ, trời đất quay cuồng, tôi cũng quay cuồng.

Một tháng sau, Dương làm đám cưới. Cô dâu không phải là tôi mà là bạn gái cũ của anh, chính là người đã uống hết một lọ thuốc ngủ vì anh, nữ giám đốc Chu, người đã chiếu cố để tôi làm quảng cáo cho công ty cô ta, cũng là chị họ của Chu. Khi Dương tổ chức hôn lễ, tôi đang một mình đến hai bệnh viện lớn ở Bắc Kinh và Thượng Hải kiểm tra lại, tôi muốn làm rõ thực ra tôi có bị bệnh hay không.

Tôi không hề bị ung thư vú, chỉ là do hoóc môn tăng. Cuối cùng, do lương tâm cắn rứt, Chu nói thật với tôi tất cả. Tôi không trách Chu, tôi biết Chu thích tôi, muốn có tôi, nhưng Chu làm vậy là vì chị họ anh ta, người đã yêu Dương đến mức có thể chết vì anh. Để chị họ có được Dương, anh ta đã hy sinh tôi. Anh ta không có được tôi, nhưng lại có được công ty của chị họ.

Tôi cũng không nói với Dương, tôi mong anh hạnh phúc, dẫu tôi có chết.

Cuối cùng tôi đã hiểu câu nói hôm nào của Chu: Quá yêu có thể sẽ như vậy.

Độ dài của một mối tình

Linh Sương Giáng

I.

Bỏ cả nửa tiếng đồng hồ thử hết cả tủ quần áo, vớt ngọn ngang trên sàn, cuối cùng tôi lựa chọn chiếc áo phong màu tro nhạt và chiếc quần bò màu tro sẫm, xuất hiện trong tiệc sinh nhật của Bé Lỗi.

Tiệc sinh nhật tổ chức ở một phòng trà, phòng không lớn, chật cứng bạn cùng lớp và không cùng lớp của Bé Lỗi. Tôi đến muộn. Cả phòng ồn ào, không ai phát hiện ra sự có mặt của tôi. Họ đang mải hỏi một nữ sinh đến hôn Bé Lỗi.

Bé Lỗi chỉ cười nhìn cô gái đó. Như ánh nắng sớm mùa hạ chan hòa trên mặt đất, chói ngời, chói ngời. Lòng tôi đột nhiên tan nát trong nụ cười chói ngời đó, nát hơn những mảnh vỡ thủy tinh, tan tành trên đất.

Cô gái nói với Bé Lỗi: Bé Lỗi, em yêu anh.

Cô ta không nói Bé Lỗi em thích anh, mà nói Bé Lỗi, em yêu anh. Sau đó, cô kiễng chân, hôn Bé Lỗi, hôn vào môi Bé Lỗi.

Bé Lỗi dường như lại hơi xúc động, đó là nụ hôn đầu của anh sao? Anh mở to đôi mắt âu yếm nhìn khuôn mặt xinh đẹp của cô, cô quả rất xinh đẹp, như một đóa

tường vi hé nở, tươi non và căng tràn nhựa sống.

Sau đó Bé Lỗi nói: Anh cũng yêu em, Ninh Ưu Nhiên.

Thật là thô. Thật vô sỉ. Nhưng cũng thật hạnh phúc. Không phải sao? Nhìn xem, nụ cười sung sướng của họ là thật, không phải là giả, là sắc màu thật nhất, thật nhất của tuổi xuân. Trong sắc màu đó, không có tôi, một đám vụn thủy tinh xám xịt trên mặt đất.

Còn tôi, Tạ Hiểu Sương béo tròn, con gái một doanh nghiệp mới phát, chỉ là bạn ngồi gần bàn Ninh Ưu Nhiên, dường như mãi mãi chỉ phát phì mà không phát dục. Chỉ mãi mãi bị bỏ quên một góc, xám xịt, như sắp lẫn vào bầu không khí cũng xám xịt như thế.

Tôi ngồi xuống một góc bàn, vớ lấy rượu, uống từng ngụm từng ngụm lớn. Rượu cay thật, cay đến mức làm tôi tuôn trào nước mắt, cay đến mức trong những năm tháng tuổi trẻ tự ti, mặc cảm vì cơ thể béo tròn của mình chỉ lưu lại vị cay đến trào nước mắt.

2.

Một ngày nào đó mười năm sau, trên giường, tôi lại gặp ác mộng. Tôi thấy mình co ro trong một góc tối lạnh, nhìn quanh, bốn bề tối tăm băng giá, mắt tôi cũng tối tăm như vậy, nhìn mãi nhìn mãi, cuối cùng toàn thân cũng lạnh cứng như băng. Tôi thử tìm kiếm ánh mặt trời hoặc hơi ấm, nhưng nụ cười ưu tư của anh luôn phảng phất hơi lạnh, lạnh dần, lạnh dần đến mức làm tôi đông cứng, sự tỉnh.

Sau khi tỉnh lại, thấy ánh sáng lờ mờ xuyên qua bức rèm cửa dày, trong ánh sáng lờ mờ đó, tôi lay gọi người đàn ông bên cạnh, nói với anh ta: Ngày mai anh hãy dọn đồ đi khỏi đây, bắt đầu từ lúc này tôi và anh chia tay.

Người đàn ông vẫn còn đang ngủ, lời nói của tôi làm anh ta tỉnh giấc. Anh ta ngồi bật dậy, sau đó khi tin là tôi sẽ làm thế thật, anh ta phần nộ mắng tôi là kẻ điên bệnh hoạn.

Tôi hút thuốc, nửa câu cũng không muốn nói với anh ta nữa. Tôi chỉ yêu cầu anh ta thu dọn đồ đạc và ra đi.

Tôi lấy chai rượu trên tủ đầu giường ngửa cổ tu một ngụm, không thấy gì. Đã từ lâu, rất lâu tôi không bị rượu mạnh làm sặc nữa. Tôi còn nhớ ngày xưa, một ngụm bia cũng làm tôi sặc, chảy hết nước mắt nước mũi.

Tôi gặp lại Ninh Ưu Nhiên trong một lần họp lớp. Ninh Ưu Nhiên vẫn rất đẹp, chỉ hơi đầy đặn. Tôi kinh ngạc và thất vọng, kinh ngạc là bởi vì Ninh Ưu Nhiên xinh đẹp như vậy lại bị lưỡi hái thời gian chạm đến trước tôi, thất vọng là bởi tôi đã mất một tuần căng thẳng vì cuộc gặp này, đã mua bao nhiêu váy áo đắt tiền, chắc chắn ít ai trong số đám bạn cũ dám tưởng tượng nhưng lại không nhìn thấy người tôi muốn gặp. Sau bữa tiệc sinh nhật đó, tôi không hề gặp lại anh, tôi luôn nghĩ, có lẽ anh đã kết hôn, anh đang hạnh phúc, một tình yêu hoàn hảo như thế nhất định sẽ vui vẻ, hạnh phúc mãi mãi.

Ngày hôm sau, tôi lên máy bay bay sang Úc. Mười bảy tuổi, một mình, tôi xách va li chỉ với vài bộ quần áo. Tôi nghĩ máy bay bay vút vào tầng không, nhất định rất giống một con dao sắc. Con dao đó cắt đứt mọi tơ dây vương vãn của mỗi tình thâm kín. Một nhát, cắt làm đôi.

Từ đó thời gian lấy năm làm đơn vị bị chia cắt thành từng đoạn, từng đoạn.

Hai năm đầu mới đến Úc, tôi vẫn rất cô đơn, những khó khăn trong học tiếng và thích nghi với môi trường mới khiến tôi ăn rất nhiều. Khi người ta mang vết thương lòng, cách cứu chữa duy nhất chỉ là phải ăn, ăn vào để lấp vết thương, lấp đầy chỗ trống trong lòng.

Tôi dần chịu béo lên. Về sau ông dạ dày của tôi không chịu nổi, xuất huyết. Một mình nằm trong bệnh viện, tôi ngủ như một loài thực vật chỉ còn hơi thở. Tôi đi học vẽ, tôi vẽ rất nhiều, rất nhiều chân dung, cũng khá giống. Tôi hôn lên những nét bút chì, anh mỉm cười trên giấy, không động đậy, tôi biết, có nhiều khi yêu một người chỉ vẹn vẹn là chuyện của một người, cái đó gọi là thâm yêu.

Hai năm sau, tôi cũng thích nghi với cuộc sống ở xứ lạ. Tôi giảm cân nhanh chóng, trong ba tháng trở thành người gầy. Sau đó, tôi phát hiện mình cũng có vóc dáng, thậm chí tôi còn đẹp hơn Ninh Ưu Nhiên. Tôi thắng thoát lo âu, thắng thoát trưởng thành. Một năm sau, tôi giao du với rất nhiều bạn, để chứng minh mình cũng xinh đẹp và xuất sắc. Trong thế giới này có một số người luôn có tỏ ra kiêu ngạo để che đi con người thật nhỏ bé, vậy là tôi ca hát trong kiêu ngạo. Nhưng lúc đêm về, tôi lại nằm một mình thâm đong nỗi buồn.

Hai năm sau nữa, tôi về nước. Bố mẹ tôi vẫn làm ăn phát đạt, rất kỳ vọng vào tôi. Tôi bỏ ra hai năm, tổ chức lại hệ thống chợ đầu mối của họ thành công ty lên sàn. Tôi mặc những bộ đồ sang trọng, thanh lịch, tôi trẻ đẹp và trí tuệ.

Tôi cố gắng kéo thật xa khoảng cách với thời tuổi mười bảy của mình. Đó là những ngày sống trong đổ kỵ, rình rập dõi theo cuộc sống của Ninh Ưu Nhiên, dùng ly rượu sặc ra bao nước mắt kết thúc một thời không muốn nhớ.

Tôi không muốn nhớ đến cảnh tượng Ninh Ưu Nhiên xinh đẹp và Bé Lỗi hạnh phúc bên nhau.

Trong mọi câu chuyện tình yêu vĩ đại, sự tác thành luôn là nghĩa cử cao đẹp. Nhưng không ai biết, đem người yêu của mình tác thành cho người khác thực sự là một con dao sắc lạnh.

3.

Tôi xua đuổi người đàn ông bên cạnh là bởi tôi không thể gặp lại Bé Lỗi trong khi vẫn sống với người đàn ông khác.

Tôi nói chuyện với Ninh Ưu Nhiên, tuy đã hơi béo ra nhưng vẫn đẹp. Cô nói, Bé Lỗi, chồng cô, dạo này đang muốn thay đổi công việc. Tôi nói, trời ơi, công ty mình đang lo không tìm được một giám đốc giỏi.

Bé Lỗi đến công ty tìm tôi. Anh hơi gầy, cặp mày thanh, mắt sáng, dáng người rất thẳng. Anh chìa tay ra bắt tay tôi. Bàn tay anh hơi thô, nhưng rất ấm. Tôi lại hơi căng thẳng. Bàn tay dầm dấp mồ hôi. Mười năm trôi qua, tôi ngỡ mình đã hoàn toàn trở thành con người lý trí, không quan tâm, suy đoán, mơ mộng chuyện riêng tư của người khác. Mười năm trôi qua, tôi ngỡ mình đã đủ từng trải. Nhưng tôi không biết, để một chàng trai trở thành một người đàn ông chỉ cần thời gian, còn một cô gái để trở thành phụ nữ cần trải nghiệm tình yêu.

Anh nói: Cô đẹp lên đấy. Anh mỉm cười, đôn hậu và khiêm nhường, có một thoáng ưu tư lướt qua trong mắt. Anh đã là người đàn ông trưởng thành.

Tôi nói: Hoan nghênh anh đến hợp tác, hy vọng anh làm việc vui vẻ. Tôi vẫn chưa đủ lý trí và trưởng thành, chỉ có thể cố nén nụ cười. Những rung động, tâm tư âm thầm của tuổi mười bảy bị tôi kìm nén bùng phát suốt mười năm đột nhiên bật ra trong nụ cười mỉm của anh, giống như ngàn vạn đóa hoa lê trắng bùng nổ, từng đóa, từng đóa thi nhau nở, tôi không kịp đề phòng. Trong phút chốc, khắp mặt đất toàn một màu trắng tuyết hoa lê.

Tôi biết. Ký ức, trừ khi mất trí nhớ, nếu không, cho dù giấu kỹ đến đâu, cuối cùng cũng có lúc bật ra, nhất định nó sẽ tấn công ta với sức mạnh núi lở sóng găm.

Với lý do là chỗ bạn bè, Ninh Ưu Nhiên mời tôi đến nhà ăn cơm. Nhân có xe, Bé Lỗi về cùng tôi, cùng đi vào nhà. Ninh Ưu Nhiên ra đón, rất tự nhiên đỡ chiếc túi trong tay Bé Lỗi, một tay kéo tôi vào phòng khách.

Trên sofa trong phòng khách, một người đàn ông đang chơi điện tử, người mập

mặt, trắng trẻo, cười hồn nhiên như một đứa trẻ.

Ninh Ưu Nhiên nói: Anh à, đây là Tạ Hiểu Sương, anh còn nhớ cô ấy không, bạn cùng phòng của em. Hồi đó anh hay nhờ cô ấy mang đồ ăn lên tầng cho em đó.

Người đàn ông quay lại nhìn tôi, đôi mắt trẻ thơ, tinh khiết, vô tư, cái nhìn bằng bạc, ngây ngô làm lòng tôi lay động.

Anh ta nói: Tôi không quen, Ninh Ưu Nhiên. Tôi đói rồi, sắp được ăn chưa?

Ninh Ưu Nhiên gọi anh ta là anh, còn anh ta lại gọi cả họ tên cô ấy.

Ninh Ưu Nhiên nói, trong một vụ tai nạn mười năm trước, Ưu Mạc bị thương vào đầu nên thành ra như vậy, không nhận ra ai. Ba năm trước sau khi cha mẹ qua đời, Bé Lỗi chủ động đón anh về chăm sóc. Cô ấy nói: Lấy Bé Lỗi là hạnh phúc lớn nhất đời tôi.

Khi Ninh Ưu Nhiên nói những lời đó, Bé Lỗi bê thức ăn từ nhà bếp lên, ánh mắt anh nhìn về phía này, hoang hoải và sâu muộn.

Ánh mắt đó khiến tôi bàng hoàng, bàng hoàng và bàng hoàng. Bàng hoàng khi nhìn thấy nguyên do của nỗi buồn trong đó. Đó chính là ký ức chúng tôi không ai muốn nhớ, ký ức mà đến giờ vẫn khiến tôi không có tư cách nói lời yêu.

4.

Câu chuyện của mười năm trước kết thúc bằng việc tôi một mình đi Úc.

Nhưng cái buổi tôi sinh nhật Bé Lỗi đó còn xảy ra một chuyện mà tôi không nói ra.

Với lòng can đảm, do chỉ còn ba ngày nữa là đi xa, sau bữa tiệc sinh nhật đó, tôi hẹn Bé Lỗi ra ngoài, cùng một địa điểm, tôi cũng hẹn anh trai Ninh Ưu Nhiên, cũng béo tròn như tôi, chỉ là sớm hơn mười phút.

Như vậy, khi Bé Lỗi đến, vừa hay nghe thấy những lời tôi nói với Ninh Ưu Mạc.

Tôi hỏi Ninh Ưu Mạc có phải đã yêu em gái mình. Anh ta xấu hổ phần nộ không nói gì. Tôi to tiếng ép hỏi anh ta, sao anh ta có thể loạn luân với em gái, tại sao lúc uống say đã chiếm đoạt em gái?

Khi nói những lời đó, có lẽ ngay cả từ chiếm đoạt là gì tôi cũng không hiểu. Tôi chỉ biết khi xem trộm nhật ký của Ninh Ưu Nhiên thấy có đoạn viết, đại khái là:

Ninh Ưu Mạc thích la cà đàn đúm với bọn du đấng trên phố. Có lần uống say ôm Ninh Ưu Nhiên khiến cô phát hoảng.

Nhìn anh chàng béo tròn học ở trường trung học hạng ba đổ mặt tía tai không biết chui vào đâu, ý nghĩ quái gở muốn phá hoại trong tôi nguôi nguôi chốc lát. Khi tôi còn chưa kịp hồi hận thì Bé Lỗi đã xông ra, một cái tát làm Ninh Ưu Mạc ngã lăn ra đất. Bé Lỗi phần nộ chính là điều mà tôi mong muốn. Như vậy anh ta sẽ không thích Ninh Ưu Nhiên nữa.

Cơ thể béo tròn của Ninh Ưu Mạc lăn mấy vòng, sau đó rơi từ trên thêm xuống.

Tôi còn nhớ rất rõ ánh mắt điên dại, căm phẫn của Bé Lỗi. Anh ta hét lên với tôi: Cô cút đi! Cút đi!

Vậy là tôi hoảng loạn chạy trong đêm tối, mãi không tìm được ánh ban mai.

Tin Ninh Ưu Mạc bị chấn thương ở đầu, trí tuệ chỉ còn là đứa trẻ lên ba sau đó loáng thoáng đến tai tôi. Một số thứ còn đáng sợ hơn cả sự đổ kỵ, chúng tràn lan trong lòng như cỏ mùa xuân, dần dần choán hết nỗi oán hận, tôi cố vùng vẫy thoát ra khỏi chúng khi hay tin Bé Lỗi kết hôn với Ninh Ưu Nhiên. Tôi không thể oán hận được nữa. Mười năm trước, tôi từng dùng đôi cánh đen tối tự ti của mình vĩnh viễn chôn vùi cái mà tôi gọi là tình yêu âm thầm đẹp nhất, từ đó lòng tôi tăm tối không một ngày nắng.

Tôi làm việc cùng với Bé Lỗi, chuẩn bị đi khai thác thị trường hải ngoại, muốn anh thay tôi phụ trách mọi việc trong nước. Tôi nói, tôi chỉ tin tưởng anh. Thực ra, lòng tôi thầm nói, nếu anh lừa tôi cũng không sao. Nhưng anh làm việc rất nghiêm túc, tôi mỉm cười, lịch thiệp, lạnh lùng xa lánh anh. Tôi không đến nhà Ninh Ưu Nhiên ăn cơm nữa. Tôi sợ lại nhìn thấy đôi mắt bàng bạc, vô tư, trong veo của Ninh Ưu Mạc. Tôi càng sợ nhìn thấy ánh mắt hoang hoải đờm buồn lạnh lạnh của Bé Lỗi khi nhìn Ninh Ưu Mạc. Bé Lỗi từng hỏi tôi, buổi tối mười năm trước đó tại sao lại làm thế. Tôi nói, tôi không biết. Có lẽ là do tôi đổ kỵ Ninh Ưu Nhiên được nhiều chàng trai thích như vậy, còn tôi chẳng có ai. Bé Lỗi thở dài, nói: Cô xem, do tuổi trẻ, chúng ta đã phạm nhiều sai lầm ấu trĩ như thế.

Tôi chậm chậm quay người bỏ đi, cũng tốt, cũng tốt, cứ để anh mãi mãi không biết tôi làm như vậy đều là do trong ngực tôi có một trái tim yêu anh, luôn yêu anh, chỉ yêu anh.

Chỉ một mình tôi biết, trong tôi có một tình yêu đơn phương, dù khoảng cách thời gian và không gian gián đoạn nhưng nó vẫn lớn lên. Người mà đến giờ tôi vẫn còn yêu sẽ vĩnh viễn không biết tôi từng yêu anh sâu sắc đến thế.

Hạnh phúc ở bờ bên này

Ninh Tử

I.

Khi người đàn ông trẻ tuổi đối diện quay đầu lại, nhìn Lý Tố mỉm cười, tim Lý Tố cơ hồ “phù” một tiếng, bay vọt ra khỏi lồng ngực. Người đàn ông hơi gầy, người tầm thước, mắt nhỏ, môi trên hơi hếch, nụ cười mỉm nhàn nhạt... chẳng phải Hà Trọng Thu sao? Sau mười năm, ngoài vẻ đỉnh đạc, chín chắn, anh ta hầu như không thay đổi.

Nhưng Hà Trọng Thu, anh phải sống ở bờ bên kia, không nên sang bờ bên này mới phải. Cho nên khi nhìn thấy nụ cười mỉm lơ đãng của anh ta, Lý Tố chợt sững người, miệng hơi hé, nụ cười xã giao động cứng trên môi, không thể cất lời, đầu óc trống hoác.

Đằng Vĩnh ở sau lưng kéo áo cô, nói nhỏ: Tố, đây là anh Hà.

Lý Tố khẽ à một tiếng, ngơ ngẩn chào khách: Chào anh.

Hà Trọng Thu thản nhiên chìa tay ra, chào cô.

Theo bản năng, Lý Tố muốn bỏ chạy, nhưng lại thấy không ổn, chìa tay như một cái máy, nắm chặt, rồi buông ra. Hoàn toàn do vô thức điều khiển, cảm giác cái nắm tay đó chính là một ám hiệu. Nhưng buông tay rồi mới cảm thấy sự ấu trĩ của mình. Hà Trọng Thu làm sao hiểu được cô muốn gửi đến anh ám hiệu gì.

Vậy là cô bắt đầu hoảng hốt, lấy cớ đi vào nhà vệ sinh, tay toát mồ hôi, nhom nhóp.

Trong phòng vệ sinh chật hẹp, Lý Tố hít một hơi thật sâu, cố kìm nén nỗi hoảng loạn trong lòng, đột nhiên muốn hút điếu thuốc.

2.

Mười năm trước tên cô không phải là Lý Tố mà là Lý Lạc, mười tám tuổi, học lớp mười một, hoàn toàn không giống bây giờ, tính ngang tàng, phá phách, thường xuyên bỏ học, giao du với đám trẻ hư ngoài đường phố, tập hút thuốc... Điều tồi tệ nhất là cô thích thầy giáo dạy thể dục, thích đến cuồng si. Lý Tố như một dòng nước lũ hung hãn mà người đàn ông đó không phải là bậc chân tu. Anh ta nửa từ chối

nửa nhượng bộ, cuối cùng vẫn bị cuốn băng theo cô. Lý Tố có mang, cô bé mười tám tuổi đó quyết định tìm gặp và nói chuyện với vợ của ông thầy thể dục. Kết quả, cô đã dùng cái cặp học sinh giáng vào mặt người phụ nữ đó, trong nụ cười nhếch mép khinh khỉnh của chị ta.

Lý Tố bị đuổi học. Mùa đông năm đó, nhìn khuôn mặt lo lắng, đau khổ của người cha đột nhiên già sạm đi, cô vẫn cố nhẫn nhịn. Người đàn ông đó trong ký ức của cô luôn là một người kiêu hãnh, vậy mà giờ đây đi đến đâu cũng không dám ngẩng đầu, ông luôn bị giày vò bởi mặc cảm có lỗi với cô, luôn chiều cô hết mực... Vào cái ngày lạnh nhất của mùa đông năm đó, Lý Tố một mình đến bệnh viện. Trong nỗi đau khôn cùng của thể xác, cô đã đi hết những tháng năm của lứa tuổi phản nghịch.

Nửa năm sau, cha đưa cô về nhà bà cô ruột ở Hàng Châu, đổi tên, nhập hộ khẩu với gia đình bà. Làm lại từ đầu. Cô để tóc dài, nỗ lực chống lại những thói quen phá phách ngày nào, quay trở lại trường học. Hai năm sau, cô thi đỗ vào một trường đại học ở Thượng Hải, khoa Thiết kế thời trang. Sau khi tốt nghiệp, cô vào làm cho một công ty thời trang, dần trở thành một phụ nữ lý trí, ôn hòa, kín đáo và khắc kỷ.

Những năm tháng trước tuổi mười tám, cô đã cố gắng đẩy về phía bờ bên kia. Lúc đầu Lý Tố thường hay nhớ lại, ngấm ngấm đau khổ. Nhưng dần dà nỗi đau cơ hồ càng nhạt, ký ức càng mơ hồ. Cô đã cố gắng để quên, cố tình quên. Khoảng cách xa xôi giữa Thẩm Dương và Thượng Hải cũng giúp cô quên dần, dường như thực sự đã quên.

Bây giờ Lý Tố đã là một phụ nữ khác hẳn. Nhưng một ngày, Hà Trọng Thu bất ngờ xuất hiện. Anh ta từ bờ kia đến, chứng kiến toàn bộ cuộc đời ở phía bờ bên đó của cô. Đen tối, vật vờ, tòi tệ.

Đứng giữa không gian chật hẹp, trong đầu Lý Tố bỗng hiện lên mảng ký ức cô hoàn toàn không muốn nhớ.

Hà Trọng Thu lúc đó ở trong ban thể thao của lớp, chạy nhanh, đánh bóng tốt, thạo vi tính, thành tích học tập bình thường nhưng rất có ảnh hưởng trong lớp. Mặc dù không đẹp trai nhưng được bọn con gái trong lớp rất thích. Còn Lý Tố lúc đó đang thích một người khác, hoàn toàn không để ý đến anh ta. Biết chuyện tình của cô và thầy giáo thể dục, anh ta đã làm âm ỉ, định cầm đầu cả lớp bãi khóa phản đối ông thầy và đã bị cô mắng cho một trận. Hình như hôm bị đuổi học, cô đã cầm cặp sách, mặt tỉnh bơ bỏ đi, Hà Trọng Thu đuổi theo ra sức gọi tên cô, nhưng cô không hề ngoái lại...

Chính anh chàng đó đã xen vào quá khứ chân thực nhất của cô. Nhưng bây giờ

không phải là ảo giác, anh ta xuất hiện giữa cô và Đằng Vĩnh, đột nhiên xuất hiện trong cuộc sống của cô, mà cô lại không thể trốn tránh mãi. Lúc trở về phòng, lòng Lý Tố bấn loạn, ngổn ngang.

3.

Trong phòng khách, Đằng Vĩnh và Hà Trọng Thu đang chuyện trò rôm rả. Nhìn thấy cô, Đằng Vĩnh nói, Tố sao đi lâu thế?

Lý Tố cười cười không biết trả lời thế nào. Cô vốn là người tự tin, bình tĩnh, nhưng đầu óc đột nhiên bấn loạn, bất giác liếc trộm Hà Trọng Thu. Anh ta bình thản như không, trên mặt vẫn nở nụ cười mỉm, sau đó hỏi một câu: Đằng phu nhân cũng là người Thượng Hải sao?

Lý Tố ngớ người chưa kịp trả lời, Đằng Vĩnh đã nói thay cô: Không, cô ấy ở Hàng Châu.

Đúng là có vẻ thanh tú của con gái Giang Nam. Hà Trọng Thu tươi cười nhìn Lý Tố nói: Máy mẫu trang phục đó rất đẹp, chúng tôi đang đàm phán chuyện đặt hàng, sau này có thể hợp tác lâu dài, rồi quay sang nhìn Đằng Vĩnh.

Lý Tố như từ chín tầng mây rơi xuống. Hà Trọng Thu hình như không nhận ra cô. Từ năm mười tám tuổi đến năm hai mươi tám, cô không tin mình lại thay đổi nhiều như thế. Lẽ nào trong ký ức của anh ta hoàn toàn không có cô?

Không thể phán đoán. Lúc này Đằng Vĩnh đặt tay lên tay vịn đi văng, nét mặt rất phấn khởi. Cô ngồi ngây như gỗ bên cạnh anh, lơ đãng gật đầu, mỉm cười ăn hoa quả, nghe hai người đàn ông vừa khách khí vừa sôi nổi bàn chuyện ký hợp đồng, nói về những phong tục tập quán của Thượng Hải và Thẩm Dương. Sau đó họ bắt tay cáo từ, không có gì khác những khách hàng thông thường.

Sau khi tiễn Hà Trọng Thu về, Đằng Vĩnh ôm Lý Tố nói, làm xong phi vụ này chúng ta có thể đổi căn nhà lớn hơn. Tay Hà này còn trẻ, nhưng khá năng động, có phong cách của người miền Bắc. Anh rất thích người miền Bắc. Lý Tố mãi đuổi theo những ý nghĩ lộn xộn trong đầu, không rõ Đằng Vĩnh nói gì, chỉ ậm ừ gật đầu.

4.

Đằng Vĩnh là giám đốc điều hành của công ty nơi Lý Tố làm việc, hơn cô năm tuổi, là người Thượng Hải chính gốc, nho nhã, lịch thiệp, tinh tế. Vóc dáng anh lại hơi giống người phương Bắc, cao to đẹp trai, rất năng động, tiền đồ rộng mở. Anh là

mẫu đàn ông lý tưởng, nhưng trong chuyện tình cảm anh lại rất kỹ tính.

Năm xưa, khi Lý Tố mới chỉ là nhân viên thử việc, đã được anh ngấm ngấm nâng đỡ. Tâm ý của anh, cô dần dần hiểu, nhưng vẫn dè dặt chưa dám tiếp nhận. Lý Tố lúc đó tuy trẻ đẹp, nhưng chưa có hộ khẩu ở Thượng Hải, vẫn ở nhà thuê, tương lai chưa rõ ràng, lại còn có một quá khứ ở bờ bên kia. Đó là vết thương cô đã chôn chặt trong lòng, mặc dù đã được giấu kín, nhưng nó vẫn bất chợt trỗi dậy.

Sự do dự và né tránh của Lý Tố lại khiến Đằng Vĩnh càng theo đuổi quyết liệt. Chuyện tình cảm muôn đời là thế, một bên lùi, thì một bên tiến. Cuối cùng, nửa năm sau, trong buổi tối sinh nhật mình, Lý Tố đã không thể cưỡng lại được sự dịu dàng, ân cần của Đằng Vĩnh. Trong giây phút anh ôm cô vào lòng, cô đã nghe thấy những tiếng thở dài thoát ra từ sâu trong lòng mình, đó là tiếng lòng của người muốn được yêu, bắt lực và hạnh phúc.

Bắt đầu từ hôm đó, Lý Tố không ngừng tự nhủ, mình phải vĩnh viễn quên quá khứ, quên Lý Lạc. Từ bây giờ hãy đi theo anh về phía bờ hạnh phúc, làm một người vợ hiền của Đằng Vĩnh. Anh yêu cô, anh cần được tôn trọng. Trong những lúc say đắm bên nhau, anh thường nói, em là thiên sứ của lòng anh.

Những lúc như vậy Lý Tố thường tự nhủ, hãy là thiên sứ của anh, thiên sứ của hạnh phúc.

Cũng từ phút đó, Lý Tố biết quá khứ đối với cô không chỉ là bờ bên kia mà còn là kiếp trước. Kiếp này cô là một cô gái đẹp, trong trắng, hạnh phúc vì yêu và được yêu. Thậm chí Đằng Vĩnh còn buồn vì căn nhà anh chuẩn bị cho cuộc sống chung của họ chưa được thật to, thật rộng. Anh luôn nói, Tố, rồi chúng mình sẽ có căn nhà lớn hơn, anh không thể để em chịu tủi.

Lý Tố lắc đầu, em không quan tâm.

Nhưng anh quan tâm. Đằng Vĩnh nói vẻ nghiêm túc, khi nào chúng mình có con hạnh phúc càng trọn vẹn...

Chính lần đó, chính hai từ “trọn vẹn” khiến lòng cô đau nhói. Sống với Đằng Vĩnh càng lâu, Lý Tố càng hiểu anh là người theo chủ nghĩa hoàn mỹ. Bất luận trong công việc hay trong cuộc sống, thậm chí khi thiết kế một mẫu trang phục mới, mọi người đã rất hài lòng, nhưng với tư cách là giám đốc điều hành, anh vẫn chỉ ra vài lỗi nhỏ, rất nhỏ, như màu cúc, độ rộng hẹp của cổ áo... Anh bao giờ cũng tỉ mỉ, cầu kỳ. Mỗi lúc như thế, lòng Lý Tố lại se thắt. Chỉ một chút thoáng qua, nhưng dường như lại khiến vết thương trong lòng cô càng khắc sâu, lan rộng, rồi ngay sau đó, cô lại thầm thì tự nhủ: Không, mình là Lý Tố, một phụ nữ hoàn mỹ.

Cứ yêu như vậy, hôn nhân cơ hồ cũng dần trở nên hoàn mỹ.

5.

Thế rồi Hà Trọng Thu lại nhanh chóng xuất hiện. Lần này Lý Tố khá bình tĩnh, thỉnh thoảng rất tự nhiên xen vào câu chuyện của hai người đàn ông. Chỉ có nhân lúc Đăng Vĩnh vào nhà vệ sinh, cô mới nhìn kỹ vị khách, hỏi một câu: Hà Trọng Thu, anh thực sự không nhận ra tôi? Một ngày nay cô đã suy nghĩ, cô tin là Hà Trọng Thu có tình che giấu. Không hiểu anh ta có ý đồ gì, đoán già đoán non chỉ bằng hỏi thẳng.

Hà Trọng Thu không trả lời ngay, xoay xoay ly rượu nhỏ trong tay rồi ngẩng đầu nhìn Lý Tố, chậm rãi nói, tôi quen một cô gái tên Lý Lạc nhưng cô lại là Lý Tố. Tôi không quen Lý Tố.

Khóe miệng anh hơi nhếch, rõ ràng tỏ vẻ không quan tâm. Nhưng lúc đó Lý Tố không để ý anh quan tâm hay không, cô gật gật đầu, bất luận thế nào cũng cảm ơn anh, Hà Trọng Thu.

Cô không nên hỏi mà nên quên đi. Giọng Hà Trọng Thu vẫn chậm rãi. Cô không nên nhận ra tôi mới phải.

Lý Tố ngớ người, đúng vậy, cuối cùng thì mình vẫn hỏi, thì ra người không chịu từ bỏ lại chính là mình, cô tự giấu mình, nếu không gặp anh, có lẽ tôi cũng không nghĩ đến.

Nhưng cô có đảm bảo suốt cuộc đời không gặp bất kỳ người nào của quá khứ? Cô có thể đảm bảo không gặp bất kỳ chuyện gì khiến cô nhớ lại quá khứ? Thực ra chưa chắc người cô yêu sẽ câu nệ chuyện quá khứ. Hà Trọng Thu uống cạn ly rượu, cười nhạt nói, che giấu là một chuyện đau khổ, quên là một trò chơi người ta tự dối mình.

Tim Lý Tố đột nhiên như bị đâm trúng, cô phần nộ thảm thì: Hà Trọng Thu, tôi hy vọng đây là lần cuối cùng gặp anh. Cô đứng dậy đi về phía cửa. Trong lúc thắng thoát vội vàng, cô xô phải Đăng Vĩnh vừa bước vào cửa.

Đăng Vĩnh bắn khoắn, vội đỡ lấy cô, sao thế?

Nhất thời chưa kịp phản ứng, Lý Tố đành giả bộ bất ho như đang bị sặc. Đăng Vĩnh không hỏi nhiều, vội vỗ lưng cho cô. Anh vỗ không mạnh nhưng cô lại ho đến chảy nước mắt.

Cuối cùng vẫn tìm được cơ để bỏ đi, cô còn kịp nghe thấy lời giải thích của Đăng Vĩnh với Hà Trọng Thu sau lưng, có lẽ cô ấy mệt, đừng bận tâm, và tiếng đáp của Hà Trọng Thu, không sao, chúng ta nói đến đâu rồi nhỉ...

Ở lối rẽ hành lang, Lý Tố đứng lại, đột nhiên thấy mệt mỏi vô cùng, chỉ muốn dừng lại một lát để hít thở thật sâu. Lòng đầy oán hận, oán hận thế giới này quá nhỏ bé, oán hận Hà Trọng Thu nghiệt ngã như vậy. Chỉ mấy câu đã dồn cô vào chỗ chết. Anh ta có ý đồ gì? Định đẩy cô về phía bờ bên kia sao, bất luận thế nào cô cũng không thể gặp lại anh ta.

6.

Chập tối, Đăng Vĩnh về nhà, Lý Tố đã bình tĩnh trở lại. Vẫn như mọi ngày, bữa tối đã dọn sẵn trên bàn, chờ đợi nhấm nhai và dịu dàng.

Đăng Vĩnh vuốt má cô hỏi, không sao chứ?

Lý Tố gượng cười nói, nếu lúc khó chịu em về trước một chút có phải hơn không.

Không sao. Đăng Vĩnh ngồi xuống nói, anh cứ sợ em có chuyện gì. Anh giờ tay kéo Lý Tố nằm ngả lên đùi mình, cười một thiên sứ anh phải có trách nhiệm bảo vệ chứ.

Nếu là trước đây, những lời như vậy đã làm Lý Tố vô cùng sung sướng, nhưng do chuyện buổi trưa, cô đột nhiên cảm thấy không thể nào đường hoàng hưởng thụ niềm vui, trái lại đầu cô như bị vít chặt. Mượn cơ dọn cơm, cô đứng lên che giấu cảm giác đó. Lúc quay người đi, cô càng oán hận Hà Trọng Thu.

Sau bữa tối, bật ti vi xem xong chương trình thời sự, lướt qua một số kênh của các đài địa phương, một đài nào đó đang phát sóng bộ phim có hoàn cảnh tương tự: Một cặp vợ chồng sau khi kết hôn mấy năm, người chồng đã không thể tha thứ cho lỗi lầm hơn mười năm trước của vợ. Anh ta đã cố gắng, nhưng luôn sống trong đau khổ dần vật...

Một tình tiết vô vị! Cô đang định chuyển kênh thì Đăng Vĩnh ngồi bên cạnh nói, sự hoàn mỹ không thể bị phá vỡ, sự thật không thể che giấu mãi, kết cục như vậy là tất yếu...

Bàn tay Lý Tố cứng đờ, dừng lại rất lâu trên không. Lòng cô cũng thế, chơi vơi trên không rất lâu.

Đêm đó, Lý Tố lại nằm mơ. Cô nhìn thấy rất rõ cô nằm trên bàn phẫu thuật lạnh ngắt, mồ hôi đầm đìa. Ngay cả cảm giác đau đớn về thể xác cũng vô cùng chân thật, không thể né tránh. Cô giãy giụa kêu gào nhưng không thành tiếng... Đến khi Đặng Vĩnh cuống quýt lay gọi: Tố, em sao thế, có phải lại gặp ác mộng không? Đừng sợ, anh ở đây, tỉnh lại đi.

Dần dần tỉnh lại, trước mắt là khuôn mặt yêu thương, lo âu của Đặng Vĩnh, nhưng cô lại cảm thấy xa lạ. Cô để mặc anh lau mồ hôi trên trán cho cô, lẩm bầm như người mộng du: Em hay gặp ác mộng phải không?

Anh kéo cô vào lòng, em nhớ không, mấy lần anh phải lay mãi, em mới tỉnh, khó khăn lắm mới đánh thức được em, tỉnh dậy em lại không nhớ đã mơ thấy gì, có phải tại xem phim kinh dị nhiều quá không?

Phim kinh dị? Lý Tố cười đau khổ. Có thật cô không nhớ cảnh tượng cô giãy giụa trong mơ? Cô chỉ cố tình che giấu mà thôi. Tưởng là mình đã làm tốt mọi việc nhưng rốt cuộc vẫn uổng công. Cô từ từ đẩy tay Đặng Vĩnh, ngồi dậy, rất lâu sau chậm chậm ngẩng đầu nhìn anh nói: Lần này em nhớ được cơn ác mộng đó, anh có muốn nghe không?

7.

Lý Tố nhìn Hà Trọng Thu. Anh ta quay trở lại ký hợp đồng, trước khi đi bị Lý Tố ngăn lại trên sảnh của phòng chờ sân bay.

Không phần nộ, cũng không trách móc, giọng Lý Tố hoàn toàn bình thản. Anh đã thành công khi buộc cô hiện nguyên hình. Anh không nói, chỉ nhìn cô, nhìn mãi, sau đó thông thả nói: Người khiến cô hiện nguyên hình chính là bản thân cô, thực ra tôi chẳng nói gì, chỉ tình cờ xuất hiện. Cuối cùng cô đã không thể quên, chỉ có thể thôi.

Hà Trọng Thu, anh không sợ tôi hận anh sao? Lý Tố cắn môi.

Cô không yêu tôi, sao tôi có thể hận cô? Hà Trọng Thu lắc đầu, lúc đó cô không hề để ý đến một gã trai cố tìm mọi cách để nổi trội, điển kinh, đánh bóng cố làm thật tốt chỉ cốt để thu hút sự chú ý của một người là cô. Năm xưa, khi cô bắt chấp tất cả và rời khỏi trường cũng không hề biết tại sao tôi chạy theo gọi mãi tên cô. Sau đó, cô rời khỏi thành phố này, muốn quên tất cả, càng không có ai nói với cô, có một gã trai đã đi tìm và đánh nhau với ông thầy dạy thể dục lúc đó đã bị điều khỏi trường, gã bị đánh gãy hai cái răng, hàm răng và trái tim gã đã bị khiếm khuyết chẵn sáu năm, mãi đến khi tốt nghiệp đại học, cô càng không biết thế giới này

không có sự trùng hợp nào hết. Để thăm dò tin tức của cô, bằng ấy năm tôi liên tục thay đổi công việc, cũng chỉ muốn tìm cơ hội gặp lại cô, muốn biết hiện nay cuộc sống của cô có thực sự như ý.

Hà Trọng Thu nhẹ nhàng giơ tay vuốt tóc Lý Tố: Lạc Lạc, anh rất muốn gọi em là Lạc Lạc. Em biết không, bằng ấy năm trời anh vẫn luôn lo sợ, lo sợ em sống trong sự ám ảnh của quá khứ, đeo trên vai gánh nặng của số phận, sợ em tủi thân. Anh muốn tìm em, muốn cùng em khoác quá khứ lên vai, đường hoàng bước tới tương lai, anh nghĩ như vậy mới là cách tốt nhất khiến em hạnh phúc. Nhưng bây giờ khi đã tìm được em, anh lại do dự, hình như em đang rất hạnh phúc. Bây giờ em hãy nói với anh, hạnh phúc đó phải là thật không?

Mắt Hà Trọng Thu vốn đã nhỏ, khi nheo lại, đôi mắt cơ hồ không chứa đựng nổi tất cả. Nhưng nước mắt Lý Tố vẫn ứa ra trong ánh mắt đó. Mười năm trước, cô kiên quyết bỏ đi là bởi vì cho rằng, trên đời không một người đàn ông nào có thể vẫn yêu cô khi biết quá khứ đó của cô, cô lo sợ mình vĩnh viễn mất đi hạnh phúc. Cho nên bằng ấy năm, cô buộc mình phải quên, sau đó cô tưởng mình đã quên, khoác đôi cánh thiên sứ lên vai, đeo lên miệng nụ cười trong sáng. Nhưng sau khi tỉnh dậy từ giấc mơ, cô biết trái tim mình đau đớn xiết bao, cho dù cô đã yêu và được yêu, nhưng mỗi ngày trôi đi, cô đều lo sợ sẽ mất tất cả. Hà Trọng Thu nói đúng, không có gì khó khăn hơn là che giấu, quên chẳng qua là trò tự dối mình. Trong đêm hôm trước, cô đã nói ra câu chuyện ở bờ bên kia của mình với Đằng Vĩnh.

Sau đó, Đằng Vĩnh khóc, khóc vì không thể chấp nhận sự khiếm khuyết của thiên sứ. Anh khóc như một đứa trẻ. Ích kỷ và bất lực.

Vào giây phút đó, trái tim cô nhẹ nhàng bay lên, lâng lâng không trọng lượng, nhưng lần đầu tiên nó thực sự muốn bay về thiên đường.

Hà Trọng Thu không nói gì, nhẹ nhàng kéo Lý Tố vào lòng, Lạc Lạc hãy để anh đưa em trở lại, trở lại bờ bên này, ở đó có hạnh phúc, hạnh phúc ấy mới là thực sự.

Tư thế đẹp nhất của tình yêu

Chu Sa

Yêu anh, lòng cô đầy ám ức, tủi thân.

Chính những tháng năm của tuổi me xanh, mây bay, gió thoảng, các cô gái, ai cũng như đóa hoa mới nở, được bạn trai hoặc người yêu rất mực cung chiêu, các chàng ngoan ngoãn phục tùng, gần như khom lưng quỳ gối, còn tính đồng đánh làm

cao của các cô cũng được phát huy hết mực.

Chỉ có anh chàng của cô, khô khan, gia trưởng vô cùng, rất ít chiều chuộng. Nhiều lúc, trước thói giận hờn, nũng nịu của các cô, anh dùng những lời giáo huấn tỏ ra chẳng hiểu gì tâm lý các thiếu nữ tuổi me xanh.

Anh to cao, da ngăm đen, tướng mạo không thật đẹp trai nhưng khuôn mặt lại có một vẻ anh tú khó tả, giống như pho tượng đồng di động, thoát nhìn đã biết là người quang minh, chính trực.

Anh không biết cách làm cho cô thích, cũng không biết nói những lời dỗ dành ngọt ngào, luôn có vẻ nghiêm cần, thuần hậu, thậm chí hà khắc của đàn ông làm công việc thuần túy khoa học tự nhiên. Nhưng cô yêu anh, thích nụ cười thuần hậu và âm áp của anh. Quá yêu thành ra tự ti, trong quan hệ giữa cô và anh, người ân cần nhiệt tình dường như lại là cô.

Bạn bè thỉnh thoảng có người bất bình thay cho cô, họ nói, còn đang yêu đã luôn nghe theo anh ta như vậy, lấy nhau rồi chắc chịu đủ, có người còn thậm chí cho cô cách đối phó, nên thế này, nên thế kia, nhưng cô không làm được. Trước mặt các bạn đang bất bình thay cho mình, cô đành cười cười tự chế giễu: “Tình yêu của các cậu, hoặc là khom lưng hoặc là quỳ gối, chỉ có tình yêu của mình đứng thẳng, cho nên tình yêu của mình cao hơn các cậu!”. Tuy nhiên, mỗi khi nhìn bạn trai của các cô bạn nâng niu, cưng chiều họ, cô cũng không khỏi chạnh lòng.

Thời kỳ hạ mình chinh phục của các chàng rất ngắn ngủi, quay đi quay lại, các cô gái đã lần lượt trở thành đàn bà. Thời gian như cát, dần bào mòn tuổi xuân tươi đẹp của họ, những lời hứa đời non lập biển ngày nào rồi cũng theo gió bay đi, hóa thành tro bụi. Những gã trai khom lưng quỳ gối chinh phục người đẹp ngày xưa đã sớm lộ nguyên hình, như thoát thai hoàn cốt trở lại tư thế ưỡn ngực ngẩng cao đầu. Chính các cô từng đồng đánh làm cao ngày nào đang dần dần cúi đầu, thậm chí có cô không thể không mở to mắt, đối diện với cuộc hôn nhân tan vỡ.

Còn người đàn ông của cô vẫn thế. Vẫn không nhớ ngày sinh của cô, không biết hoa hồng và sôcôla thuộc về phụ nữ. Ở cơ quan, anh đối diện với những đồng thiết bị lạnh lùng, trở về nhà anh không vùi đầu vào những tập bản vẽ chất ngát thì lại gõ ra cả đồng chữ trên máy vi tính. Cười nhau bằng ấy năm, số lần anh giặt quần áo, nấu ăn chỉ tính trên đầu ngón tay, nhưng nếu là những việc anh cho là việc của đàn ông, chưa bao giờ anh để cô động vào.

Chỉ một lần xung đột duy nhất từ khi quen nhau đó là chuyện mua nhà. Cô ưng một căn hộ một trăm năm mươi mét vuông, nhưng anh lại ký hợp đồng mua căn hộ một trăm hai mươi mét vuông, cô bực mình mấy ngày không nói với anh, cô biết,

anh có dự tính riêng. Anh vốn là dân cơ khí, lâu nay luôn mơ có được một chiếc xe hơi, chỉ vì cô kiên quyết, khi nào đổi được nhà khá hơn mới mua xe, nên đành hoãn lại.

Thực tế đúng như cô dự đoán, sau khi trang trí xong căn nhà mới, anh tuyên bố đi tìm mua xe, đi khắp các salon ô tô, mang về một đồng tài liệu quảng cáo xem mãi đến khuya. Khi anh lái chiếc 307 màu xám bạc về nhà, người anh cơ hồ gầy hẳn đi, cô cười bảo, anh mua xe còn vất vả hơn cưới vợ mua nhà. Anh không nói gì, chỉ xoa tay, mắt âu yếm ngắm nhìn chiếc xe như ngắm đứa con yêu quý.

Khi con trai thi đỗ vào trường điểm của thành phố cũng là lúc cô bị mất việc, công ty bị phát mại, cô nằm trong danh sách cắt giảm biên chế đầu tiên.

Cô thử thăm dò anh, bảo là cô sẽ đi tìm việc, cô tưởng anh sẽ nói, thôi em ở nhà lo cơm nước, lương anh đủ nuôi mấy mẹ con. Không ngờ, anh ngẩng đầu khỏi đồng tài liệu, cười cười, buột miệng nói: Cũng được.

Lòng cô đột nhiên lạnh giá, nỗi tủi thân khó nói trào lên, cô cố ngẩng đầu không để nước mắt rơi.

Khi ra chợ lao động cô mới kinh ngạc nhận ra tầm vóc cao đẳng của mình đã sớm trở thành giấy lộn. Đứng lẫn trong đám sinh viên mới tốt nghiệp đại học, sự tự tin của cô tan thành nước.

Lấy hết can đảm, cuối cùng cô đưa hồ sơ cho người tuyển dụng, anh nhân viên tuyển dụng trẻ nhìn cô vẻ ngạc nhiên, khẽ nói: “Chúng tôi chỉ tuyển người dưới ba mươi tuổi”.

Đầu cô đột nhiên trống rỗng. Loạng choạng quay ra, mắt rân rân nước.

Cuối cùng, anh nhờ một người quen tìm được công việc quản lý ở một hiệu sách. Sau đó chuyện cô lĩnh mỗi tháng sáu trăm đồng tiền lương nhưng lại ngồi xe hơi xin đi làm trở thành chủ đề bàn tán của đồng nghiệp.

Công việc vừa ổn định, cô bỗng phát hiện nửa người bên phải có dấu hiệu tê mỏi, kết quả kiểm tra cộng hưởng từ cho thấy thùy não trái của cô có vết mờ 2.5mm, không kiểm chế nổi, cô bật khóc thành tiếng. Anh không nói gì, vẻ mặt vẫn bình tĩnh, rất lâu sau mới nói ba chữ: Đi Bắc Kinh.

Những ngày cô nằm viện, một ngày dài bằng một năm, anh vẫn trò chuyện với cô nhưng đầu óc cô để đâu đâu, trả lời câu được câu chẳng, sau đó lặng lẽ ngồi thừ một góc phòng bệnh, thấy anh cười đùa, chuyện trò rôm rả với bệnh nhân và người nhà của họ, lòng cô miên man nghĩ, bằng ấy năm chung sống, anh ấy có yêu mình

chút nào không? Tại sao khi mình tuyệt vọng nhất, chán chường muốn tự sát mà anh ấy vẫn vui vẻ được, trong lòng anh ấy phải chẳng đã sớm dự định một tương lai không có mình?

Ngày thứ ba sau khi nhập viện, bác sĩ “kiểm tra sống” cho cô. Chiều hôm đó, cô ngồi thần thờ trên giường, lòng đầy áp nỗi niềm, ngoài hành lang có tiếng bước chân chạy thành thịch, rồi cánh cửa phòng bật mở, cô còn chưa kịp định thần đã bị ai ôm ghì vào lòng. “Có rồi, có rồi, mới ở mức hình sao...” Giọng anh nhe nhào, mười mấy năm qua, lần đầu tiên cô thấy anh xúc động như vậy, đó là sự bột phát tức thời của nỗi lo lắng bị kìm nén lâu ngày ở người đàn ông.

Các bệnh nhân trong phòng tới tập chúc mừng anh. Anh tươi cười bắt tay mọi người, nước mắt rưng rưng. Lúc này mặc dù cô không hiểu thế nào là “mức hình sao” nhưng nhìn nỗi xúc động trên mặt anh cũng biết đó là tin vui.

Ca phẫu thuật thành công tốt đẹp, nửa tháng sau, họ trở về thành phố quê hương, cô ở nhà nghỉ ngơi điều dưỡng, anh vẫn đi làm.

Buổi tối anh đi làm về, thấy cô nấu cơm, anh tỏ ra không hài lòng, nhất định kéo cô ra khỏi bếp.

Vô tình chạm vào tay anh, lạnh ngắt, cô rút vội lại theo bản năng.

“Tay anh lạnh thế?”

“Hi hi, sáng đi vội quên không mang găng tay.” Anh hồn nhiên nhìn cô cười.

“Anh không đi xe sao?” Cô ngạc nhiên.

“Bán rồi, hôm đi Bắc Kinh, sợ không đủ tiền...”

Lòng cô bỗng chốc chùng xuống. Đột nhiên nhớ lại câu nói năm xưa của mình, cô có một tình yêu cao hơn người khác.

Về sau, câu mà cô hay nói nhất với những cô gái trẻ ở chỗ làm đó là: Tư thế đầu tiên của tình yêu như thế nào không quan trọng, quan trọng là luôn có một người đàn ông đứng đằng sau người phụ nữ, bất kể mưa gió. Đó mới là tư thế đẹp nhất của tình yêu.

Phần 6

Dịu dàng: Sưởi ấm tình yêu

Phù dung tháng Sáu một mình nở hoa

Ninh Tử

Một năm sau, tôi kết hôn với Trần Lãng, con đường sau đó tôi tình nguyện theo anh lặng lẽ đi tiếp, tôi biết, chỉ có như vậy, tôi mới không hoảng sợ.

1. Tôi và Trần Lãng

Trần Lãng chỉ tay về phía bụi cây hoa dày đặc, loại hoa tôi chưa thấy bao giờ, lá xanh ngắt, cánh hoa ken dày tạo thành chiếc vương miện sum sê, hoa ken đầy tán lá, vô cùng rực rỡ. Hoa nở trong khe núi, mở ra một thế giới rực hồng.

Trần Lãng nói, đây là hoa phù dung, tháng Sáu nở hoa, tháng Sáu tàn, thời gian ngắn ngủi, nhưng khi hoa nở vô cùng rực rỡ.

Anh đột nhiên xoay mặt tôi đối diện với anh.

Hoàn toàn bị bất ngờ, nước mắt tôi bỗng ứa đầy tròn mắt, khuôn mặt Trần Lãng đột nhiên như hòa vào biển hoa phù dung hồng rực. Lò mờ, ẩm ướt, nhưng lại ấm áp khiến tôi đau lòng.

Tôi ôm anh bật khóc.

Lần đầu tiên gặp Trần Lãng, tôi đã cãi nhau với anh một trận, thực ra còn gay gắt hơn cả cãi nhau.

Hôm đó anh mặc chiếc áo len màu rêu mềm mại, chiếc quần thụng đen, trông rõ là một người đàn ông anh tuấn ngời ngời. Trưởng phòng dẫn anh đến trước mặt tôi, anh ta nhìn tôi mấy giây rồi hỏi, cô có quen Phù Dung?

Tôi gật đầu. Phù Dung là người bạn tốt nhất của tôi, chúng tôi không đơn giản chỉ là quen biết.

Cô ấy chết rồi. Trần Lãng nói, tôi có một số điều cần hỏi cô.

Anh ta lạnh lùng thản nhiên nói ra bốn từ đó, còn tôi có lẽ không kịp nghĩ gì, thét lên với anh ta, sau đó còn nói những lời khó nghe. Anh ta ngoái lại nói với trưởng phòng, chị cứ đi, tôi có chuyện muốn nói với cô ấy.

Tôi chẳng có gì nói với anh hết, anh cút đi, tôi chỉ tay ra cửa quát. Tôi đã mất đi lý trí khi nghe thấy bốn chữ lạnh lùng đó của anh ta. Tôi không biết anh ta là ai, tại sao lại đem đến cho tôi cái tin như vậy, mười mấy tiếng đồng hồ trước Phù Dung còn gọi điện cho tôi, nói, tớ đang mua quần bò ở Bách Thịnh, loại có thêu chim phượng hoàng cậu vẫn thích. Tặng cậu làm quà sinh nhật tuổi hai mươi lăm.

Vẫn còn nửa tháng nữa mới đến sinh nhật tớ. Tôi cười.

Cứ để ở chỗ tớ đến lúc đó cậu đến lấy, cô ấy nói, giọng vẫn lơ đãng như thường.

Tớ biết đến lúc đó nhất định cậu sẽ tặng thêm một chiếc sơ mi đẹp để mặc với nó. Tôi nói, giọng chắc nịch.

Con bé này. Phù Dung phì cười.

Phù Dung luôn gọi tôi như vậy, giọng rất âu yếm. Phù Dung chỉ hơn tôi một tuổi, nhưng lại là người bạn đáng tin cậy nhất, thậm chí còn hơn cả bố mẹ tôi. Nhiều khi tôi nghĩ rất nhiều người mới gặp nhau, nhưng số kiếp đã định sẽ yêu nhau giống tôi và Phù Dung.

2. Tôi và Phù Dung

Buổi tối đầu tiên trong khu ký túc xá, tôi đã xích mích với một cô bạn cùng phòng. Đó là một cô nàng rất quậy, người to cao, tóc bờm xòem. Tôi chỉ vô ý làm bẩn một chút quần áo của cô ta, cũng đã xin lỗi, vậy mà cô ta vẫn nói những lời rất khó nghe, tôi nói không lại cô ta, sau vài câu là tôi không nói được nữa.

Lúc đó Phù Dung tay xách va li xuất hiện trước cửa, đứng yên một phút, rồi ném va li xuống nền, chộp lấy cánh tay cô kia, cô còn lèm bèm mãi hả, tôi ghét nhất loại người bắt nạt người khác.

Tôi và cô gái kia cùng ngạc nhiên ngoái nhìn. Phù Dung tuy đáng gầy gầy, nhưng lại rất khỏe. Cô kia giằng co đến đỏ mặt vẫn không thoát khỏi bàn tay Phù Dung.

Lúc sau Phù Dung đẩy cô ta ra.

Phù Dung có khuôn mặt lạnh lợi và đôi mắt cô đơn kiên cường.

Tôi thích vẻ cô đơn và kiên cường trong mắt cô, thích cô khi thay vì nhận lời cảm ơn của tôi, đã tặng tôi lời khuyên, có những lúc không thể khiêm nhường với tất cả mọi người, cuộc sống không phải lúc nào cũng tuân theo đạo lý.

Tôi nghĩ cô nói rất có lý.

Giường của Phù Dung đối diện với giường tôi, đầu giường chỉ ghi hai chữ: Phù Dung. Buổi tối hôm ấy, tôi hỏi cô, cậu là gì Phù Dung? Tôi thấy không giống một cái tên hoàn chỉnh. Cô cười, tớ chỉ là Phù Dung, không có họ, tớ là trẻ mồ côi.

Tôi hiểu nguyên do của vẻ cô đơn trong mắt cô. Phù Dung lớn lên trong cô nhi viện, khi cô được đưa vào đó, đúng dịp hoa phù dung nở rộ, người ta liền gọi cô là Phù Dung. Cô nói, Tiểu Đồng, cậu đã nhìn thấy hoa phù dung chưa?

Tôi lắc đầu, có đẹp không?

Đẹp, cánh hoa rất mỏng, màu phấn hồng, thời gian nở rất ngắn, nhưng nó nở rộ ken dày tán lá, rất rực rỡ.

Lúc Phù Dung nói như vậy, ánh mắt cô bàng bạc, cô đơn, nhìn vào thấy đau lòng. Cô làm tôi đau lòng.

Gần như ngay lập tức, chúng tôi trở thành bạn bè, tôi thích vẻ cô đơn trong cô, cô thích sự nồng nhiệt trong tôi, vào mùa thu khi tôi mười chín, cô hai mươi, chúng tôi va chạm với nhau.

3. Tôi và Trần Lãng

Hôm đó Trần Lãng không hề phần nộ trước phản ứng gay gắt của tôi, rất bình tĩnh ngồi xuống, nhắc lại lần nữa, Phù Dung chết rồi. Tối hôm qua, cắt cổ tay, khi được phát hiện thì đã quá muộn, chúng tôi tìm thấy địa chỉ của cô ở chỗ cô ấy, cho nên tôi đến tìm cô.

Giọng Trần Lãng nhỏ nhẹ và chậm rãi nhưng lại át tiếng hét của tôi một cách kỳ lạ, đập vào tai tôi rõ ràng, lạnh lùng đến tàn nhẫn. Lúc này tôi mới nhìn thấy chiếc túi giấy rất đẹp trong tay anh ta, anh ta mở túi, lấy ra một chiếc quần bò màu đen, phía nếp ống bên phải có thêu một con chim phượng hoàng sắc sỡ.

Con chim đẹp để đó bay múa trước mặt tôi trong tích tắc rồi tôi sầm bién mất.

Có lẽ chỉ mấy phút sau tôi tỉnh dậy, Trần Lãng khẽ vỗ vào mặt tôi. Anh ta gọi tên tôi, Tiểu Đồng, Tiểu Đồng, từng tiếng, từng tiếng. Tôi không thấy đau, cũng không

có nước mắt, có thể cảm thấy độ ẩm từ chiếc áo len của anh ta, có lẽ là nhiệt độ cơ thể anh ta, tôi tỉnh lại trong tay anh, nhưng ý thức hỗn loạn, tỉnh và tỉnh táo là hai chuyện khác nhau.

Anh ta không vội hỏi gì, từ từ dìu tôi đến ngòai dựa vào chiếc ghế tựa, đưa cốc nước cho tôi, lúc này tôi bỗng hiểu ra, anh ta là cảnh sát.

Nhưng rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Phù Dung tự vẫn, khi chúng tôi nhận được tin báo, xác định là tự vẫn.

Không thể, giọng tôi không điên loạn nữa mà rất nhỏ, yếu ớt.

Buổi tối hôm Phù Dung tự sát, có một người đàn ông ở đó, cô có biết là ai không?

Không! Tay tôi run run, nước trong cốc sánh ra ngoài. Phù Dung không có bạn trai. Không hề.

Trần Lãng lặng lẽ nhìn tôi, nhưng quả thực có một người đàn ông, hai người có quan hệ với nhau.

Nói dối! Tôi ném cốc nước ra xa, những mảnh thủy tinh vỡ đã kết thúc cuộc nói chuyện hôm đó giữa tôi và Trần Lãng. Anh nhìn tôi, lát sau quay người thu dọn những mảnh vỡ khắp nhà. Tôi đứng sững nhìn, nhìn anh ta nhặt từng mảnh thủy tinh vỡ, cho vào túi giấy, sau đó bỏ đi. Sau lưng anh ta, tôi khom người từ từ ôm chặt tim mình.

Tôi đã lừa Trần Lãng, tôi lừa anh ta bởi vì tôi không muốn thừa nhận sự tồn tại của Tô Khang, nhưng tôi không lừa được chính mình, nếu tất cả là sự thật, người đàn ông đó chỉ có thể là Tô Khang.

4. Phù Dung và Tô Khang

Sau khi tốt nghiệp đại học, Phù Dung theo tôi về Nam Kinh, cô tiếp nhận tình cảm của tôi cũng như từ chối sự giúp đỡ của tôi, tự mình đi thi tuyển và được nhận vào làm ở bộ phận kế hoạch của công ty quảng cáo, thuê một phòng trọ nhỏ xíu. Phù Dung quá tự trọng, điều này tôi hiểu.

Một buổi tối hai năm sau, Phù Dung bỗng dẫn Tô Khang đến trước mặt tôi. Một anh chàng trẻ tuổi cũng gầy như cô, đôi mắt cũng đờm buồn, mặc quần áo thụng màu đen, thoát nhìn họ rất giống hai anh em. Tôi nhanh chóng hiểu ra vì sao Phù

Dung thích anh ta. Từ nhỏ Tô Khang đã sống với bố dượng, mười sáu tuổi bỏ học tự kiếm sống, có thể thấy anh ta vất vả thế nào, sau mười năm rồi cũng tích cóp được ít tiền, mở một cửa hiệu bán băng đĩa.

Cửa hiệu của Tô Khang đối diện với nhà trọ của Phù Dung. Phù Dung có thói quen la cà ở các hiệu bán băng đĩa, cô rất thích âm nhạc. Họ giống nhau, cả hai từng rất cô đơn, sau nhiều năm cuối cùng gặp nhau. Nhưng trong thâm tâm, tôi không thích vẻ u uẩn trong mắt Tô Khang, tôi vẫn hy vọng Phù Dung tìm được một người đàn ông sáng rực như ánh mặt trời, đưa cô vào cuộc sống ấm áp. Nhưng Tô Khang đã xuất hiện, Phù Dung yêu anh ta, điều này không có gì phải bàn cãi. Tôi hiểu Phù Dung, trong chuyện tình cảm khi cô đã quyết định có nghĩa đó là kết quả cuối cùng.

Điều tôi có thể làm cơ hồ chỉ là chấp nhận và chúc phúc cho cô, nhưng rốt cuộc tôi vẫn thấy bất an. Một lần, khi chỉ có hai người, không tìm được, tôi hỏi Phù Dung, liệu Tô Khang có thể làm cho cậu hạnh phúc?

Tớ không biết, Phù Dung cười, tớ chỉ biết nếu không yêu anh ấy, tớ sẽ đau khổ.

Lúc đó, tôi không thể nói gì. Hai người thường đến tìm tôi. Lúc đầu Tô Khang thường im lặng, chỉ ngồi một bên nghe, nếu chúng tôi nói đến âm nhạc hoặc phim, anh ta mới xen vào mấy câu, nhưng sự trầm lặng như một thói quen của anh ta một ngày kia bị phá vỡ.

5. Tôi và Tô Khang

Hôm đó là sinh nhật Tô Khang, Phù Dung đã định thời gian đi nhà hàng. Khi tôi bứt ra khỏi công việc, hốt hoảng thấy đã quá giờ, mới gọi điện cho lái xe của cha tôi đưa đi. Khi xe dừng trước cửa nhà hàng, tôi xuống xe đi vào, nhìn thấy bên trong cửa kính lớn chỉ có Tô Khang đứng một mình.

Người đến muộn hóa ra là Phù Dung.

Tô Khang nhìn tôi, ánh mắt lộ vẻ kinh ngạc.

Tôi ngoái nhìn chiếc Mercedes màu đen của cha tôi, cười nói, của ông già đấy, bình thường ông ấy không hay cho tôi đi.

Anh ta sững người.

Tôi nghĩ có lẽ Phù Dung không nói cho anh ta biết, tuy tôi bề ngoài có vẻ bình thường nhưng lại có một ông bố giàu có, ông là một doanh nhân nho nhã, rất biết

cách giáo dục con cái và kiểm soát các con để chúng lớn lên như những đứa trẻ bình thường. Phù Dung quý điểm này ở tôi, tình cảm của chúng tôi vì vậy mới lâu bền.

Trong hai tiếng đồng hồ Phù Dung đến muộn, Tô Khang dường như biến thành một người khác hẳn. Tôi kinh ngạc khi phát hiện ra anh ta lại có khả năng ngôn ngữ phong phú như vậy, còn đôi mắt đờm buồn của anh ta cũng từng điểm lóe sáng trong hai giờ đó. Tiểu Đồng, anh ta thân thiết gọi tên tôi, đưa khăn ăn cho tôi, rót trà cho tôi, trông chúng tôi rất giống một đôi tình nhân thân thiết.

Tôi cúi đầu, quấy chiếc thìa trong tách cà phê đã nguội, lòng cũng nguội.

Tối đó, lòng tôi từng phút lạnh dần, thỉnh thoảng lại bắt gặp cái nhìn đau đáu của Tô Khang.

6. Phù Dung và Tô Khang

Thời gian sau đó Tô Khang gần như thay đổi hẳn. Ánh mắt không còn u uẩn như trước, không mặc những bộ quần áo rộng thùng thình nữa. Anh ta bắt đầu diện sơ mi trắng muốt, com lê màu sẫm, thắt cà vạt xanh lam, đầu chải bóng mượt, rõ ràng là một thanh niên khôi ngô, lạnh lợi. Đó chính là kiểu dáng phù hợp với Phù Dung mà tôi từng nghĩ.

Sự thay đổi của anh ta khiến tôi bất an. Ánh mắt anh ta bắt đầu dừng lại ở tôi lâu hơn, mãnh liệt hơn, mọi né tránh và từ chối đều vô ích.

Tôi không muốn phán đoán nguyên do của sự thay đổi đột ngột đó. Tôi không biết đối với một gã trai nhiều năm vật lộn kiếm sống, rốt cuộc anh ta mong muốn điều gì. Mùa thu đến, Phù Dung đưa hết số tiền tích cóp được cho anh ta để mở rộng cửa hiệu, khi cửa hiệu bằng đĩa của Tô Khang đã sửa chữa xong, anh ta vận com lê đi giày da đứng trong cửa hiệu sáng choang, nụ cười như hoa nở.

Phù Dung gầy đi rất nhiều, các nét trên mặt càng nhô ra.

7. Tôi và Tô Khang

Mấy phút sau khi Trần Lãng rời đi, tôi lao ra cửa, chặn một chiếc taxi đến thẳng cửa hiệu bằng đĩa của Tô Khang. Khi tôi xông vào, anh ta đang cười mãn nguyện bên cửa sổ, tay cầm chiếc ly thủy tinh có cắm một bông hoa cúc xanh.

Tô giăng chiếc ly ném mạnh xuống đất. Trong một tiếng đồng hồ, tôi đập vỡ hai cái ly thủy tinh.

Tiểu Đồng. Anh ta đứng bật dậy nhìn tôi, vẻ ngạc nhiên phẩn khởi.

Tôi qua anh đến chỗ Phù Dung? Có phải không?

Anh ta ngậy ra một lát, rồi nhìn đi chỗ khác.

Anh đã nói gì với cô ấy?

Tô Khang đột nhiên ngẩng đầu nhìn thẳng vào tôi nói, đúng tôi ở đó, chúng tôi chia tay nhau rồi, tôi nói với cô ấy, người tôi thích là em...

Tôi nghe thấy tiếng tay mình tát vào mặt anh ta giòn tan. Âm thanh ấy đã cắt đứt những bọc bạch tiếp theo của anh ta. Trong giây phút đó, tôi đã tin sự xuất hiện của Trần Lãng hoàn toàn không phải là ảo giác. Đó chính là nguyên nhân, là lý do sinh mệnh của Phù Dung kết thúc trong bế tắc tình yêu. Phù Dung đã từ bỏ, cô đã không còn đường lùi nữa. Tô Khang là người đàn ông duy nhất bao nhiêu năm nay Phù Dung tin cậy, yên tâm gửi gắm. Anh ta đã lừa cô.

Anh thích tôi hay thích gia đình giàu có của tôi? Tôi nhìn những dấu ngón tay hằn trên má trái anh ta, anh lập tức rút khỏi đây, cả đời này đừng bao giờ để tôi nhìn thấy mặt anh. Nếu không tôi sẽ giết anh, anh có tin không?

Buổi chiều hôm đó, tôi đập nát tất cả những gì có thể đập ở cửa hiệu băng đĩa của Tô Khang. Gã trai vì theo đuổi cuộc sống trong mơ đã để mất linh hồn, mất trọn tròng nhìn tôi điên cuồng phá phách, mãi đến khi Trần Lãng xuất hiện, gần như cường bức đưa tôi đi khi tôi rũ rượi đứng giữa đồng đồ nát tan hoang.

Trước sau vẫn không có nước mắt, tim đau đớn đến tê dại mà nước mắt vẫn không chảy ra.

Ngày hôm sau, Tô Khang biến mất khỏi thành phố, cửa hiệu băng đĩa đó lại được sửa chữa. Một tháng sau nó biến thành một quầy bán hoa, phủ lấp mọi dấu vết của quá khứ.

8. Tôi và Trần Lãng

Trong thời gian đó, Trần Lãng luôn ở bên tôi. Anh ở bên khi tôi thần thờ ngồi ngây, mặc cho tôi đột nhiên nổi giận lôi đình hoặc suốt nửa ngày không nói nửa câu. Những dấu vết của Phù Dung đóng đinh trong cuộc sống của tôi, chỗ nào cũng có thể nhìn thấy, có thể chạm tới. Tôi không muốn, không chịu, không cho phép bất kỳ ai động đến chúng. Tôi giống như đứa trẻ quá kinh sợ, rõ ràng hoảng loạn, nhưng không thể nào khóc được.

Trần Lãng để mặc tôi tự giày vò bản thân, để mặc tôi dần là người vì mất sức, rồi dần tự bình tĩnh lại.

Tiểu Đồng, tôi đưa cô đi xem hoa phù dung. Về sau, một hôm anh nói, tháng Sáu rồi, phù dung trên núi đã nở.

Anh không nói dối, cuối cùng tôi đã nhìn thấy phù dung.

Qua tấm áo sơ mi trắng của Trần Lãng, tôi có thể cảm giác được hơi ấm của cơ thể anh. Nước mắt thấm trên ngực anh, loang ra một đám lớn. Ba tháng sau khi Phù Dung ra đi, cuối cùng tôi đã cảm giác được nỗi đau, cảm giác được nước mắt, cuối cùng cũng đối diện với tháng Sáu ấm áp rực nắng khi phù dung nở tràn trên núi, thế giới này đã không còn cô nữa.

Bàn tay Trần Lãng nhẹ nhàng vuốt tóc tôi, nhẹ nhàng kéo tôi vào lòng. Anh biết, anh nói, anh biết hết.

Tôi biết, anh đã biết hết.

Một năm sau, tôi kết hôn với Trần Lãng, con đường sau đó tôi tình nguyện theo anh lặng lẽ đi tiếp, tôi biết, chỉ có như vậy, tôi mới không hoảng sợ.

Ngoặt vô lăng sang phải

Nam Tại Nam Phương

Nếu hai chiếc xe sắp đâm vào nhau, vô lăng đang trong tay bạn, chắc bạn sẽ ngoặt sang trái, đó là bản năng, nhưng có một người đã không làm như vậy...

I.

Đình Dương thích nghe ca khúc *Bên bờ Tô Châu*, A Chu ghi cho anh, một cây tiêu dài, đôi tay thon mảnh, hai cánh môi hồng, trong ánh trắng như thủy ngân, ca khúc lan tràn. Đình Dương tưởng tượng người biểu diễn là A Chu. Và lòng anh thầm gọi tên cô.

Thực ra đối với anh, A Chu chỉ là một âm thanh véo von. Họ đã mất liên lạc từ hai năm trước, nếu để thời gian quay trở lại hai năm trước, quay trở về trên chuyến tàu tốc hành đi Tô Châu, Đình Dương đi Tô Châu ký hợp đồng, sau khi chán ngồi máy bay ngấm đủ mây trời, anh rất thích đi tàu hỏa.

Hồi đó, Đinh Dương và một cô gái ngồi đối diện nhau bên cạnh cửa sổ, lúc đó anh không biết tên cô là A Chu, nhưng một lát sau thì biết. Họ nhìn theo những ngọn đèn phía xa, nhìn con tàu nhanh chóng đuổi kịp chúng, vượt qua chúng, sau đó lại là những ngọn đèn mới.

Trong toa, người nói chuyện, người uống rượu, không ai buồn ngủ, chỉ có A Chu ngáp vặt, có lẽ cảm thấy hơi bất lịch sự, vội lấy tay che miệng, nhìn anh cười vẻ mệt mỏi.

Đinh Dương hỏi, sao cô không ngủ đi, cô cười cười nói, đợi lát nữa. Lúc đó anh mới phát hiện ra cô mặc váy ngắn. Anh hỏi, có phải chỗ cô ở giường trên? Cô gật đầu, anh chỉ giường dưới nói, đây là chỗ của tôi, cô cứ nghỉ ở đó.

Cô cười nói, giường dưới không tốt sao? Anh nói, cô mặc váy mà. Cô gái cúi đầu, để người ta nhìn thấu tâm tư. Một người đàn ông có thể nhìn thấu tâm tư phụ nữ thì hoặc là một tay lão luyện trong tình trường hoặc là người biết thương hoa tiếc ngọc, anh thuộc loại nào? Khi cô ngẩng đầu hỏi như vậy. Anh nói, đâu có phức tạp như thế, chẳng qua là vì cô mặc váy thôi.

Vậy là quen nhau, cùng nói tên, thì ra A Chu đang học đại học ở Tô Châu, năm thứ ba. Câu chuyện mở đầu như thế. A Châu hết buồn ngủ, kể chuyện cười cho Đinh Dương nghe: Trong giờ hóa học, thầy giáo hỏi học sinh: Silic và nước gặp nhau thì sinh ra gì? Một học sinh lập tức giơ tay trả lời: Thừa thầy, canh ba ba.

Cả hai đều cười. Đinh Dương kể một chuyện khác: Một con thỏ đến hiệu thuốc hỏi có bán cà rốt không, chủ hiệu nói, không có, ngày hôm sau nó lại đến hỏi, chủ hiệu lại nói không có, ngày thứ ba, con thỏ vẫn đến, ông chủ bực mình, không chịu được quát lên, nếu mi còn đến nữa, ta sẽ dùng kéo cắt đuôi mi. Ngày thứ tư, thỏ vẫn đến, trước tiên hỏi, ở đây có bán kéo không? Ông chủ nói, không. Thỏ nói, xin hỏi ở đây có bán cà rốt không?

Nhoáng cái đã đến hai giờ đêm, hai người mới đi ngủ. Đinh Dương nằm ở giường trên, nhìn A Chu nằm bên dưới giường đối diện, trong ánh đèn lúc tối lúc sáng, anh tin rằng mình đã nhìn thấy đôi mắt đen của cô.

Khi hai người ra khỏi nhà ga, thấy có chút lưu luyến, nhưng cả hai đều khéo che giấu, lúc bắt tay tạm biệt càng nấn ná không muốn rời. A Chu xin số máy của Đinh Dương, anh đưa cho cô tấm danh thiếp. A Chu cho anh số điện thoại phòng cô ở ký túc xá, không phải dùng bút viết, mà viết bằng một thỏi son nhỏ dài.

Gặp gỡ kiểu đó, đối với Đinh Dương là chuyện thường, một năm phần lớn thời gian anh bôn ba bên ngoài, mỗi ngày gặp bao nhiêu người. Nhưng đối với A Chu lại

là một sự bắt đầu.

2.

Đình Dương lưu lại Tô Châu hai ngày, quay về. Sau đó lại đến lần nữa nhưng không liên hệ với A Chu. Những cuộc gặp gỡ lục bình trôi nổi, có gì mà vương vấn.

Nhưng đến mùa đông, vào ngày sinh nhật của mình, anh bất ngờ nhận được một bưu phẩm nhỏ, là A Chu gửi, một thỏi sôcôla đen, bọc trong tờ giấy hoa hồng. Sao cô lại biết ngày sinh của anh?

Đình Dương không hỏi ngay, lòng cảm thấy ấm áp, đó cũng là món quà duy nhất anh nhận được trong lần sinh nhật thứ hai mươi chín của mình.

Lâm Lâm quên ngày sinh của anh, điều đó ít nhiều khiến anh thất vọng. Mấy ngày sau, Lâm Lâm bỗng nhớ ra, tự mắng mình đoảng vị. Đình Dương cười nói, thực ra chính anh cũng quên.

Lâm Lâm ngồi trong lòng anh nói, cô muốn một đêm thần tiên, anh lại hơi chạnh lòng, đàn ông đương nhiên muốn được phụ nữ yêu, đôi bên cùng vui vẻ, nhưng hình như chìa khóa lại nằm trong tay phụ nữ, anh vẫn tiếp nhận phần thưởng của cô, có một thoáng nghĩ đến A Chu.

A Chu vẫn không gọi điện cho anh. Ngày đông chí, anh bỗng muốn gọi cho cô. Chuông reo, anh nói tôi tìm A Chu, đầu bên kia có tiếng cười khúc khích, cuối cùng em đã đợi được điện thoại của anh, chính là A Chu, A Chu nói, một đêm dài nhất trong năm, nhận được điện thoại của anh, em rất vui.

Nói lan man khá nhiều, khi sắp cúp máy, A Chu khuyên, anh hút thuốc ít thôi, thuốc lá có hại cho sức khỏe, uống cà phê thực ra rất sáng khoái, lại nói, trời lạnh, anh chú ý quàng khăn ấm. Chỉ là những điều vụn vặt, nhưng lại khiến anh cảm động. Có lẽ đàn ông rất cần sự quan tâm nho nhỏ như vậy.

Về sau, lần nào gọi điện A Chu cũng đưa ra những lời khuyên nhỏ nhẹ, những lời thăm hỏi dịu dàng, không lạnh lùng cũng không quá vồ vập, nhưng lại khiến Đình Dương có một niềm vui thích ngấm ngấm cảm giác được có người dựa dẫm. Mà niềm vui đó Lâm Lâm lại không mang lại cho anh. Lâm Lâm là một phụ nữ mạnh mẽ, dĩ nhiên điều đó liên quan đến hoàn cảnh gia đình, cha cô cho cô một công ty riêng, cô là chủ tịch hội đồng quản trị, anh là giám đốc điều hành.

Như vậy cũng chẳng có gì là không tốt. Tuy nhiên, nhiều khi Lâm Lâm không phân định rõ vai trò, thậm chí cả khi trên giường, điều đó khiến Đình Dương rất

phật lòng, anh vốn là người kiêu hãnh.

Lúc đó Lâm Lâm đang có thai, tính khí thất thường, hay mắng đàn ông ích kỷ, chỉ biết sướng cho bản thân, bao nhiêu cái khổ đàn bà chịu hết. Đinh Dương không tranh cãi với cô, cười hì hì hỏi, canh cá tanh phải không? Được rồi, anh hầm canh thịt bò cho em... Lâm Lâm vẫn mắng anh.

Có lúc Đinh Dương cũng thấy chán, thầm nghĩ ngay chuyện có con anh cũng bị động. Một hôm, Lâm Lâm nói với anh đã có rồi, mà trước đó có thấy cô nhắc đến chuyện muốn có con đâu.

Đinh Dương không muốn phủ nhận mình thích A Chu. Họ có thể nắm đến nóng ran chiếc điện thoại lạnh ngắt. A Chu nói, Hàng Châu rất ấm, anh có đến không? Đinh Dương nói, sau này anh sẽ đến. A Chu nói, nhân lúc em còn ở Tô Châu anh đến đi, em sẽ mời anh đi uống trà. Lại hỏi anh đã kết hôn chưa. Anh bảo cô đoán. Cô nói, nhất định là chưa. Anh bảo cô đoán lại, cô không đoán nữa, cô hỏi nếu cô đến thăm anh, anh có thấy bất ngờ không. Anh nói, có. Anh không nói thẳng với cô anh đã kết hôn, giống như cái bẫy, nhưng lúc đó anh không cho là thế, anh chỉ sợ cô quá sốc không nói được.

Chớp mắt đã đến mùa xuân. Một tối, Đinh Dương nhận được điện thoại của A Chu. Cô nói cô đang ở ga tàu hỏa. Khi nhận ra đây không phải là đùa, anh nói với Lâm Lâm anh cần ra ga đón một khách hàng. Lâm Lâm bảo, anh đi đi.

Cô đứng ở cổng nhà ga. Anh gọi tên cô, cô gọi tên anh, cả hai cùng chạy về phía nhau rồi cùng dừng lại, đứng cách nhau vài bước, không ôm, không bắt tay. Anh bảo tay cô lạnh, nắm chặt tay trong tay mình.

Sau đó, cô nói muốn cùng anh đi dạo. Họ đi bộ rất lâu dọc theo bờ kè đê, nói rất nhiều. Anh nhìn đồng hồ nói, anh phải về nhà, cô bỗng hỏi anh kết hôn bao lâu rồi. Anh nói, hai tháng nữa anh sẽ làm cha. Cô đột nhiên lao vào lòng anh, đòi anh hôn, nhưng anh từ chối. Anh nói, bây giờ anh không có tư cách. Cô xin anh ở bên cô một đêm, anh nói anh không thể.

Sự từ chối rất thẳng thắn. A Chu bắt taxi ra về.

Sáng hôm sau, Đinh Dương đến nhà nghỉ tìm cô, cô đã trả phòng, không lưu lại một lời nhắn. Anh nhận được điện thoại của cô, cô nói đang ở ga tàu, chỉ còn năm phút nữa tàu sẽ chạy, anh lặng lẽ tìm bảng giờ tàu chạy, nhưng anh không thể đến tiễn cô hoặc giữ cô lại, đột nhiên anh có cảm giác như trút được gánh nặng, cô đi thì tốt.

Sau đó không lâu, A Chu gửi đến một đĩa hát và một bức thư: “Từ Tô Châu đến chỗ anh, sau đó từ chỗ anh trở về Tô Châu, một hành trình như thế, một mình em xúc động vì sự tuyệt vọng đó. Em thích nhất giọng nói của anh, hiền từ như một người cha, tại sao em không nghĩ ra chỉ có người cha, hoặc người sắp làm cha mới có giọng nói như vậy? Em thông minh thế đấy! Chiếc đĩa này chỉ có một bài hát *Bên bờ Tô Châu*, sách báo nói có thể dùng âm nhạc làm thai giáo. Chúc phúc cho con anh và vợ anh. Không lâu nữa, em sẽ rời Tô Châu, không liên quan đến anh, nhưng số điện thoại và địa chỉ của em đã thay đổi”.

Lúc này Lâm Lâm mới ở cữ, do khó đẻ, đứa bé phải nuôi trong lòng kính. Bài hát đó cứ lưu lại ở bên cạnh Đinh Dương, rất nhiều lúc anh là một đứa trẻ, nghe bài hát này.

Những ngón tay thon mảnh, môi như cánh hoa, đó là hình dáng A Chu nhưng A Chu đã bật vô âm tín. Anh biết chắc chắn cô đang ở thành phố nào đó, nhưng không biết là thành phố nào.

3.

Anh biết đứa trẻ không phải con mình, trong một hoàn cảnh bất ngờ. Hôm đó anh từ ngoại tỉnh trở về, nhìn thấy Lâm Lâm đang bế đứa trẻ dạo chơi trên bãi cỏ dưới nhà, bên cạnh là một người đàn ông. Vậy là anh hiểu, người đó và đứa trẻ có nét giống nhau y hệt. Anh cố nén để tìm khối đập thành thịch, lặng lẽ bỏ đi, đứng từ xa gọi điện cho Lâm Lâm bảo anh sắp về đến nhà, anh cho cô thời gian để cô thoải mái.

Lát sau, anh nhìn thấy người đàn ông từ trong khu nhà anh đi ra. Khi về đến nhà, anh bế đứa bé, nói chuyện với Lâm Lâm. Cuối cùng không kìm được nước mắt, anh nói đi xa mấy ngày rất nhớ hai mẹ con. Lâm Lâm ôm anh nói, mẹ con em cũng rất nhớ anh.

Về sau Đinh Dương biết hoàn cảnh người đàn ông đó. Thì ra đó là người tình cũ của Lâm Lâm, do bố mẹ phản đối nên hai người phải chia tay, đó là lúc anh mới vào công ty của gia đình Lâm Lâm.

Sau khi biết hết những chuyện đó, Đinh Dương mất ngủ cả đêm. Ly hôn là chắc chắn nhưng anh muốn để đứa bé hết giai đoạn bú sữa. Anh không cần gì nhiều, chỉ muốn chia tay một cách bình yên. Trước khi đi, anh nhất định xóa tên mình khỏi mục tên người cha trong giấy khai sinh của đứa bé, bởi vì điều đó không đúng.

Anh về nhà đúng giờ, đứa bé khóc anh bế nó lên, hát cho nó nghe. Có lúc anh

thăm quan sát phản ứng của vợ, anh hy vọng nhìn thấy trong đó một chút áy náy, nhưng tuyệt nhiên không thấy.

Lúc đó anh nhớ A Chu vô cùng. Anh muốn nếu A Chu ở đây anh sẽ chia sẻ cùng cô. A Chu nhất định sẽ an ủi anh. Cô có những ngón tay thon dài, đôi môi như cánh hoa, đôi mắt như mắt dê non.

Anh không biết, A Chu đã đến thành phố của anh, hơn nữa còn sống rất gần nhà anh, ở trong căn nhà thuê có thể nhìn thấy cửa sổ nhà anh.

4.

Ngồi bên khung cửa sổ rộng sát sàn nhà, nhìn sang ban công tòa nhà bảy tầng trước mặt, qua kính viễn vọng có thể nhìn rất rõ quần áo trên dây phơi của ngôi nhà đó, xê dịch một chút có thể nhìn thấy cửa sổ, nhưng cửa sổ đó luôn buông rèm.

Có lúc A Chu cứ nhìn như vậy rất lâu, thực ra, lúc đầu cô thuê căn phòng này chỉ là muốn biết uẩn khúc trong cuộc sống của Đinh Dương, nhưng nửa năm qua, cô chỉ được chứng kiến hạnh phúc của họ.

Quen Đinh Dương không có nghĩa là yêu anh, nhưng cô đã yêu. Chia tay ở Tô Châu, cô đã có một khoảng thời gian dài để quên anh, nhưng cô không thể. Vậy là gửi quà, gọi điện, đến thăm, trông anh có vẻ buồn, đó là điều cô không muốn nhìn thấy. Một người đàn ông tốt như vậy, tại sao lại buồn?

Sau khi tốt nghiệp, cô đến thành phố này, lặng lẽ tìm hiểu về Đinh Dương, và người liên quan đến anh, cô hy vọng mình còn cơ hội.

Cô nhìn thấy Đinh Dương phơi quần áo, và một số đồ dùng của trẻ sơ sinh. Người phụ nữ nhìn anh phơi quần áo. Có lúc cô ta đứng bên bê đồ. Vậy là cô nhìn thấy đôi tay đó, đôi bàn tay rất đẹp, dưới ánh mặt trời trông càng sáng hồng. Cô rất thích màu sắc và kiểu dáng đồ lót của cô ta, một phụ nữ rất trẻ, rất đẹp, rất đầy đặn.

Cô cảm thấy mình rất giống người phụ nữ đó, nhưng cô không có tình yêu, cho nên sự trẻ đẹp, đầy đặn của cô là trống rỗng. Đinh Dương đã hạnh phúc như vậy, nhìn cá dưới vực, chỉ bằng tự mình chằng lưới. Cô thầm nghĩ, nếu ngày mai có người đàn ông nào nói thích cô, cô sẽ chấp nhận.

Sự việc đã thay đổi.

Đó là một tối Chủ nhật, cô nhìn thấy một người đàn ông lạ đứng hút thuốc trên ban công nhà Đinh Dương, lát sau người phụ nữ trong nhà đi ra, ôm anh ta từ phía

sau, rất lâu. Người đàn ông quay lại hôn cô cũng rất lâu, sau đó hai người ôm nhau đi vào phòng. Cô lập tức hướng ống kính về phía cửa sổ, nhưng cửa sổ đã đóng, có ánh đèn nhưng lát sau lại tắt. Tìm cô như sắp nảy ra ngoài, không phải do có ý gì mà do quá bất ngờ.

Việc đầu tiên cô làm là gọi điện cho Đinh Dương. Số điện thoại của anh cô đã thuộc lòng, vừa bấm số đã liên lạc được ngay. Đinh Dương, cô gọi tên anh, nước mắt trào ra. Một giây sau, chỉ một giây sau anh gọi tên cô, A Chu.

Anh đang ở đâu? Cô vội hỏi. Xảy ra chuyện gì? Anh hỏi lại giọng lo âu.

Cô nói, cô đang ở thành phố của anh. Hình như anh thở phào, anh đang trên tàu, một tiếng nữa sẽ đến ga, em chờ anh.

Cô đi taxi đến ga, cố trấn tĩnh. Cô muốn ngăn anh dừng về nhà, cô không muốn để người cô yêu nhìn thấy cảnh anh vĩnh viễn không nên nhìn thấy.

Cô nhìn thấy anh, anh nhìn thấy cô. Giống như hai năm trước, họ chạy về phía nhau, nhưng lần này để mình lao vào vòng tay nhau.

Nước mắt cô lại túa ra, ướt vai anh. Anh hỏi cô ở đâu. Cô vẫn nói dối, bảo là vừa đến, chưa có chỗ ở.

Vậy là anh dẫn cô đến một khách sạn, trong căn phòng trải thảm dày, họ bốn mắt nhìn nhau, rồi lao vào nhau, hôn nhẹ một cái. Anh nói anh phải về nhà, anh nói đã ở bên ngoài chẵn một tuần. Cô giữ anh lại, nhưng không giữ được, cuối cùng cô đành cởi áo, cởi rất nhanh, thân thể thanh xuân của cô lộ lộ trước mắt anh, tuy chưa suy tính kỹ, nhưng có lẽ đây là cách duy nhất để giữ anh lại. Cô không muốn anh về nhà và nhìn thấy cảnh tượng anh không thể nhìn thấy.

Nước mắt anh từ từ chảy xuống má. Anh bước đến giúp cô mặc quần áo. Anh nói rất trang trọng, anh thích em, nhưng bây giờ anh chưa có tư cách, anh mong em ở lại, có rất nhiều chuyện anh muốn nói với em.

Cô chỉ nói một câu, cô muốn anh ở bên cô, nếu không cô sẽ nhảy từ cửa sổ xuống, cô đã nói là làm.

Đêm đó Đinh Dương không về nhà thật. Cả đêm không ngủ, dường như họ đã nói hết mọi lời muốn nói trong cả cuộc đời.

Nhưng Đinh Dương không nói đến sự phản bội của Lâm Lâm.

Nhưng A Chu không nói những gì cô nhìn thấy.

Nhưng tình yêu bộc lộ trong lời nói.

5.

Có rất nhiều chuyện không ai có thể lường được. Ngày thứ ba sau khi họ gặp nhau, Đinh Dương lái xe đưa A Chu đến một thành phố nhỏ cách đó một trăm dặm, anh bảo ở đó có một thị trấn vẫn còn lưu lại một khu phố từ thời nhà Thanh. Trong một quán trà ở thị trấn, anh nói với cô, ly hôn xong anh sẽ lấy cô, anh hỏi ý kiến cô. A Chu đợi anh ở chỗ hẹn. Cô cầm giấy phép lái xe trong tay nói, để em lái được không? Anh lắc đầu nói, ra khỏi thành phố em sẽ lái. Chiếc xe đó không ra được khỏi thành phố.

Sau khi sự việc xảy ra, A Chu nghĩ, hôm đó bất luận là Đinh Dương cầm lái hay cô cầm lái, Đinh Dương đều không thoát khỏi số phận bị xe đâm, chỉ là Đinh Dương đã chiến thắng bản năng.

Một chiếc xe tải mất phanh lao đến phía trước chiếc xe của họ. Khi Đinh Dương kịp nhận ra, chiếc xe đã ở ngay trước mặt. A Chu có cảm giác người anh nghiêng về bên trái, có thể do bản năng của người lái xe, để tránh cho bản thân mình, nhưng như vậy có nghĩa là người bên phải sẽ hứng trọn lực va đập của hai khối thép sắp lao vào nhau.

Thực ra chính trong tích tắc đó anh lại dùng toàn lực xoay vô lăng về bên phải, để bản thân đón trọn vụn cú va đó.

Trước khi Đinh Dương chết, có mở mắt, nói một câu, A Chu, anh không yêu em. Đây là một câu nói kỳ lạ. A Chu suy nghĩ rất lâu, cuối cùng cô bật khóc. Giây phút đó, anh tỉnh táo, anh muốn cho cô sẽ có một tương lai không vương vấn.

Về sau, A Chu gặp Lâm Lâm, cô nói với Lâm Lâm câu nói trước khi chết của Đinh Dương, anh ấy yêu cô và con. Lâm Lâm khóc, Lâm Lâm nói, anh ấy không cho tôi cơ hội nào, thực ra tôi... Cô ta dừng lại.

Có lẽ cô ta định nói, cô ta có lỗi với anh, nhưng có điều đối với Đinh Dương điều đó đã không còn ý nghĩa nữa. Dù sao hối hận cũng luôn là chuyện tốt.

Người tình

Ninh Tử

Lần đầu tiên Hứa Lương đưa Tường Vi đi dự tiệc, gây ra một chấn động nhỏ. Mấy

người đàn ông trong giới làm ăn ghé tai anh nói nhỏ, Hứa Lương, tốt số thế, “đào” ở đâu ra “của quý” như vậy. Giọng họ đầy ghen tị.

Tường Vi yên lặng ngồi bên Hứa Lương. Trước bao nhiêu ánh mắt đổ dồn như vậy cô chỉ mỉm cười, môi hơi cong, không ngạc nhiên, không hiếu kỳ, cũng không xấu hổ.

Lúc đó, có Tường Vi ở bên, Hứa Lương thừa nhận sĩ diện đàn ông của anh được phát huy đến cực điểm. Tường Vi không chỉ trẻ đẹp, quyến rũ mà còn có khí chất đặc biệt, đó là sự điềm tĩnh và nét kiêu sa bẩm sinh.

Khi đi dự tiệc với anh, cô chỉ mặc chiếc sơ mi trắng hơi chít eo, chiếc quần đen giản dị nhưng trông cũng vô cùng nổi bật. Vẻ đẹp của Tường Vi toát ra từ khí chất bên trong.

Bất giác quay đầu nhìn cô gái dáng cao thon thả ngồi bên, miệng luôn mỉm cười, Hứa Lương tự chúc mừng sự nổi máu yêng hùng của mình tối đó. Mọi người đương nhiên không biết, Tường Vi không phải do anh “đào” được mà là “nhặt” được.

Đó là chuyện hai tháng trước, vào tháng Bảy nóng nực. Sau khi bàn xong chuyện làm ăn, theo thói quen Hứa Lương lại cùng mấy ông bạn đánh bài ở quán trà. Chơi đến mười hai giờ đêm mới lái xe về nhà.

Mười hai giờ đêm mùa hè, đường phố vẫn chưa vắng vẻ, hàng quán hai bên đường đèn vẫn sáng trưng, lái xe đến đầu đường, cách chỗ quay xe không xa, dưới ánh đèn đường Hứa Lương nhìn thấy một đôi nam nữ đang giằng co. Anh vốn không định can dự vào những chuyện không đâu đó, nhưng lại thấy cô gái bỗng cúi xuống rút chiếc giày dưới chân, lấy gót giày đập tới tấp vào đầu gã trai. Gã né tránh không đánh lại, nhưng cô ta vẫn không chịu buông tay, gã vừa né đầu vừa giữ chặt cánh tay cô ta.

Cô gái để chân trần, giơ cao chiếc giày. Hứa Lương lái xe đến gần, nhìn rõ mặt cô ta. Dưới ánh đèn đường, khuôn mặt tuy phần nộ nhưng vẫn vô cùng xinh đẹp. Mái tóc dài xõ tung, xõa sang hai bên, một vẻ trẻ nãi thật quyến rũ.

Hứa Lương chưa bao giờ thấy một cô gái lúc tức giận lại có thể đẹp như vậy. Vừa nghĩ vừa nhún phanh, anh mở cửa nhảy xuống, kéo tay gã trai định khuyên can, không ngờ gã đó có hơi men, thái độ bất chấp, buông một câu: Đứng đây vào!

Cô gái vút chiếc giày trong tay, vén tóc xõa xuống trán, quay đầu nhìn Hứa Lương bật cười.

Hứa Lương đang phân vân, cô gái đã cúi xuống xỏ giày. Do mất thăng bằng, cô

bíu vào tay anh rất tự nhiên, rồi đứng dậy, mỉm cười nói, anh có thể đưa tôi về nhà không?

Hứa Lương không nói gì, mở cửa xe, gã trai ngây ra hồi lâu mới có phản ứng, đang định chạy đến ngăn cản, Hứa Lương đã khởi động xe.

Cô gái đó chính là Tường Vi, vừa từ Tứ Xuyên đến Tây An không lâu, đang hát ở một phòng trà.

Buổi tối hôm đó, trên đường đưa Tường Vi về nhà, Hứa Lương không hỏi nguyên do chuyện vừa rồi. Một cô gái trẻ đẹp như thế gặp chuyện rắc rối cũng có gì là lạ. Điều khiến anh ngạc nhiên là anh không hỏi, cô cũng không nói, cứ như không có chuyện gì xảy ra, không thấy cô tỏ vẻ chán nản hay tủi thân.

Tường Vi sống ở ngoại ô gần cổng phía tây thành phố. Đến trước con ngõ cô xuống xe, Hứa Lương do dự một lát vẫn không dám mở miệng xin số điện thoại của cô. Tường Vi xuống xe, bồng ngoái lại, nói ra một dãy số, sau đó đóng cửa xe, chạy đi. Cái bóng thon thả nhanh chóng khuất trong con ngõ. Mười một con số Tường Vi nói rất nhanh, Hứa Lương không thể ghi lại, quay đầu xe đi một quãng mới dừng lại. Mười một con số hiện lên rõ ràng trong đầu, sinh động giống như ánh mắt của Tường Vi trong đêm.

2.

Buổi tối mấy hôm sau, Hứa Lương đến nhà hàng nơi cô hát. Anh đi một mình, chọn một chỗ ngồi cách khá xa sân khấu.

Không nói với Tường Vi, anh ngồi trong đám đông chờ khá lâu, nhìn thấy Tường Vi mặc chiếc váy liền màu đen, trên váy đính rất nhiều hạt cườm lóng lánh, kiều trang sức thường thấy của các ca sĩ, xuất hiện dưới ánh đèn trên sân khấu nhỏ. Đợi cô hát xong anh mới ra về, nhưng ra đến cửa đã thấy Tường Vi đứng đợi bên ngoài.

Đông người như vậy, sao cô có thể nhìn thấy anh. Đột nhiên anh nghĩ, có phải từ hôm đó, ngày nào cô cũng đợi anh? Hứa Lương không hỏi, cô cũng không nói, cô nhét mấy tấm vé vào tay anh. Hứa Lương cười cười đón nhận. Vé rất rẻ, anh không bận tâm, nhưng cô đã tặng, đương nhiên nên nhận. Đó là một sự chờ đợi, anh đã cảm nhận được.

Sau đó, Hứa Lương lại đến, nhưng ngồi gần hơn một chút, nghe cô hát. Chất giọng của Tường Vi không trong, hơi khàn khàn rất cuốn hút, đó là chất giọng anh thích. Về sau, khi cô biểu diễn xong, thay trang phục, hai người cùng đi ăn đêm.

Lúc đầu, họ nói chuyện không nhiều nhưng dần trở nên thân mật.

Có lần Tường Vi vừa hát xong, bất chợt một người đàn ông từ dưới chạy lên ôm cô. Tường Vi né tránh, nhưng không thể tỏ thái độ gay gắt trước mọi người. Buổi tối hôm đó, Hứa Lương lái xe, mãi không nói gì, Tường Vi cũng thế. Sau khi qua cổng phía tây gần đến nhà cô, Hứa Lương dừng lại, quay đầu nói, Tường Vi, đừng đi hát nữa, được không?

Tại sao? Cô hỏi, ánh mắt vẻ tinh nghịch.

Hứa Lương thừa nhận, anh ghen.

Được. Tường Vi vui vẻ chấp nhận rồi đột nhiên chìa tay ra, cách ghé ngồi có tay vịn, vòng qua người anh, Hứa Lương giơ tay, nắm lấy bàn tay chìa ra cho anh.

Tối đó Tường Vi đi theo Hứa Lương.

3.

Lúc này công việc kinh doanh của Hứa Lương đang phát, bất động sản và cổ phiếu đều trúng lớn, đầu tiên là đổi một căn hộ lớn, hai tháng trước đã đưa vợ con đến ở. Về sau, thoáng cái lại mua ngay một căn hộ nhỏ, lúc đầu chỉ là do nó ở gần khu vườn trồng toàn phù dung chứ anh cũng không nghĩ mua để làm gì. Sự xuất hiện của Tường Vi khiến anh bỗng nghĩ, có lẽ đó là ý trời.

Hứa Lương ba mươi tám tuổi, đã có một cuộc hôn nhân mười hai năm. Mười hai năm trước, Hứa Lương đang ở dưới đáy vực, là nhân viên nghiệp vụ của một nhà máy, tám bằng đại học Kinh tế không có đất dụng võ, hoàn cảnh khó khăn, có người đồng ý lấy là tốt rồi, anh cũng không kén chọn. Vợ anh có ngoại hình bình thường, tính cũng khá thuần, đã ở tuổi sốt ruột mong lấy chồng. Trừ ngoại hình của Hứa Lương, các điều kiện khác của anh, chị đều không hài lòng. Mấy năm trước, quả thực hai vợ chồng thường xuyên va chạm, chỉ vì cô con gái, và điều kiện của bản thân, Hứa Lương chưa bao giờ có ý định ly hôn. Có lẽ vì sự đay nghiến liên tục của vợ, lòng tự trọng của anh không chịu nổi. Năm năm trước, Hứa Lương quyết định bỏ việc ở cái xí nghiệp dờ sống dờ chết đó, tích cóp được ít tiền mở một xưởng trang trí xe hơi. Bắt đầu từ cửa hiệu nhỏ, quyết tâm chịu khổ, dần dần có tích lũy. Về sau chơi cổ phiếu, kinh doanh bất động sản cũng khá. Cuộc sống dần dư dả, tư duy kinh tế của anh cũng trở nên nhạy bén, năng động. Anh mở công ty đầu tư, kinh doanh rất thành công.

Trong cuộc sống sung túc, mâu thuẫn gia đình cũng tự mất đi. Vợ anh được

hưởng cuộc sống vật chất dồi dào, chuyên tâm chăm sóc con cái, hưởng thụ cuộc sống chi từng mơ ước. Một cuộc sống như vậy Hứa Lương không muốn thay đổi. Các cặp vợ chồng dù không hợp nhau đến mấy, lâu dần cũng thành quen, ai còn quan tâm chuyện yêu đương. Thỉnh thoảng gặp những người phụ nữ hấp dẫn, Hứa Lương cũng không khởi động lòng, nhưng đơn thuần là để giải tỏa tinh thần, chỉ là tiếp xúc thông thường. Những phụ nữ anh đã gặp, người đẹp thì quá kiêu ngạo, người biết điều thì ngoại hình lại quá tầm thường. Cho đến khi anh gặp Tường Vi, vẻ đẹp của cô, sự chừng mực trong cách cư xử của cô, sự cuồng nhiệt lúc thân mật... Tất cả đều khiến Hứa Lương thích thú.

Vậy là anh quyết tâm giữ cô làm người tình, không cần cô có việc làm, hiện anh có thể đảm bảo cuộc sống cho cô.

Tường Vi quả nhiên không đi hát nữa, ngoan ngoãn chuyển đến căn hộ nhỏ xinh xắn đó. Hôm chuyển nhà, chút băn khoăn cuối cùng trong lòng Hứa Lương cũng tiêu tan. Không một cô gái nào không động lòng trước vật chất, như vậy sẽ giảm bớt bao phiền phức. Chỉ là thích, Hứa Lương không muốn quan hệ với Tường Vi chỉ là tình cảm thuần túy, rốt cuộc anh đâu có lấy cô, thiếu hụt đó anh sẽ dùng vật chất để bù đắp. Tường Vi chỉ cần tiếp nhận, cuộc sống sẽ không có ràng buộc, vướng mắc gì.

Một mối quan hệ như vậy, cả hai đều cho là tốt nhất, mà con gái thời nay cũng quá thực tế. Tường Vi theo anh, chưa bao giờ nói một chữ yêu, càng khỏi nói sẽ có kết quả gì. Suy cho cùng, ai cũng có lợi. Anh cần cô như hiện nay, còn cô cần anh chu cấp một cuộc sống đầy đủ.

4.

Đó là thời kỳ đẹp nhất trong cuộc đời và tình cảm của Hứa Lương. Từ khi cuộc sống kinh tế khá giả, vợ anh cũng ít quan tâm đến chuyện của anh. Tường Vi là một cô gái cực kỳ kín đáo, thậm chí có thể yên tâm đưa cô đi tiếp bạn bè trong giới làm ăn, cô không để lộ ra chuyện gì.

Nhưng Tường Vi cũng không rỗi rãi, cô đến học việc ở nhà hàng làm bánh ga tô, lương tháng mấy trăm đồng.

Hứa Lương biết chuyện, nhưng anh tưởng cô ham chơi, hoặc là ở nhà buồn chán không chịu được, mấy trăm đồng có là gì, thẻ ngân hàng anh cho, có tiền gửi định kỳ, thẻ tín dụng cũng có, cô có thể tùy ý rút tiền, anh sẽ theo thời gian hoàn trả, anh biết cô không phải là người quá lạm dụng.

Một công việc như vậy, Hứa Lương ngầm cho phép, cứ để cho cô chơi. Có lúc đến

đón, thấy cô mặc đồng phục hồng trắng của nhà hàng, chăm chú cúi đầu làm bánh, có một vẻ đẹp rất đặc biệt.

Lần đó trên đường đón Tường Vi từ chỗ làm, cô ép anh ăn hết một chiếc bánh ga tô, nửa đùa nửa thật nói, em đã bỏ độc tình bên trong, nếu anh phản bội em, ăn vào sẽ đau bụng.

Câu trả lời của Hứa Lương cũng nửa đùa nửa thật, làm gì có chuyện đó, làm gì có ai tốt hơn em. Sau đó vừa ăn ngẫu nhiên, vừa trêu đùa cô.

Hứa Lương rất thích nụ cười của Tường Vi, nó thơ ngây như trẻ nhỏ, không từng trải cũng không nông nổi. Có một người tình như vậy, coi như một sự hưởng thụ cuộc sống.

Vậy là về vật chất, anh càng hào phóng với cô, về tình cảm, sự đòi hỏi cũng ngày càng tự nhiên.

Hơn một năm bên nhau như vậy.

5.

Đầu năm 2008, thị trường cổ phiếu bắt đầu xuống dốc không phanh, sau đó thị trường bất động sản cũng xuất hiện cái gọi là “bước ngoặt”. Do không cam lòng và tâm lý hy vọng nó sẽ phục hồi trở lại, Hứa Lương do dự một thời gian, kết quả phục hồi không thấy, đầu tư ngày càng đi xuống, đài báo đưa tin giá bất động sản tiếp tục xuất hiện tăng trưởng âm.

Mấy tháng sau, Hứa Lương kinh hoàng nhận ra cục diện đã không thể cứu vãn. Tính sơ lược cái gọi là tích lũy và bất động sản cộng lại đều không đủ bồi hoàn các khoản vay đầu tư.

Cuối cùng, trong lúc quẫn bách, anh đưa ra quyết định rất nhanh, nói thật hết với vợ, sau đó thuyết phục vợ đòi ly hôn khi các chủ nợ đến đòi nợ, như vậy ít nhất cũng có thể giữ được ngôi nhà và một phần nhỏ tích lũy, mọi trách nhiệm một mình anh gánh vác. Anh đã quyết định, bất luận thế nào, không thể để vợ con vướng vào cảnh nợ nần. Đợi khi tình hình yên ổn, tái hôn là chuyện đơn giản.

Vợ anh chỉ do dự thời gian rất ngắn, vội vàng đồng ý, xem ra chị còn sợ quay trở về cuộc sống trước kia hơn cả chồng.

Hai người nhanh chóng làm thủ tục ly hôn. Lúc ký đơn, lòng Hứa Lương vẫn thấy buồn, nghĩ đến câu “vợ chồng cùng chung hoạn nạn”, thì ra vợ chồng thật sự

rất khó có thể cùng chung hoạn nạn. Nhưng lần này là do anh quyết định, chính anh đã không cho vợ cùng chịu hoạn nạn, anh tình nguyện một mình gánh chịu.

Cầm cuốn sổ bìa xanh, vợ anh bỗng nhiên hét hoảng hốt, như thế này có ổn không?

Hứa Lương cười đau khổ, yên tâm đi.

Sau đó, Hứa Lương bán đồ số cổ phiếu có trong tay, đầu tư vào bất động sản cũng chuyên nhượng cho người khác, sau đó thu hồi tiền mặt, số tiền thiếu vẫn còn rất lớn. Các chủ nợ đã bắt đầu tìm đến. Trong lúc lo lắng, Hứa Lương suy nghĩ, một buổi tối, anh đến tìm Tường Vi.

Không vòng vo nhiều, Hứa Lương nói thẳng nguyên do, rồi chậm rãi nói, căn hộ này anh phải bán.

Không hề áy náy, chỉ hơi một chút bối rối, căn hộ vốn không hứa cho Tường Vi, vả lại hơn một năm nay, số tiền cộng với những đồ trang sức anh cho cô đủ để xin lỗi mối quan hệ như vậy.

Cũng từng nghĩ có thể Tường Vi sẽ tức giận, bất luận thế nào cô có lý do để tức giận, nhưng không ngờ, Tường Vi chỉ bình tĩnh nói, hôm nay em sẽ chuyển nhà.

Đưa Tường Vi trở về ngoại ô gần công phía tây thành phố, nơi cô từng ở, suốt dọc đường Hứa Lương không nói gì, lòng cũng lưu luyến, nhưng anh thấy bất lực, lại thêm nỗi lo kinh tế, không có kinh tế anh không thể tiếp tục bất kỳ nguyện vọng nào. Mà thái độ âm thầm của Tường Vi cũng là mặc nhiên công nhận sự bất lực đó. Cô vốn dĩ là gái ăn chơi, vẫn trẻ đẹp, dù có xa anh cũng vẫn còn cơ hội trở lại cuộc sống như trước.

6.

Căn hộ được bán một cách suôn sẻ, giá cũng khá, sau đó Hứa Lương cũng bán luôn cả xe, tính toán lại vẫn thiếu mười vạn đồng. Nhà tạm thời không thể về, vợ anh nhất gan, dứt khoát đưa các con về bên ngoại ở. Hứa Lương thuê một phòng nhỏ trong khu chung cư cũ phía ngoài cổng phía nam thành phố ở tạm. Trong một thời gian ngắn, trông anh tiêu tụy hẳn, đã có vẻ phong trần của người đàn ông trung niên.

Cuối cùng buồn chán, anh ra ngoài uống rượu. Trong một quán rượu ven đường, anh dùng rượu trắng rẻ tiền để say mềm. Mỗi đến mười hai giờ đêm, chủ quán đóng cửa, anh mới loạng choạng ra về, không gọi xe, suốt dọc đường, chân nam đá chân

chiều, máy di động réo suốt cũng không buồn nghe, loạng choạng về đến chỗ ở tạm, chân trời tháng Sáu đã bắt đầu rạng.

Tường Vi ngồi đợi dưới lầu, hình như đã đợi rất lâu.

Hứa Lương tỉnh táo lại rất nhiều. Những ngày vừa qua, quả thực anh đã quên Tường Vi, cũng tưởng cả hai đều quên, không biết tại sao cô lại xuất hiện.

Trần Phi nói với em anh ở đây, Tường Vi đứng dậy. Em phải hỏi nhiều người, mãi mới tìm được.

Hứa Lương nhìn vẻ bê tha của mình, cười đau khổ. Anh không hiểu, trong hoàn cảnh thế này tại sao cô lại đến tìm anh.

Lên nhà nói chuyện, Hứa Lương chỉ lên lầu.

Tường Vi lắc đầu, không, em chỉ nói với anh một câu, rồi đi.

Đi ư? Đương nhiên là cô sẽ đi, nhưng không cần phải nói với anh, anh chẳng là gì của cô.

Ngay từ đầu, cô chỉ là cô gái chơi bời, anh chỉ là người đàn ông ham sắc, họ gặp nhau, làm một cuộc trao đổi tình cảm, kinh tế, không ai nợ ai. Cô có quyền đi bất cứ đâu, không cần phải nói với anh. Hứa Lương bất lực gật đầu, đi đi, chúc thuận buồm xuôi gió.

Tường Vi không nói gì, chăm chú nhìn Hứa Lương, rất lâu, sau đó cúi đầu rút trong túi xách chiếc phong bì, trước khi quay người, nhét vào tay Hứa Lương, một chút đồ của anh, trả cho anh, hãy bảo trọng.

Bình minh tháng Sáu, cái bóng dong dỏng cao của Tường Vi giống như lá cờ mỏng, lần cuối cùng bay trước mắt Hứa Lương.

Hứa Lương quay người, đi lên phòng, chiếc phong bì trong tay cũng mỏng như vậy, anh vào nhà, mở ra.

Một thẻ tiết kiệm không kỳ hạn. Tám vạn đồng. Người gửi là Tường Vi, bên dưới có hàng chữ rất mảnh bằng bút chì: Mật mã là ngày sinh của anh.

Hứa Lương sững người, đã hoàn toàn tỉnh rượu, không kịp nghĩ gì, chạy vụt xuống lầu, trong ánh nắng đầu tiên của một ngày mới, bóng Tường Vi đã biến mất. Hứa Lương luống cuống lục tìm di động, bấm số của Tường Vi, màn hình hiện lên tín hiệu tắt máy.

Tám vạn đồng, đối với Hứa Lương ngày trước không phải là con số lớn, nhưng vào lúc này quả là con số có sức nặng, có thể cứu nguy cho anh, mà lại là tiền của Tường Vi... Hứa Lương nhắm tính số tiền trên thẻ anh cho cô, bao gồm giá trị các đồ trang sức cộng lại cũng không đến bằng ấy. Vậy là cô ấy đã thêm vào, cô không cần phải làm như vậy, cô vốn dĩ không nợ nần gì anh, những gì anh cho cô đều là thứ cô đáng được nhận, không cần hoàn trả.

Tường Vi, vì lẽ gì?

Hứa Lương từ từ sụp xuống nền, màn hình điện thoại hiện lên cú điện thoại chưa nhận, có số máy của Tường Vi mà anh không thể nào gọi được. Đột nhiên nghĩ ra điều gì, Hứa Lương mở hộp thư, quả nhiên có tin nhắn, gửi lúc ba giờ.

Tường Vy nói: Hứa Lương, từ lần đầu tiên nhìn thấy anh, em đã yêu anh, em tưởng anh cũng như thế. Em tưởng giữa chúng ta, cho dù không nói ra, cũng là tình yêu... Thì ra em đã sai, thì ra anh chưa bao giờ yêu em, bởi vì không yêu, nên mới không cho em cùng anh gánh chịu hoạn nạn. Trong thời gian dài như vậy, anh không nợ em một đồng nào hết, cái anh nợ chỉ là tình yêu.

7.

Ba tháng sau, cuối cùng Hứa Lương đã vượt qua giai đoạn kinh tế khó khăn, tái hợp với vợ, trở về nhà, sau đó lại liên hệ với bạn hàng, thử bắt đầu lại.

Trong một cuộc tụ tập thông thường, đang nói đến Tường Vi, có người đi đến vỗ vai Hứa Lương.

Quay đầu nhìn, hóa ra là Trần Phi, ánh mắt say say lơ lơ nhìn Hứa Lương, cười nói, ông đoán xem, mấy ngày vừa rồi tôi đi Bắc kinh, trong một quán rượu ở Tam Lý Tấn, tôi gặp ai nào? Không đợi Hứa Lương mở miệng, tự mình nói ra như bay, là Tường Vi của ông, đang hát ở đó. Thế giới này quá nhỏ, nhưng cô ấy đã không nhận ra tôi. Haizzz, các cô gái chân dài thời nay quả là biết nhớ biết quên...

Hứa Lương tay nắm chặt cốc rượu, nước mắt ứa ra.

Ai ngăn được hoa anh đào bay

An Ninh

I.

Mặc dù do quan hệ công việc, thỉnh thoảng cô cũng gặp gỡ với những người nước ngoài biết nói vài câu tiếng Hán, nhưng chưa từng kết bạn với bất kỳ ai trong số họ. Anh là người đầu tiên. Nếu gặp gỡ vài lần, uống vài ly cà phê,

nói xen vài từ đơn tiếng Hán, cũng gọi là kết bạn.

Họ quen nhau trong một lần đàm phán của công ty, một phiên dịch của phía Mỹ giới thiệu anh với cô. Vừa nhìn thấy đôi mắt xanh biếc của anh, trong đầu cô hiện ra một mảng trắng, trống không, ngay câu anh chào bằng tiếng Anh cô cũng không nghe thấy. Cô chỉ biết giây phút đó, cô đã bị vật gì đánh trúng, không thể mở miệng, cũng không thể nhích chân, ngay cả hơi thở cũng ngừng lại. Thực ra cô từng gặp nhiều người đàn ông nước ngoài rất có phong cách, nhưng chưa một ai cuốn hút cô mãnh liệt như anh. Cô cảm thấy mình bị trói chặt. Cô tình nguyện chịu trói, tình nguyện rơi vào những vòng dây leo chằng chịt có thể khiến cô nghẹt thở.

Anh đến từ một thị trấn nhỏ của nước Mỹ, làm việc được mấy năm, thấy vô vị, liền đến Trung Quốc, làm giáo viên tiếng Anh cho một trường đại học ở Bắc Kinh, cuối tuần đi du lịch khắp nơi. Anh đã đi hết nửa đất nước Trung Quốc, sự hiểu biết những thành phố đã đến của anh thậm chí còn hơn người bản địa. Còn cô, một người thích cuộc sống yên tĩnh, ngoài công việc, thời gian rỗi, cô thích ở trong căn nhà thuê của mình, nấu ăn, giặt quần áo, dọn dẹp, xem tạp chí thời trang và thư thái nghe chương trình phát thanh. Cô từng có vài mối tình xem ra cũng rất đẹp, nhưng đều dang dở, dầu là ngó ý nhưng tơ lòng không vương. Hai mươi chín tuổi, cái tuổi áp chót thanh xuân, nhưng vẫn chưa thấy dấu vết của tình yêu.

Một dạo cô đã cho rằng, mình ở Bắc Kinh, cô đơn một mình, cuộc sống bình yên, lòng cũng bình lặng như mặt nước. Sự xuất hiện của anh khiến cô hiểu rằng, thì ra không phải tình yêu xa lánh cô, mà là nó đang trên đường, nhưng đi quá chậm.

Buổi tối hôm đó, anh không nói nhiều. Hai người ngồi ở một góc nhìn cặp trai gái cuồn cuộn lác mình trong biển người, ánh đèn loang loáng ma quái, những động tác hùng hực ham muốn và kích động. Cô vốn không thích nhảy, nhưng khi vũ điệu cuối cùng vang lên, cô lấy hết can đảm mời anh hòa vào biển người. Anh đương nhiên không biết, thực ra cô chỉ muốn nắm tay anh. Anh nhảy rất giỏi, trong tiếng nhạc, dưới sự dẫn dắt của anh, cô như con chim cất cánh, vì đôi mắt xanh biếc êm đềm của anh, cô không thể dừng lại, dù chỉ một khắc.

Khi cuộc hội đàm kết thúc, những người tham gia lưu địa chỉ liên lạc cho nhau như thường lệ.

Anh đương nhiên không biết, đối với anh, cô chỉ là một khách qua đường vội vàng, nhiều nhất cũng chỉ là một cô gái ngoại quốc từng gặp gỡ mà thôi. Nhưng đối với cô, anh là tất cả. Khi chương trình tối hội đàm kết thúc, cô viết cho anh một bức thư. Cô đã bỏ tiếng Anh khá lâu, nên phải mất đến hai giờ để viết bức thư đó. Cô viết tất cả những gì muốn nói với anh, mà khi hội đàm, do trở ngại ngôn ngữ cô chưa nói ra được.

Cô nói với anh, trước khi đến Bắc Kinh, cô sống ở một thành phố nhỏ, làm công việc khô khan liên quan đến toán học, sau đó mặc cho gia đình và bạn bè ngăn cản cô nhất định thôi việc và chuyển đến Bắc Kinh. Máy lần thay đổi công việc khiến cô chơi vơi thế nào, đến khi gặp anh mới biết, thì ra người ta sau khi từ bỏ nhiều thứ, lại giống như cây cỏ trong tuyết lạnh, mùa xuân năm sau nảy mầm xanh, mềm mại kiên cường. Cô còn nhắc đến những thành phố anh từng qua, nói với anh, giữa anh và chúng có những ký ức rải rác.

Cuối thư, cô hỏi anh, khi nào anh có thời gian, tôi có thể đưa anh đi ăn cơm Trung Quốc không? Khi gửi thư đi, lòng cô cũng bay theo. Tối đó cô mơ thấy mình bay trên bầu trời biển mênh mông, mấy lần tưởng mình sắp rơi xuống, nhưng mỗi lần như vậy đều có một con thuyền xuất hiện bên dưới, cô rơi trên mũi thuyền, thoải mái nghỉ ngơi. Khi tỉnh lại chưa kịp rửa mặt, cô vội vàng mở hòm thư. Quả nhiên, thư của anh, lặng lẽ nằm trong đó, chỉ có một hàng chữ, cuối tuần tôi có thời gian, nếu em cũng thế, có thể nhắn lại không?

Cô đương nhiên có thời gian. Bất cứ lúc nào thời gian của cô đều có thể thay đổi vì anh. Mặc dù, có lẽ chỉ là vừa đúng lúc anh có thời gian rồi, đúng lúc anh muốn ăn bữa cơm Trung Quốc, hoặc là muốn qua cô tìm hiểu về người Bắc Kinh, hoặc là... Nhưng có sao, chỉ cần cánh buồm tình yêu của cô có thể đến được bờ của anh, cô vui lòng khi tạm thời bị coi là hướng dẫn viên du lịch.

Lần gặp thứ hai, anh vẫn chỉ coi cô là người có thể nói chuyện, còn cô lại biết, cô đã không thể nào ngừng yêu anh. Sau bữa ăn họ đi dạo men theo đường phố, nhà anh ở cuối con đường. Cô đương nhiên biết cho nên mới đưa ra bao nhiêu câu hỏi, liên tục quấy nhiễu để anh tạm thời quên căn nhà thuê của cô ở ngược hướng nhà anh. Đến khi anh bước lên bậc thềm nơi anh ở, cô mới ngẩng đầu nhìn giò phong lan từ ban công rủ xuống, cuối cùng mỉm cười, tôi về đây. Quả nhiên, như một thói quen anh nói: Nếu em bằng lòng thì có thể lên phòng tôi uống tách cà phê.

Đây giống như một lời tạm biệt lịch sự, nhưng cô lại “tưởng thật” nghiêng đầu về tình nghịch nói: Nếu anh không thấy phiền, tôi rất vui lòng uống một tách cà phê. Anh cũng cười, bước lên bậc thềm, sau đó ngoái đầu, chìa tay nói to như một đứa trẻ: Come on, Chinese girl! Đây là lần thứ hai anh gọi cô là “cô gái Trung Quốc”.

Giọng nói của anh khiến những từ đó nghe sao mà êm dịu, lại giống như một thiếu nữ Di gan quyền rũ. Thậm chí có những sợi tơ tình gieo vào lòng cô ngọt lịm.

Cô phải trở thành “cô gái Trung Quốc” duy nhất của anh, khi uống xong tách cà phê cuối cùng, dưới một góc tòa nhà, trong ánh hoàng hôn, vẫy tay tạm biệt anh, cô đã tự nhủ như vậy.

3.

Cô dần dần bắt đầu thay đổi bản thân, dùng toàn bộ thời gian sau giờ làm việc để bỏ túc lại tiếng Anh. Anh sống ở một thành phố nhỏ bang California, quá nửa thành phố ở ven biển, đi trên đường phố cũng bị sóng biển làm ướt giày. Rất nhiều kiến trúc của thành phố mang phong cách Tây Ban Nha. Các nghệ nhân, họa sĩ, ca sĩ lưu vong tụ tập ở đây, càng khiến thành phố đa sắc màu. Nhưng thành phố không hề huyền ảo, khách đến đây hiểu rằng sự yên tĩnh của thành phố này là tài sản cần bảo vệ, cho nên bất luận là du khách suối nắng, hay những nghệ nhân múa hát trên đường, trong lòng đều rất đổi bình yên.

Tất cả những điều đó cô đều tra trên mạng. Cô bắt đầu thích vào Baidu để tra mọi thông tin về anh, cô biết anh là một nhà văn tự do, đã đăng nhiều bài viết, cô tải những bài đó xuống, sau đó cẩn thận dịch từng câu từng chữ sang tiếng Hán. Cô còn tìm được một lá đơn xin việc của anh, viết cho một tờ báo ở New York. Cũng từ tư liệu của tờ báo này cô được biết anh đã làm việc ba tháng ở đây, sau đó xin thôi việc. Cô tìm thấy trên diễn đàn của trường đại học nơi anh dạy học, có rất nhiều bài viết về anh của sinh viên, có thể thấy anh là một giáo viên được sinh viên yêu mến, hài hước, nhiệt tình, có một sức sống dồi dào, nhưng cũng có lúc, lại rất thận trọng trước nhiều việc. Anh thích đạp xe, thường khoác ba lô đạp xe như gió xuyên qua đám người trên đường. Nếu không xa quá bao giờ anh cũng đi xe đạp. Vì vậy, cuối mỗi tuần cô đều đến trường anh, hy vọng có thể gặp anh, đầu chỉ nói một câu “Hi” như một cô nữ sinh hâm mộ anh.

Trên thực tế, cô đã coi mình như một nữ sinh. Điều này ở tuổi cô quả thực không phù hợp. Các bạn cùng tuổi đã sớm kết hôn, lo toan cuộc sống thường nhật. Còn cô, lại vì một người đàn ông ngoại quốc mà thích lên mạng, đi bộ, đạp xe, học tiếng Anh, say mê một thành phố nhỏ vừa cụ thể vừa trừu tượng ở mảnh đất xa xôi đó. Hơn nữa, niềm say mê này ngoài anh, không ai có thể cứu chữa.

Lần thứ ba họ gặp nhau, đã là nửa tháng sau. Cô lại viết thư cho anh, e dè hỏi anh có thời gian không. Anh thực sự rất bận, mười ngày sau mới nhìn thấy thư, sau đó hỏi cô, nếu cô vui lòng, anh mời cô đến nhà anh uống “trà công phu”. Ba chữ này anh viết bằng tiếng Hán, cô đoán là anh tra từ điển. Khi đoán như vậy cô rất

vui, dường như anh cũng như cô, vì một người mà tình nguyện tra cứu từ điển.

Cô còn nhớ buổi chiều mùa xuân đó, anh đứng trên ban công, tay cầm cốc trà, cúi đầu nhìn cô từng bước, đi lên cầu thang xoáy. Ánh mặt trời chiếu xiên, trên chiếc váy dài cô mặc hoa dày như gấm. Đến khi cô căng thẳng đứng trước mặt anh, anh mỉm cười nghiêng đầu, nói một câu tiếng Hán rất lưu loát: Em quả là rất đẹp.

4.

Đây là câu nói hay nhất cô từng nghe. Nếu điều này có thể coi là vậy. Nhưng tại sao không coi là vậy? Cô yêu anh như thế, vì anh cô đã hy sinh tất cả, kể cả một công việc với mức lương cao.

Cô từ bỏ công việc đó chỉ bởi vì một câu nói của anh. Anh nói, tuổi trẻ cần sống đơn giản vui vẻ, không nên chỉ biết vùi đầu vào công việc. Làm việc bằng ấy năm, cô tích được không ít tiền, cô định dùng số tiền đó mua một căn hộ nhỏ ở Bắc Kinh. Vì câu nói đó của anh, cô tạm thời gác lại công việc, thưởng cho mình hai tháng nghỉ phép, sau đó, đi du lịch khắp nơi như anh. Thậm chí cô thu thập lại những ghi chép tản mạn viết thành tùy bút, gửi cho một tờ tạp chí du lịch. Lần này, đầu tiên cô sẽ thăm quan Bắc Kinh, sau đó đi du lịch các thành phố phía nam.

Trước khi đi miền Nam, cô cũng thử viết cho anh, hỏi anh có muốn đi cùng. Anh hồi âm, nếu em bằng lòng, khi em trở về chúng ta sẽ đi Tây Tạng được không? Niềm vui anh mang lại cho cô từ câu hỏi đó giống như từng chuỗi, từng chuỗi bong bóng bay lên, hạnh phúc cũng lâng lâng. Cô nhanh chóng thay đổi lịch trình, quyết định chỉ thăm quan thành phố láng giềng ít ngày, sau đó lập tức trở về Bắc Kinh chờ đợi chuyển nghỉ phép của anh.

Trong những ngày nôn nóng chờ đợi đó, cô đã lên mạng tra thông tin về Tây Tạng, có vẻ như cô đã đi du lịch một vòng Tây Tạng trên mạng, cô nắm như trong lòng bàn tay những nhà nghỉ, khách sạn ở Na Sản, cô cũng có thể kể rất rành rai lịch những danh thắng lớn nhỏ ở đó. Thậm chí đối với mỗi nơi mà cô và anh có thể sẽ xuất hiện “sự cố” tình yêu cô đều tập dượt một lần. Có thể anh sẽ mua cho cô một đồ trang sức tránh tà của người Tạng ở đường Bát Giác. Có thể khi cùng đánh răng trong khách sạn, họ cùng ngó vào gương nhìn nhau cười. Có thể anh sẽ nhìn vào môi cô, hết lần này đến lần khác dạy cô phát âm chính xác một từ tiếng Anh, đến khi dưới bầu trời xanh thẳm thiếu dưỡng khí do độ cao của vùng đất đó, môi họ tím lại vì nói nhiều. Ôi, vui sướng biết bao!

Cô đã tưởng tượng ra tất cả mọi tình huống có thể xảy ra, bao gồm cả làm thế nào đối diện tình yêu đến bất ngờ, nhưng cô lại quên nghĩ đến khả năng, nếu anh

không đi, cô sẽ thế nào.

Anh gửi thư điện tử cho cô khi đang trên máy bay, anh nói, mẹ anh đột ngột qua đời anh buộc phải về trước thời hạn. Có lẽ hai tháng nữa anh mới có thể bắt đầu một chuyến hành trình mới. Nhưng lần này anh không trở lại Trung Quốc, có thể anh sẽ đi Úc, cho nên chuyến du lịch Tây Tạng đã hẹn với cô không có cơ hội thực hiện. Nhưng anh vẫn muốn nói với cô. Trong lòng anh, cô là một cô gái độc lập đầy cá tính, dưới vẻ bề ngoài trầm lặng thực ra ẩn giấu những cơn sóng ngầm dữ dội. Anh thích một cô gái đặc biệt như vậy. Anh thực sự rất thích.

Dưới ánh nắng mùa xuân, cô in lại những bức thư anh gửi, đọc đi đọc lại từng bức, đến khi nước mắt trào ra.

Anh thích cô, nhưng làm sao anh biết, từ lâu cô đã yêu anh mãnh liệt thế nào. Anh và cô chỉ trao đổi bốn email ngắn ngủi, uống vài ly cà phê đắng, đi vài bước “slow vans”, ăn một bữa cơm đơn giản, có một cuộc hẹn không thực hiện được. Đó là tình yêu trong mắt người ngoài. Nhưng có ai thực sự hiểu cô, mối tình dữ dội nồng nàn này, trong trí tưởng tượng bay bổng của cô, giống như những cánh hoa anh đào bay, là sự bùng nổ chói lọi của một sinh mệnh khác, sinh mệnh tình yêu.

Mà sự bùng nổ của sinh mệnh tình yêu xưa nay có ai ngăn cản được.

Bộ phim lúc 0 giờ trong chiếc bình thủy tinh

Phan Huyền

I. Cái nhìn thứ hai

Tôi đã chán ngấy cảnh sáng ngủ đến chín giờ, chiều dậy lúc năm giờ, gọi điện thoại cho Cảnh Hạo, tôi sụt sùi làm nũng: “Em đến chỗ anh đây, anh có chăm sóc em không? Có luôn ở bên em không? Có mua thật nhiều đồ chơi cho em không?”. Cảnh Hạo ngốc nghếch tưởng trời sập, có thể hình dung ra lúc đó anh ta nhất định tay cầm điện thoại nhảy dựng trên ghế, dáng điệu hiên ngang có vẻ như cho dù trời sập cũng có anh đây thân cao thước tám che chắn cho em.

Khi Cảnh Hạo biết tôi chỉ muốn thay đổi môi trường làm việc, vui vẻ nói: “Tuần sau em đến đúng lúc có thể xem bộ phim *Anh chàng điển trai* công ty anh mới phát hành. Anh sẽ dành cho em một vé”.

Tôi reo lên: “Hay quá, hay quá, em đang cần một chàng đẹp trai để hẹn hò đây”.

Hai mươi hai tuổi. Không còn nhỏ nữa. Cung của tôi là cung Thủy Bình, Thủy Bình lãng mạn, tôi cần một tình yêu mãnh liệt kiểu như “Mỗi tình sinh tử màu xanh”, nhưng tôi không muốn chết. Tôi muốn mỗi buổi sáng thức dậy, thấy một vị hoàng tử đang hôn tôi, ánh mắt âu yếm như sợ tôi sẽ biến mất.

Nhưng tiền đề là anh ta phải rất đẹp trai.

Sân bay Đại Thủy. Không thấy Cảnh Hạo ra đón, từ xa nhìn thấy một anh chàng tay giơ cao tám biển viết tên tôi đang đảo đảo nhìn quanh. Hi, anh chàng rất có phong cách, khá đẹp trai. Tôi thầm nghĩ, Cảnh Hạo này đúng là rất hiểu tôi, biết tôi ngồi máy bay mệt mỏi, cho nên mới phải một anh chàng đẹp trai ra sân bay đón tôi để khích lệ tinh thần. Tôi vừa cười thầm tặc mề cái đẹp của mình, vừa nghĩ có nên dang rộng vòng tay bay đến hay không, nhưng nụ cười phấn khởi của tôi bỗng chốc đông cứng, tôi choáng váng, bên cạnh anh chàng đẹp trai là một cô gái.

Đôi mắt to, cánh tay cà rốt, cặp đùi củ cải, một ngoại hình rất đáng yêu. Tôi khẽ hừ một tiếng, nghĩ bụng, anh chàng này đúng là không có mắt, một hiện nay đang là yêu từ cái nhìn thứ hai, đối với cô gái bên cạnh nhất định lúc đầu anh ta yêu từ cái nhìn đầu tiên.

Anh ta tên là Ninh Hoán Thìn, bạn chí cốt của Cảnh Hạo, cô bé Củ Cải bên cạnh chắc là bạn gái anh ta. Lên xe của Ninh Hoán Thìn, đương nhiên tôi phải ngồi ghế sau. Tôi bắt đầu than thở tại sao tôi phải ngồi ghế sau chứ, như vậy làm sao Ninh Hoán Thìn có thể nhìn tôi lần thứ hai sau khi gặp gỡ.

Tôi nghĩ anh chàng Ninh Hoán Thìn này thật tệ, phải làm bạn trai của tôi mới xứng. Vậy là tôi nhắm đếm cừ, một con, hai con, ba con, bốn con, tôi phải đếm để cho mình buồn ngủ, sau đó sẽ nheo mắt nhìn anh chàng đang nhìn trộm tôi. Chỉ cần nhìn lần thứ hai là anh ta phải yêu tôi.

Không còn cách nào khác, người cung Thủy Bình là vậy, cứ thấy những chàng đẹp trai từ trên trời rơi xuống là toàn thân nổi bọt bóng.

2. Rạp chiếu phim thủy tinh

Sau khi xem hết bộ phim lúc 0 giờ đó, tôi luôn miệng tám tặc, anh chàng đó thật đẹp trai. Cô bé Củ Cải lúc này không đóng vai thực nữ nữa, bám chặt cánh tay Ninh Hoán Thìn, điệu bộ nũng nịu đến là ghét.

Ngày hôm sau, Cảnh Hạo đưa tôi đi chơi, đến thăm bờ biển Tây Hải, xem những chiếc thuyền cỏ lún trong cát, ngắm trời xanh, mây trắng, hải âu và hòn đảo Thiên

Bối, sau đó ăn hải sản, cũng rất vui. Tôi thích không khí thư nhàn yên tĩnh ở đây, thích những lối kiến trúc mang phong cách châu Âu rất đẹp, và những nếp nhà lúp xúp chen nhau trong làng chài.

Buổi tối, ở trong căn phòng hai gian của Cảnh Hạo, nghe anh ta kể chuyện sau khi tốt nghiệp đi tìm việc thế nào, cái tên Ninh Hoán Thìn mấy lần đập vào tai tôi, tránh cũng không được.

Cuối tuần, Cảnh Hạo muốn đưa tôi đi cắm trại, tôi bảo gọi Ninh Hoán Thìn cùng đi. Vậy là chúng tôi đi núi Ma Gia, phía bắc ngọn núi là biển. Tôi sung sướng xấn cao ống quần, đùa giỡn với nước biển. Biển mùa thu, xanh đến hư ảo, Cảnh Hạo liên tục nhắc tôi cẩn thận kéo cảm lạnh, tôi hướng về phía Cảnh Hạo nói to để Ninh Hoán Thìn lúc đó đang cùng với cô Củ Cải đập ngao trên vách đá nghe thấy: “Anh đã hứa chăm sóc em, nếu em ốm chẳng phải là cơ hội cho anh sao?”.

Bắt đầu đốt lửa, tôi đi nhặt cành cây khô đem về. Cảnh Hạo lại bắt được rất nhiều tôm, những con tôm vỏ màu hồng, màu xanh ngọc rất đáng yêu. Ninh Hoán Thìn và Cảnh Hạo vớt ruột ngao trong nôi bỏ vào miệng, sau đó uống bia, còn tôi liên tục ăn tôm, đặc ý thăm nghĩ: như thế này Củ Cải không còn gì mà ăn.

Họ uống cũng ngà ngà say, mỗi người nói ra ước mơ của mình. Cảnh Hạo lại kể xấu tôi, anh ta nói hồi học đại học có lần đi xem phim, vào ngày đông lạnh có người thích đẹp, ăn vận phong phanh, trên đường về người rét run đến phát khóc. Sau đó nói với Ninh Hoán Thìn: “Cậu không biết hồi đó cô ta đáng yêu thế nào đâu, cho nên trước khi tốt nghiệp đại học, ước mơ của tôi là làm một cái lò sưởi, sưởi ấm cho Hoàn Hoàn”. Ninh Hoán Thìn cười đến gần như ngã vào lòng Củ Cải. Tôi vội trả đũa: “Cảnh Hạo, anh không biết tôi là cung Thủy Bình ư? Cung Thủy Bình ăn chơi thì phải chịu đựng, muốn đẹp thì không sợ lạnh, đương nhiên cũng đâu có thiếu những cái lò sưởi vớ vẩn nào đó. Hơn nữa, ước mơ của cung Thủy Bình luôn long lanh như thủy tinh, đâu có thô tục như anh”.

Ninh Hoán Thìn bảo tôi nói ra ước mơ của mình, tôi nói, tôi muốn một căn nhà đủ rộng, trong đó tôi có thể xem những bộ phim tôi thích, căn nhà sẽ được thiết kế thành một rạp chiếu phim nhỏ trang nhã, có hệ thống âm thanh tuyệt hảo, có cửa sổ treo rèm màu xanh da trời, trên có mây trắng bay và những cây hợp hoan đung đưa trong gió, ánh nắng lướt bên ngoài cửa sổ, có thể nghe thấy tiếng sóng biển rì rầm.

Cảnh Hạo nói: “Để anh đặt tên cho ngôi nhà đó của em nhé, gọi là rạp chiếu phim Thủy Tinh”. Không ngờ Cảnh Hạo người khô như gỗ lại trở nên lãng mạn như thế. Có lẽ cảm thấy chưa đủ, anh ta lại nói tiếp: “Anh hiểu rồi, có phải ý nghĩa của sao Thủy Bình là cái bình làm bằng thủy tinh không?”.

Tôi liếc nhìn Ninh Hoán Thìn. Anh chàng đẹp trai tôi vừa gặp đã thích, anh ta đang cầm tay Củ Cải. Tôi thở sâu một hơi, chạy trên bãi cát, nói to: “Có phải trời đổ mưa nên mới có biển, có phải trời mưa ra cát nên mới có bờ cát. Có phải có người đã khóc cho nên nước biển mới mặn, có người lòng đau nên bờ cát mới mềm?”.

3. Bộ phim lúc 0 giờ

Chơi suốt một tháng, quả thực tôi thấy bất an. Nhìn Cảnh Hạo mỗi ngày đều mệt lử, chẳng còn hứng thú vui chơi, tôi cũng không đành lòng. Tôi nói, Cảnh Hạo, em phải đi làm thôi, nhưng Cảnh Hạo dứt khoát không đồng ý. Anh nói, em vừa được giải phóng một tháng đã vội đi làm, làm gì có chuyện đó. Tôi không nhượng bộ, Cảnh Hạo đành nghe theo. Vậy là tôi đến làm ở một công ty liên doanh, hằng ngày mặc đồng phục của công ty, trang điểm đẹp đẽ. Tôi ghét cuộc sống như thế.

Sung sướng nhất là lúc hết giờ làm, có thể túm lấy Cảnh Hạo đòi đưa đi chat, nhân tiện có thể được nhìn thấy Ninh Hoán Thìn. Nếu không, lại đi hát karaoke, tôi hát đi hát lại bài *Em thích* của Lương Tịnh Như: *Em thích khi thức dậy có anh ở bên, em thích nằm trên giường nhìn anh ăn cơm, em thích bàn tay anh giữ lấy vai em, như sợ em biến mất...* Nhưng mỗi buổi sáng vừa mở mắt người tôi nhìn thấy là Cảnh Hạo, khi tôi nằm trên giường, người ăn cơm cũng là Cảnh Hạo, khi tôi mệt mỏi, người đặt tay lên vai tôi, vẻ lo lắng vẫn là Cảnh Hạo. Nhưng Cảnh Hạo, anh không đẹp bằng Ninh Hoán Thìn. Người thuộc cung Thủy Bình theo chủ nghĩa hoàn mỹ, không chấp nhận một gợn nhỏ khiếm khuyết.

Cuối tuần đi chơi “Cổng trời” đứng chụp ảnh ở nơi gần trời nhất, lại đi núi Thánh Kinh, xem tượng Lão Tử. Từ đầu đến cuối, lúc chụp ảnh, Củ Cải lúc nào cũng bám lấy Ninh Hoán Thìn ra về con nhà lành. Chớp được thời cơ tôi kéo Ninh Hoán Thìn chụp ảnh chung, tôi cười nói hỉ hả ra về không có tâm địa gì. Nhưng Củ Cải không lúc nào buông lơ cảnh giác, không biết vô tình hay hữu ý, nhất định chen vào chụp chung, khiến tôi bức mình. Vậy là tôi dứt khoát không chụp nữa, tôi tranh lấy máy ảnh, liên tục chụp cho hai người bọn họ. Trên đường về tôi ngủ gật trên xe.

Cảnh Hạo rửa xong ảnh để trước mặt tôi, hỏi: “Em yêu Ninh Hoán Thìn rồi ư?”. Chẳng khó khăn gì mà không nhận ra, bởi vì khi chụp ảnh cho Ninh Hoán Thìn và Củ Cải, tôi chỉ chụp một mình anh chàng họ Ninh đẹp trai, trong ảnh anh luôn đứng một phía. Thực ra chỉ cần di chuyển ống kính một chút là Củ Cải sẽ xuất hiện ở trong ảnh, nhưng tôi ghét cái kiểu cặp kè điệu vờ của cô ta.

Sau đó, Cảnh Hạo ít nói hẳn. Tôi như đứa trẻ mắc lỗi, hằng ngày đi làm về đúng giờ, thậm chí làm các món ăn miền Nam cho Cảnh Hạo ăn. Một tuần lễ sau, tôi nói với anh ta, nhưng em yêu Ninh Hoán Thìn, em cũng chẳng biết làm thế nào.

Trong thời gian đó, công ty của Cảnh Hạo ra loạt phim công chiếu vào dịp mùa đông. Là người giám sát khâu quảng cáo tuyên truyền, tôi nào Cảnh Hạo cũng làm việc đến khuya, tìm ý tưởng, vạch kế hoạch quảng cáo cho phim. Tôi trở nên ngoan ngoãn, hàm canh, làm những món điểm tâm hợp khẩu vị cho anh. Một ngày trước khi khởi chiếu loạt phim mới, Cảnh Hạo bảo tôi gọi Ninh Hoán Thìn cùng đến xem phim. Anh bảo đó đều là những bộ phim hoài cổ rất hay.

Bốn người chúng tôi, tôi nào cũng xem phim đều đặn như đi chợ. Tôi chẳng mấy hứng thú, xem không vào, chẳng qua muốn cùng ngồi với Ninh Hoán Thìn. Tôi nhìn lên màn hình, bộ phim *Lộ Lộ* mà tôi đã xem vô số lần, trong phim là cảnh trong chiếc xe đã đi quá nửa đất nước, nhân vật *Lộ Lộ* nhìn những tấm biển quảng cáo trên đường phố xa lạ, nói với người đàn ông bên cạnh mà cô đã yêu mười lăm năm: Bản, anh nhìn kìa, bộ phim của chúng ta.

Như vậy cho dù sau này không có được Ninh Hoán Thìn, chúng tôi vẫn có chung một bộ phim. Rất có thể nhiều năm sau, khi bắt chột xem lại bộ phim đó, chúng tôi sẽ đối diện với màn hình và nói ra câu nói đã thuộc lòng giống như *Lộ Lộ* và Bản.

Tôi nhận ra Cảnh Hạo đang cố ý tạo cơ hội cho tôi và Ninh Hoán Thìn. Có lúc anh cố tình để cho một mình Ninh Hoán Thìn đến, nhưng anh rất buồn. Thậm chí có một lần xem phim, chỉ có tôi và anh, chúng tôi đã vô tư vui vẻ nói cười từ lúc học đại học đến khi tốt nghiệp, vậy mà đột nhiên như có khoảng cách, không ai nói gì.

Buổi tối hôm đó, đi trên đường phố, nghĩ đến cảnh Triều Hán Thành công Thiên Tuệ trong phim *Anh chàng điển trai* tôi đã xem trong đêm công chiếu đầu tiên ở Ngụy Hải. Tôi hỏi Cảnh Hạo: “Anh đã hứa khi em đến Uy Hải sẽ cho em thật nhiều quà cơ mà?”. Cảnh Hạo nói: “Em muốn quà gì?”. Tôi nói: “Em muốn Ninh Hoán Thìn”. Cảnh Hạo nói: “Ngoài cậu ta, cái gì cũng được”. Tôi nói: “Ảnh của Ninh Hoán Thìn”. Cảnh Hạo ngừng một lát, miệng bắt đầu dĩ vệt ra mấy chữ: “Quần áo chẳng hạn”. Tôi nói ngay không suy nghĩ: “Quần lót của Ninh Hoán Thìn”.

Lúc 0 giờ, sau khi hết phim, tôi tỉnh dậy, không ngủ được.

4. Món quà

Tôi gọi điện cho Ninh Hoán Thìn, nói tôi vừa bị giật mất ví tiền, ở chỗ gần công ty anh, mong anh đến giúp. Mười lăm phút sau, nhìn thấy Cảnh Hạo hốt hoảng chạy đến, tôi bực mình vô cớ, bảo anh, cho tôi mười đồng, đi xem phim, nhất định là Ninh Hoán Thìn đã vì Cảnh Hạo nên mới cố tình né tránh. Tôi tự lừa dối bản thân.

Cảnh Hạo luôn bận rộn, anh nói vào dịp lễ tình nhân năm ngoái anh cũng phải tìm mọi cách thu hút khách đến rạp xem phim. Buổi tối hôm đó anh đưa ra rất nhiều ý tưởng, tôi nhất loạt phủ định. Cảnh Hạo đi lại trong căn phòng khách nhỏ, vò đầu bứt tai. Lúc đó di động của anh để trên bàn vì tính réo liên tục. Nhìn vẻ chăm chú của anh, tôi không muốn quấy rầy, chạy đến cầm máy nghe, giọng nói của Ninh Hoán Thìn vang lên: Lò sưởi, tôi chỉ muốn nhắc cậu phải có lòng tin, có nhớ chú lợn in trong phim Vua sư tử đã nói thế nào không: hai người rất xứng đôi.

Lò sưởi? Lễ nào Cảnh Hạo yêu tôi thật, đoán mãi cuối cùng lại thành ra thật, nhưng trong lòng không dễ chấp nhận. Sách chiêm tinh nói: Trong tình yêu, điều khiến phụ nữ cung Thủy Bình động lòng không hẳn phải là những chi tiết kinh thiên động địa, nhưng không thể thiếu những điều khiến cô ta kinh ngạc, thậm chí thừa nhận “phạm những điều tốt đẹp đều xuất hiện một cách bất ngờ nhất”, giống như đột nhiên có chàng trai nhét một nắm kẹo cho cô ta, và cô ta không ngờ anh ta lại biết mình thích loại kẹo đó.

Ninh Hoán Thìn chính là cái kẹo mà Cảnh Hạo bất ngờ nhét cho tôi, bây giờ Ninh Hoán Thìn lại nhét cho tôi chiếc kẹo quê mùa như cái lò sưởi nào đó, bảo tôi làm sao chấp nhận.

Cảnh Hạo hỏi, điện thoại của ai, tôi trầm ngâm nói: “Anh muốn thu hút nhiều người đến rạp xem phim, anh phải nghĩ cách làm cho họ động lòng. Em say mê phim ảnh chính là vì cảm giác sau khi xem một bộ phim”. Rồi tôi nói với Cảnh Hạo đó là phim Lộ Lộ.

Tôi chỉ cố gắng che giấu hồi hộp trong lòng, mượn cớ nói ra suy nghĩ của mình. Không ngờ lại đưa đến một gợi ý lớn cho Cảnh Hạo. Anh vui như một đứa trẻ. Nhưng không có ai hẹn tôi đi xem phim, xem bộ phim tôi thích với một người tôi thích.

Tôi đột nhiên quyết định rời khỏi Uy Hải, là ngày thứ ba sau khi Ninh Hoán Thìn gọi điện cho Cảnh Hạo, chính trong ngày hôm đó, Cảnh Hạo vẽ bí hiểm đứng dưới tầng của công ty gọi điện cho tôi. “Mau xuống đây, anh muốn tặng em món quà.”

Tôi chán ngán đi xuống. Cảnh Hạo nhét một cái hộp vào tay tôi, rồi đi ngay. Thậm chí không nói một câu, tùm tùm cười, tôi không hiểu hàm ý của nụ cười đó.

Tôi từ từ mở cái hộp, bên trong là một chiếc quần lót của đàn ông! Tôi sững người đến một phút, bởi vì tôi biết, đây là quần lót của Ninh Hoán Thìn. Nhất định là thế.

Nhưng tôi vẫn quyết ra đi. Tình yêu sét đánh quá đau khổ, cũng quá tàn nhẫn, thường kết thúc bằng sự rút lui của người yêu thầm. Khi không biết đối diện thế nào với tình cảm đơn phương này, tôi biết có một cách đơn giản nhất, đó là ra đi.

Tôi nói với Cảnh Hạo ý định ra đi của tôi. Cảnh Hạo giữ tôi lại, anh ta giữ một cách rất trẻ con. Tôi càng trẻ con hơn, tôi tuyên bố: “Nếu buổi tối ngày lễ tình nhân có một trăm người mời em đi xem phim, em sẽ suy nghĩ chuyện ở lại”.

5. Bộ phim đầu tiên của chúng tôi

Tôi tạm thời ở lại, nhưng tinh thần vô cùng bất ổn.

Buổi tối, tôi thường ở nhà một mình, Cảnh Hạo ngày đêm bận lo kế hoạch quảng cáo cho phim, có lúc cả đêm không thấy anh, chỉ khi sáng sớm mở mắt, tôi nhận ra bên giường dấu vết của anh lưu lại ở một góc chăn mà tôi quán chặt quanh người.

Hôm trước ngày lễ tình nhân, tôi chợt nhớ đến lời tuyên bố của mình, có phải thực lòng tôi không muốn ra đi, cho nên một yêu cầu tùy tiện cũng có thể giữ mình lại? Mấy ngày không nhìn thấy Cảnh Hạo, tôi thấy nhớ anh. Buổi tối về đến nhà, nhìn những bức ảnh đã rửa không đưa cho Ninh Hoán Thìn, tôi hiểu, có những vướng mắc chẳng qua người ta không muốn hóa giải.

Ăn vội cơm tối, điện thoại không ngừng rung, liên tiếp nhận được chín tin nhắn từ những số máy lạ, nội dung giống hệt nhau: Hoàn Hoàn đáng yêu, buổi tối ngày lễ tình nhân có thể mời em đi xem phim không? Ký tên: Lò sưởi số 1, Lò sưởi số 2... Tôi đang chần nản, tin nhắn vẫn liên tục gửi đến, nội dung vẫn thế, khiến tôi hoảng sợ tắt máy, chui vào trong chăn, trong tấm chăn, lần đầu tiên tôi cảm thấy ấm áp.

Buổi sáng hôm sau ngủ dậy, mở máy, năm mươi tám tin nhắn, cùng một nội dung, cùng là Lò sưởi. Anh chàng ngớ ngẩn, tôi lắm bầm, sau đó thản nhiên đi làm. Buổi chiều đi làm về, trong điện thoại có chín mươi sáu tin nhắn. Số máy khác nhau nhưng cùng một lời mời.

Rời khỏi bàn viết, Cảnh Hạo đứng ở cửa. Nhìn vẻ mặt đặc ý của anh ta, tôi chỉ muốn xông đến cắn cho một cái. Tôi đi vào, nói: “Vẫn còn thiếu hai người nữa”. Nghĩ một lát, lại tiếp: “Hình như còn thiếu quà”. Nói xong, di động lại reo, là một tin nhắn, số máy của Ninh Hoán Thìn. Cũng nội dung như vậy. Ký tên: Lò sưởi số 99.

Tôi lao vào màn đêm. Cảnh Hạo vừa rời còn đặc ý bỗng hét hoảng, hét lên sau lưng tôi: “Em đi đâu?”. Tôi vừa chạy vừa vẫy xe, vừa ngoái lại nói với anh ta: “Đi tìm

Ninh Hoán Thìn”. Anh ta còn muốn nói gì nữa, nhưng chiếc taxi đã đưa tôi hòa vào dòng xe trên đường.

Hai mươi phút sau, Cảnh Hạo vẫn đi đi lại lại bên dưới khu nhà của chúng tôi. Tôi xuống xe đi đến, anh nhìn tôi, đôi mắt nhỏ mở to hơn một chút. “Làm gì vậy?” “Đi tặng quà ngày lễ tình nhân cho Ninh Hoán Thìn.” Tôi nói, sau đó mỉm cười với anh ta. “Em đã dán ảnh hai người với nhau, làm quà tặng bọn họ.”

Anh cười hi hi, tôi không chấp. “Quà của em đâu?” Cảnh Hạo chộp tay tôi kéo đi, ấn tôi vào xe taxi. Đó là đường đến rạp chiếu phim, trong những cái rọ đèn đường từ xa có những bông hồng lớn nở xòe, bên trên viết hàng chữ: Rạp chiếu phim Thủy Tinh của hai người, ngày 14 tháng 2, chiếu bộ phim LỘ LỘ chỉ dành cho hai người yêu nhau.

Tôi kinh ngạc đến mức không nói được gì, lát sau bảo lái xe đi chậm lại, lúc đó lại nhìn thấy một hàng chữ in rất đẹp: Luôn có một bộ phim kể về tình yêu của hai chúng mình.

Tôi ngoái đầu nhìn Cảnh Hạo, bật khóc. “Cảnh Hạo ngốc, anh lãng phí nhiều thời gian như vậy, ông chủ có bỏ qua không?” Cảnh Hạo nói: “Ông chủ rất thích ý tưởng của anh, tối hôm nay chỉ chiếu bộ phim LỘ LỘ, chỉ bán hai vé duy nhất, giá một trăm tệ, tổn thất hơn hai vạn so với năm ngoái nhưng đủ hấp dẫn những đôi tình nhân ngày thường không quan tâm đến phim”.

Đúng là Cảnh Hạo, một kẻ hoạch táo bạo như vậy cũng có thể nghĩ ra. Xuống xe, Cảnh Hạo nói: “Chờ anh, anh đi mua vé”. Anh chạy rất xa tôi mới nhớ ra, choáng thật, anh không hề hẹn tôi, mà đưa thẳng tôi đến rạp chiếu phim bất chấp tôi có đồng ý hay không. Sự kiêu hãnh của cung Thủy Bình đâu cho phép bất kỳ ai coi thường, hừ!

Lúc đó điện thoại trong túi tôi lại rung lên, một dòng tin nhắn: Hoàn Hoàn đáng yêu, có thể mời em đi xem phim không? Ký tên, Lò sưởi số 100.

Trời ơi, Cảnh Hạo đáng chết, tôi quay cuồng bởi các trò của anh ta đến chóng mặt không kịp thở.

Lát sau, anh cười hi hi giờ cao hai vé xem phim, tôi lấy di động gõ vào đầu anh nói: “Lắm chiêu quá, sao nhiều lò sưởi thế?”. Anh thản nhiên cười. “Lò sưởi điện vốn có hai mảnh, một mảnh không đủ ấm.”

Tôi không biết nói sao, sau đó nghe Cảnh Hạo nói: “Em có đồng ý cùng anh xem bộ phim đầu tiên của chúng ta không?”.

Tôi không trả lời, hỏi lại anh: “Anh có biết sau khi anh đưa quần lót của Ninh Hoán Thìn cho em, đã xảy ra chuyện gì không?”. Cảnh Hạo đứng ngây ra, có lẽ anh ta nghĩ đến vỡ đầu cũng không đoán được, cho nên tôi nói thẳng với anh ta: “Em yêu anh”.

Từ bỏ vì yêu

Mai Cát

Bước qua tuổi hai mươi lăm, điều tôi nung nấu trong lòng là phải rời bỏ Thái Dịch. Mỗi ngày ở bên anh ta là mỗi ngày sống trong lo âu pháp phủng, là mỗi ngày vô định bấp bênh.

I.

Thái Dịch đã cứu tôi thoát khỏi một đám lưu manh trên phố. Lúc đó, anh ta là một anh hùng trong lòng tôi, mặc dù anh ta cũng là một gã lưu manh, gây gỗ, ẩu đả, làm chuyện thị phi, là hạng người mang thói nghịch tặc bẩm sinh, lang thang vô định, sống bừa bãi qua ngày.

Nhưng tôi vẫn một lòng theo anh ta. Tuổi còn nhỏ, không biết ngày mai, không biết tương lai, chỉ yêu, yêu điên dại, cuồng loạn. Lúc có tiền, chúng tôi hoang phí bằng hết, khi cạn tiền chỉ một cái bánh bao cũng xong bữa. Chúng tôi ồn ào, cãi cọ, bất chấp, phung phí sức xuân.

Nhưng có hề chi? Ở bên Thái Dịch, tôi rất vui. Anh ta có thể đắm vào mặt gã trai nào đó vì gã dám nhìn tôi, có thể lấy trộm cho tôi chiếc vòng tay tôi thích, cũng có thể vét đến đồng tiền cuối cùng để mời tôi ăn chiếc bánh ga tô đắt nhất.

Nhưng tôi không phải là người đàn bà duy nhất của anh ta, tôi chỉ là người ở bên anh ta. Khi lần đầu tiên bắt gặp Thái Dịch trên giường với một cô gái rất đẹp, tôi đã đau đớn như bị xé gan xé ruột. Tôi lao vào đánh anh ta, đánh từ trên giường xuống đất, từ phòng ngủ đến phòng khách. Cả hai đều như con thú hăng máu lao vào nhau, nghiền răng, đấm đập, cắn xé.

Sau rất nhiều lần, tôi dần chai lì. Anh ta là kẻ xấu xa từ trong xương tủy, không ai có thể khiến anh ta yêu thật sự.

Nhưng tôi si mê anh ta. Si mê những động tác bạo liệt của cơ thể anh ta trên thân thể tôi. Si mê nụ hôn có mùi máu tanh tanh của anh ta. Si mê ánh mắt hoang

đã, bất kham của anh ta khi nhìn tôi.

Si mê là một con rắn độc lạnh lùng cắn vào cổ họng tôi.

Về sau, tôi đồng ý làm con mồi của Thái Dịch. Đây là trò chơi mà Thái Dịch và mấy đệ tử nghĩ ra để tôi đến các quán rượu quyến rũ những người đàn ông đi tìm lạc thú. Những người đàn ông đó chỉ cần vài chiêu đưa đẩy là đã đưa tôi lên giường, nhưng vào lúc máu chót, Thái Dịch đột nhiên xông vào. Người đàn ông bị vu tội cưỡng bức tôi, buộc phải bồi thường.

Cái trò “đào mỏ” này đã được dùng đến nát bướm. Nhưng trăm lần vẫn trót lọt, bởi vì ở đời không hiếm đàn ông muốn tìm thú vui bên ngoài.

Không nhớ tôi và Thái Dịch đã lừa bao nhiêu đàn ông. Nhìn ánh mắt hoảng loạn, thất kinh của họ, thực ra lòng tôi còn hoảng loạn hơn, tôi không thể biết lúc nào tôi sẽ bị cảnh sát bắt đem đi, cũng không biết lúc nào Thái Dịch vì một việc đột xuất nào đó mà không thể kịp thời xông vào.

Tiền chúng tôi moi được của họ ngày càng nhiều.

Tôi rất muốn tích lũy. Tôi nói với Thái Dịch, chúng mình rời khỏi đây, đến một nơi xa lạ mua cái nhà nhỏ, buôn bán vặt, sống yên ổn.

Anh ta đặt tay lên ngực tôi, vuốt mạnh, nói, bao giờ có tiền hẵng hay.

Rốt cuộc phải có bao nhiêu mới gọi là có tiền?

Quan niệm của Thái Dịch đối với tiền bạc khiến tôi cảm giác có ngày nay không có ngày mai. Giống như tình cảm anh ta dành cho tôi, ăn bữa này không có bữa sau. Còn tôi, đã hai mươi lăm tuổi, tôi không muốn tiếp tục sống như vậy. Tôi chỉ muốn có một người chồng thương tôi, có một gia đình yên ổn. Nhưng Thái Dịch vĩnh viễn không cho tôi cảm giác an toàn.

2.

Tôi gặp Quách Ân Nam chính trong hoàn cảnh đó. Bộ com lê màu xám phẳng phiu, cặp lông mày lưỡi mác đen thẫm và đôi mắt thuần hậu. Khi tôi “loạng choạng” ngã, anh ta kịp thời đỡ lấy tôi, tôi ngoái đầu nhìn Thái Dịch đứng cách đó không xa, khóe môi anh ta nhếch lên lộ ra nụ cười hài lòng. Vậy là tôi nay lại có thu nhập!

Tôi “say” rất dữ, cơ thể mềm nhũn áp sát vào người anh ta. Theo thông lệ, lúc

này người đàn ông sẽ đưa tôi vào khách sạn thuê phòng. Đương nhiên họ không dám đưa một cô gái lạ về nhà. Sau đó Thái Dịch cùng mấy đệ tử sẽ đi theo chúng tôi vào khách sạn, cho chúng tôi một ít thời gian, sau đó đập cửa xông vào.

Nhưng cũng có ngoại lệ, mấy lần họ xông vào hơi chậm, tôi suýt bị cưỡng bức.

Tôi giống như người đi trên dây, lúc nào cũng có nguy cơ bị ngã gãy cổ.

Không ngờ, Quách Ân Nam lại đưa tôi về nhà. Một ngôi biệt thự đẹp như mơ, đèn chùm pha lê, sàn gỗ lát, cầu thang cuốn màu trắng... Đây là cảnh xa hoa, sang trọng nhất tôi từng nhìn thấy.

Đêm đó không xảy ra chuyện gì. Quách Ân Nam để tôi ngủ ở phòng khách, đắp cho tôi tấm chăn rồi khép cửa đi ra, còn Thái Dịch không hiểu sao không thấy xông vào.

Tôi ngủ rất ngon lành trên giường mềm, gối cao. Một cảm giác ấm áp lâu lắm rồi không có.

Về sau, Thái Dịch âm ỉ nói với tôi, anh ta không theo kịp chúng tôi.

Tôi đột nhiên thấy nản lòng, nếu người tôi gặp không phải là Quách Ân Nam, sau khi họ để lạc tôi, chẳng phải tôi sẽ xảy ra chuyện sao? Sự khinh xuất đó chứng tỏ anh ta chưa từng yêu tôi.

Tôi bắt đầu xa lánh Thái Dịch. Tôi đã ngụp lặn quá lâu, bây giờ muốn lên bờ, còn Quách Ân Nam có lẽ là người duy nhất có thể cứu tôi, đưa tôi lên bờ.

Quách Ân Nam không hề truy hỏi quá khứ của tôi, anh chỉ cho tôi rất nhiều, rất nhiều.

Anh đưa tôi đi những nhà hàng châu Âu sang trọng, ăn bít tết. Anh cắt từng miếng cẩn thận để trước mặt tôi. Anh đưa tôi đến nhà hát vũ kịch, sau đó nhẹ nhàng giải thích cho tôi nội dung vở diễn. Anh đưa tôi ra ngoài ô chơi, mua hoa và rau quả tươi, sau đó chúng tôi cùng nấu bữa tối...

Cuộc sống như thế này là giấc mơ xa vời không có thật, một giấc mơ tôi chưa từng dám mơ. Tôi chỉ muốn được một chút, một chút là đủ, nhưng anh đã cho tôi tất cả, cho tôi tất cả một cách long trọng, hậu hĩnh.

Được coi trọng như vậy, sự tỉnh té như vậy.

Ai yêu tôi, ai không yêu, sự thể đã rõ như ban ngày.

Tôi chia tay với Thái Dịch, anh ta quăng tôi lên giường, mắt vẫn tia máu, cơ thể anh ta lao vào tôi như cơn sóng dữ, tôi đập anh ta ra, do quá dụng lực, anh ta ngã ngửa về sau. Có máu, máu thấm ra từ trán anh ta.

Tôi chỉ ngây người, sau đó đóng cửa đi ra.

3.

Tôi bắt đầu mặc váy liền vải bông, áo ngực lộ đường viền thêu hoa. Hình như tôi chưa bao giờ là một thiếu nữ, một thiếu nữ phải tốt đẹp và trong sáng. Tôi đã gặp một gã đàn ông xấu, còn bây giờ tôi muốn cắt đứt mọi quan hệ với quá khứ, tôi muốn làm lại từ đầu.

Quách Ân Nam đưa tôi đi gặp gỡ bạn làm ăn, không ngờ lại gặp Lý Thân.

Ông ta chớp cánh tay tôi, ghé sát vào mặt tôi cười nham hiểm. Ông ta nói, không ngờ cô có thể lừa được Quách Ân Nam. Anh ta thân giá bạc tỷ. Nếu cô không muốn tôi báo cảnh sát, tốt nhất ngoan ngoãn nghe lời tôi.

Người tôi rã rời, sụp xuống.

Lý Thân là người đàn ông tôi gặp ở quán bar, tôi và Thái Dịch đã moi của ông ta một món tiền lớn, hơn nữa Thái Dịch còn đánh ông ta một trận. Không ngờ khi tôi vừa bắt đầu cuộc sống mới thì lại gặp ông ta.

Tôi hoàn toàn mất phương hướng.

Ông ta yêu cầu tôi lên in những tài liệu về kinh doanh trong máy tính của Quách Ân Nam, ông ta dọa báo cảnh sát để uy hiếp tôi.

Quách Ân Nam thấy mặt tôi tái nhợt, anh bảo đưa tôi về nghỉ. Lý Thân niềm nở nói với Quách Ân Nam, bạn gái anh rất đẹp.

Quách Ân Nam mỉm cười dịu tôi, anh nói, đây là vợ chưa cưới của anh.

Lòng tôi rung rung xúc động. Tôi không ngờ trong cuộc đời mình, tôi có thể gặp được người như Quách Ân Nam. Nếu sớm biết tôi nhất định đã là một thiếu nữ trong sạch, nhất định yên phận đợi chờ.

Nhưng số mệnh khiến tôi gặp Thái Dịch. Anh ta đã gieo mầm ác vào cơ thể tôi, anh ta cho tôi một cuộc đời đen tối. Còn tôi, liệu có thoát khỏi quá khứ, thoát khỏi anh ta hay không?

Trong tâm trạng bàng hoàng, tôi lại đến tìm Thái Dịch. Tôi nói với anh ta chuyện Lý Thân uy hiếp tôi, tôi nhờ anh giúp tôi nghĩ cách xử lý.

Sự quấy nhiễu của Lý Thân càng quyết liệt. Ông ta đã tìm đến tận nhà Quách Ân Nam, còn tôi kinh hoàng như con chim đứng trước mũi tên.

Tôi không dễ gặp được Quách Ân Nam, tôi không muốn mất anh. Tôi không thể mất anh.

Đây không chỉ là một người đàn ông, mà còn là cuộc đời tôi.

Sau đó Lý Thân chết.

Tai nạn xe hơi, người gây ra tai nạn bỏ chạy. Không để lại hiện trường dấu vết gì, không thể truy cứu.

Tôi thở phào.

Thái Dịch hủy hoại tôi nhiều như vậy, lần này cuối cùng đã làm một việc tốt cho tôi. Tôi xin Quách Ân Nam một món tiền rồi đưa cho Thái Dịch. Món tiền này đủ cho anh ta mua một căn nhà hoặc làm vốn buôn bán nhỏ.

Tôi nói, Thái Dịch, anh hãy sống thật tốt.

Tôi đến gần anh, muốn ôm anh lần cuối. Có lẽ đây là lần cuối cùng chúng tôi gặp nhau trong cuộc đời này, từ nay về sau, chúng tôi ai đi đường nấy, không liên quan đến nhau.

Nhưng Thái Dịch đẩy tay tôi ra, anh ta nhả nhỏ nói, trên người cô có mùi đàn ông khác, tôi rất ghê mùi hôi.

Xem đấy, anh ta mãi mãi vẫn xấu tính như vậy, anh ta luôn tàn nhẫn, ích kỷ, anh ta cho phép mình có nhiều người đàn bà nhưng không cho phép tôi phản bội.

Tôi đã mệt mỏi, rời bỏ Thái Dịch, điều tôi vẫn muốn làm khi tôi bước qua tuổi hai mươi lăm, bây giờ cuối cùng đã làm được.

4.

Hôn lễ với Quách Ân Nam đã được ấn định vào tháng Tư. Anh tì cầm lên đầu tôi, hai tay ôm eo tôi, anh nói, anh muốn cưới em thật nhanh, muốn em nhanh chóng trở thành người phụ nữ hạnh phúc nhất.

Tôi quay lại hôn anh, thầm nghĩ, nhất định tôi sẽ là người phụ nữ hạnh phúc nhất đó.

Nhưng đầu tôi đột nhiên lại hiện lên hình bóng Thái Dịch. Báo đưa tin, đã tìm ra kẻ gây ra vụ tai nạn của Lý Thân, chiếc xe bị cháy, hình như có nghi vấn nào đó.

Rốt cuộc tôi vẫn chưa lấy Quách Ân Nam, tôi đi tìm Thái Dịch. Tôi nói, chúng ta phải rời khỏi đây, nhanh lên, chúng ta phải bỏ trốn.

Tôi biết, có một số người rất tốt, tôi rất muốn yêu họ, nhưng không làm được. Có những người rất xấu nhưng tôi không thể nào không yêu.

Tình yêu là cuộc đời thu nhỏ.

Còn tôi, chỉ có thể cùng chạy trốn với Thái Dịch, bởi vì tôi yêu anh ta, tôi không nỡ để anh ta ngồi tù vì tôi.

Tôi vẫn mong muốn thoát khỏi Thái Dịch, không ngờ cuối cùng đã thoát được, nhưng lại chủ động quay về tìm anh ta.

Bởi vì một hôm tôi gặp một đồ đệ của Thái Dịch ngoài đường. Anh ta cũng từng được ăn chia với chúng tôi trong những vụ lừa tình ngày xưa. Anh ta nói, thực ra tối hôm đó bọn họ không phải không theo kịp chúng tôi, bọn họ đi theo xe đến tận biệt thự của Quách Ân Nam, nhưng Thái Dịch lại đột nhiên từ bỏ vụ làm ăn này. Thái Dịch cảm thấy Quách Ân Nam là người tốt, có thể đem lại hạnh phúc cho tôi.

Tôi không nghĩ Thái Dịch lại làm thế, anh ta chưa bao giờ nói yêu tôi. Thái Dịch là người xấu từ trong xương tủy, anh ta rất nguy hiểm, không an toàn.

Nhưng tôi yêu anh ta.

Tôi và Thái Dịch mang theo rất ít tiền, đi tàu hỏa một mạch đến Tân Cương. Tàu rất xóc, rất chật chội, nhưng cuộc chạy trốn này khiến tôi có cảm giác chúng tôi đang nương tựa vào nhau.

Chúng tôi chưa bao giờ gần gũi như thế, yêu nhau như thế. Với chúng tôi, mỗi ngày đều là ngày cuối cùng. Chúng tôi vô cùng sợ hãi, một ngày nào đó cảnh sát sẽ bất ngờ ập đến, bắt chúng tôi đi. Tôi vô cùng lo sợ, tôi sẽ mất anh.

Thái Dịch hứa với tôi rất nhiều, anh nói, chúng mình phải nhanh chóng sinh một đứa con gái. Anh nói, chúng mình phải nhanh chóng tìm việc làm, mua một căn nhà cho em. Anh nói, anh sẽ không để em rơi vào cảnh nguy hiểm.

Nước mắt tôi chảy ướt đầm.

Tại sao anh không sớm, không sớm nói với tôi những lời đó.

Nếu vậy Lý Thân sẽ không chết, chúng tôi không cần phải chạy trốn.

Nhưng chúng tôi còn có thể ở bên nhau được bao lâu?

5.

Một năm sau, cuối cùng Thái Dịch gọi điện cho một đệ tử cũ, hỏi thăm tình hình vụ án của Lý Thân. Khi cúp máy, Thái Dịch ôm chầm lấy tôi bật khóc, nước mắt tuôn như mưa, không sao kiềm chế được.

Anh ta nói, anh cứ tưởng em giết Lý Thân, thì ra không phải em, không phải em!

Tôi sống người, hóa ra cả hai chúng tôi đều nhầm. Tôi nhầm tưởng Thái Dịch vì tôi mà giết Lý Thân, cho nên mới cùng anh bỏ trốn. Còn anh lại tưởng tôi giết Lý Thân nên mới tình nguyện bỏ trốn cùng tôi. Thực tế, cái chết của Lý Thân không liên quan đến chúng tôi, chỉ là một sự cố ngoài ý muốn. Sau khi chúng tôi bỏ đi một thời gian, người lái xe đã ra tự thú.

Tôi nghĩ đến những lời hứa của Thái Dịch, thì ra anh cũng sợ mất tôi, thì ra anh thật sự yêu tôi.

Tôi muốn từ bỏ anh, anh cũng muốn để tôi từ bỏ. Nhưng chúng tôi vẫn ở bên nhau.

Tôi nghĩ đây là sự an bài của số phận dành cho chúng tôi.

Tôi và Thái Dịch quyết định ở lại Tân Cương. Chúng tôi thuê một mảnh đất lớn trồng bông, nhìn những đóa hoa bông bung nở, trắng muốt như mây, lòng ngập tràn hạnh phúc.

Tôi tình nguyện, mãi mãi tình nguyện, mãi mãi giữ mảnh đất hoa bông trắng muốt này.

Như giữ Thái Dịch không buông, không rời.

Phần 7

Lắng nghe: Bờ bên kia hoa nở

Ai nhìn thấy vết khắc của tình yêu

Mỹ Lệ Lãn Yếu

I.

Ánh hoàng hôn mùa hạ từ phía sau chiều xiên tủa xuống, trong không khí thoảng mùi hoa dành dành. Khi đi qua ảnh viện áo cưới Tuyết Sắc, Lô Giai nhìn thấy trong tủ kính bày mẫu một bức ảnh cưới, trên khuôn mặt cô dâu vẫn còn vẻ thơ ngây chưa hề bị cuộc sống chạm đến, còn khuôn mặt chàng trai bên cạnh thấp thoáng những vết chạm khắc tinh tế của tuổi thanh xuân.

Lô Giai chỉ bức ảnh nói với Lý Âu, lúc đó có lẽ họ đang yêu nhau, chỉ có những người yêu sâu sắc mới bằng lòng mặc váy cưới, cười vô tư ở lứa tuổi còn hồn nhiên đến thế. Khi nói những lời đó, mắt cô nhìn thẳng vào Lý Âu, dường như muốn tìm kiếm điều gì đó từ nét mặt của anh.

Lý Âu cười nhạt, chỉ cô gái trong tủ kính nói, em mặc áo cưới nhất định sẽ đẹp hơn cô ấy. Anh thản nhiên đẩy cô đi, vừa đi vừa giục, đừng xem nữa, chúng ta sẽ bị muộn mất. Lô Giai cười, bước đi, vẫn ngoái đầu nhìn lần nữa. Nụ cười hồn nhiên của cô gái trong bộ váy cưới màu trắng đã lặng lẽ đi vào lòng cô như vậy.

Lô Giai là một nhà thiết kế thời trang chuyên nghiệp, phụ trách thiết kế những bộ thời trang mới nhất từ chất liệu gấm và đủ màu sắc. Năm năm trước, Lô Giai bị liệt hai chân sau một vụ tai nạn, nhưng chuyện đó không ngăn cản cô trở thành một nhà thiết kế thời trang ưu tú. Lý Âu nói, trong lòng mỗi người đều có một vết thương, đó là nơi trời đã từng sập xuống. Vết thương của Lô Giai chính là không thể đi lại được, vĩnh viễn chỉ có thể loay quanh trong cái thành phố bé tí vuông vắn này. Công thành dù mở rộng đến mấy, không có người đi thì cho dù cô nỗ lực bao nhiêu cũng không qua được.

Lý Âu là vị hôn phu của Lô Giai, cũng là đối tác làm ăn của cô. Cô thiết kế, anh sản xuất, phu xướng phụ tùy hợp tác rất ăn ý. Sản phẩm mới của họ luôn là những

mẫu mã khuynh đảo, dẫn dắt xu hướng thời trang của thành phố.

2.

Buổi họp báo công bố sản phẩm mới diễn ra tại trung tâm triển lãm quốc tế nổi tiếng, khi Lô Giai và Lý Âu đến đã thấy các cô người mẫu uyển chuyển đi qua sân khấu hình chữ T, bên dưới tiếng vỗ tay như sấm. Lô Giai cười quay đầu nói với Lý Âu, xem ra mẫu mới rất có triển vọng. Mãi không thấy Lý Âu trả lời, Lô Giai phải nhắc lại lần nữa, anh mới như sực tỉnh buột miệng trả lời, ừ đúng, rất tốt, giọng nửa đùa nửa thật.

Trong bữa tiệc chiêu đãi sau lễ công bố sản phẩm mới, Lô Giai tuyên bố lễ cưới sắp tới của cô với Lý Âu. Có phóng viên tò mò cười cười hỏi Lý Âu, Lý tổng, xin hỏi ông và nhà thiết kế Lô Giai đã đến với nhau thế nào. Lý Âu vốn nhạy bén trong ứng xử, vậy mà đúng lúc quan trọng nhất lại lúng túng. Lô Giai vội chạy đến gỡ bí cho anh, nói với phóng viên, mưa dầm thấm lâu thôi. Lý Âu ở phía sau phụ họa, đúng đúng, mưa dầm thấm lâu. Vừa nói xong, đưa mắt nhìn ra ngoài, sắc mặt lộ vẻ bất an.

Lô Giai nhìn theo ánh mắt của Lý Âu, một cô gái dáng mảnh mai đứng phía xa, sau đám người cũng đang nhìn lại. Bộ trang phục mùa hè do Lô Giai mới thiết kế vừa vặn ôm khít người cô làm nổi bật những đường cong gợi cảm trên cơ thể. Ánh mắt Lý Âu như mọc rễ trên người cô ta, mãi không rời. Chiếc xe lăn của Lô Giai xuyên qua đám người dừng trước mặt cô gái. Cô nói, Mộ Nhiên, phải nói bộ trang phục này tôi thiết kế đúng là để dành riêng cho cô, không sai chút nào. Nói xong trượt xe đi tìm Lý Âu.

Cách một đám người, giữa bao nhiêu ánh mắt hướng vào mình, Lô Giai vẫn cảm thấy ánh mắt lạnh giá của Mộ Nhiên sắc như lưỡi kiếm, xuyên qua đám người chĩa vào cô. Đón ly rượu từ tay người phục vụ, cô ngoái đầu hướng về Mộ Nhiên nâng ly, rồi ngửa đầu uống cạn. Lý Âu bên cạnh đang tranh luận sôi nổi với mọi người, nhưng Lô Giai vẫn cảm nhận được sự lơ đãng bất an của anh. Thậm chí cô có thể bắt gặp những cái liếc mắt dè dặt của anh hướng về phía Mộ Nhiên.

3.

Hôn lễ được ấn định vào tháng Chín. Lý Âu bắt đầu bận rộn trang trí nhà mới. Lô Giai không giúp được gì, liền ở nhà chuyên tâm thiết kế váy cưới và ý tưởng trang điểm cô dâu, những mảnh sa trắng rơi đầy đất. Khi có tiếng bấm chuông, Lô Giai đang tập trung tinh thần cắt trên một tấm lụa hồng. Tiếng chuông cửa bất

thình lình khiến cô giật mình, chiếc kéo trong tay vạch một đường cánh cung, khiến đường cắt của cô bị lệch khỏi nét vẽ.

Lô Giai ra mở cửa, bên ngoài là Mộ Nhiên, khuôn mặt tiêu tụy. Cô cười cười nói, tôi biết cô sẽ đến, mời vào.

Mộ Nhiên không khách khí, đi thẳng vào trong nhà rồi ngồi xuống chiếc đi văng ở phòng khách, cô đã nhận lời tôi, tôi đến lấy tiền.

Lô Giai chỉ chiếc tủ ở góc tường, tiền ở đó, cô đến mà lấy.

Mộ Nhiên khinh bỉ nhìn Lô Giai, đứng lên, đi đến mở tủ, lấy ra một cái bọc duy nhất trong đó, đoạn ngang nhiên bỏ đi.

Lô Giai biết tin Mộ Nhiên xảy ra chuyện là vào ngày hôm sau. Chương trình thời sự buổi sáng chiếu cảnh hiện trường một vụ tai nạn, tạp âm hỗn loạn, đám đông lộn xộn và bộ mặt kinh khủng của cô gái. Lúc này Lý Âu đã về, anh kêu mệt, muốn đi ngủ. Lô Giai giục anh đi tắm, anh ậm ừ rồi đi vào phòng tắm.

Tiếng nước ào ào nhấn chìm suy nghĩ của Lô Giai, khuôn mặt Mộ Nhiên bị phóng to hết cỡ. Khoảnh khắc đó Lô Giai cảm thấy nhẹ nhõm chưa từng có, giống như trút được gánh nặng. Cô nghĩ, cuối cùng tất cả đều đã qua. Mọi yêu hận tình thù của mình đều đã biến theo cô ta, không sợ nó quay trở lại.

4.

Tháng Tám là ngày giỗ của chị gái. Lô Giai mang bó hoa bách hợp và bộ váy cưới tự tay cô làm đến thăm chị. Hình như luôn có người dọn dẹp, ngôi mộ không có một ngọn cỏ. Lô Giai đang nghĩ liệu có ai đến thăm chị vào ngày này không, đột nhiên nghe thấy tiếng người đến. Cô vội vàng tránh vào khóm cây bên cạnh, khi ngẩng đầu nhìn thấy người đàn ông ôm bó hoa bách hợp rất to đi đến. Chiếc kính đen che nửa khuôn mặt, nhưng Lô Giai vẫn nhận ra, người đó chính là Lý Âu.

Lý Âu đặt bó hoa trước bia mộ, cúi gập người, sau đó gục vào tấm bia bật khóc. Tiếng khóc vang vọng trên không trung, với nỗi đau thương như xé lòng, khiến Lô Giai cũng rơi nước mắt. Khóc đủ rồi, anh ta ngồi trước mộ, thăm thì hỏi lâu. Khi mặt trời đã lặn, Lý Âu mới từ từ rời đi, trước khi đi còn cúi nhặt đầu mẩu thuốc lá rơi trên đất. Bóng anh xiên xiên đổ dài trong ánh chiều tà, một vẻ bi thương không sao tả xiết. Lô Giai nhìn từ xa, nước mắt cũng trào ra từ lúc nào.

Khi Lô Giai về đến nhà, Lý Âu vẫn chưa về. Cửa sổ không đóng, gió nóng lùa vào rất khó chịu. Lô Giai trượt xe đến đóng cửa, khi đi qua phòng tắm, nhìn thấy áo

ngoài của Lý Âu vút trên máy giặt, cô cầm lên bỏ vào máy, nhưng phát hiện trên ngực áo có rất nhiều vết máu. Đang băn khoăn suy nghĩ kỹ, thì cô nghe thấy tiếng mở cửa.

Người bước vào là Lý Âu, bộ dạng vô cùng mệt mỏi, nhìn thấy chiếc áo trong tay Lô Giai, anh hơi ngây người, sau đó ném cái áo vào máy giặt, nói thản nhiên, thợ sửa nhà ngã từ trên cây xuống, anh đưa anh ta đi bệnh viện, máu thấm sang.

Lô Giai không nói gì, xưa nay Lý Âu không nói dối, cô tin anh, nhưng lý do của anh quá khiên cưỡng, một vết máu lớn như vậy, vết thương chắc không nhẹ, sao không thấy anh nhắc đến.

5.

Đã gần tới ngày cưới, Lô Giai và Lý Âu đi chụp ảnh. Địa điểm Lô Giai lựa chọn là ảnh viện Tuyệt Sắc. Cô vẫn nhớ như in nét mặt ngây thơ của dâu trong bức ảnh mẫu trong tủ kính. Cô muốn xem lại bức ảnh đó, đến nơi mới phát hiện chủ hiệu đã thay kiểu váy khác. Người trong ảnh không còn là hai người đó nữa.

Lô Giai hơi thất vọng, cũng không cam lòng, hỏi thăm người trang điểm của ảnh viện, nhưng họ nói bận việc không để ý chuyện đó, nên đành thôi. Lúc trang điểm để chụp ảnh, Lý Âu muốn trang điểm đơn giản và tự nhiên, anh nói với Lô Giai thực ra chúng ta vẫn còn rất trẻ.

Ảnh cưới rất đẹp, cũng rất trẻ, nhưng không có vẻ thuần khiết như bức ảnh để trong tủ kính trước kia, cũng không có được vẻ ngại ngùng khép nép khó nói đó. Đó là tư phong đặc biệt của tuổi xuân, không phải cho thêm chút phấn, quét thêm chút son là có thể bắt chước. Tuổi xuân là một dòng nước chảy, đã đi không trở lại cho dù ngày trang khéo léo đến đâu vẫn không thể che lấp được nét phong sương trên mặt.

Ảnh viện hẹn một tuần sau có thể lấy ảnh. Hôm đó Lý Âu đến lấy theo lời hẹn. Lô Giai một mình ở nhà viết thiệp mời, gió tháng Chín đã se lạnh, cô lục tủ tìm cái áo khoác mỏng, bất ngờ nhìn thấy bức ảnh được trưng bày trong viện Tuyệt Sắc cô đang muốn tìm, trong đó vẫn là khuôn mặt quen thuộc, nụ cười thanh tân rạng rỡ...

6.

Hôn lễ tiến hành theo dự định. Lô Giai được mọi người đưa đến khách sạn.

Chính vào lúc chủ hôn chuẩn bị tuyên bố cô dâu chủ rể trao nhẫn cưới cho nhau, một người mặc sắc phục cảnh sát chen vào. Lý Âu bị bắt, nguyên nhân là liên quan đến một vụ đụng xe mưu sát.

Hội trường náo loạn, chỉ có Lô Giai bình tĩnh ngồi giữa đám người nhìn ra, chính cô đã báo cảnh sát. Mặc dù cô rất tin Lý Âu, nhưng cô vẫn mang cái áo thám máu của anh đi báo án. Bởi vì cô gái trong bức ảnh để trong tủ kính ảnh viện áo cưới là Lô Huệ, chị gái Lô Giai. Năm đó chị cô bất chấp sự phản đối của cha mẹ, nhất quyết đi theo bạn trai cùng tuổi, từ đó bắt vô âm tín.

Lô Giai đi tìm bạn thân của Lô Huệ là Mộ Nhiên để hỏi thăm tin tức của chị gái. Mộ Nhiên nói Lô Huệ bị đẩy vào bồn tắm ngạt thở mà chết. Nguyên nhân là Lô Huệ và Lý Âu cãi nhau trong nhà tắm, Lý Âu đẩy cô ngã rồi bỏ đi. Lô Huệ vốn bị thiếu máu nghiêm trọng, gục vào bồn tắm không tỉnh lại. Cô ta nói tìm người đó rất dễ, nhưng phải cho cô ta ít tiền.

Lô Giai lúc đó trẻ trung xinh đẹp, nhưng không có tiền. Cô theo dõi Mộ Nhiên và tìm thấy Lý Âu. Sau đó, khi anh ta lái xe đi, cô lao ra. Vậy là bị mất hai chân. Ngày hôm đó Lô Giai nhớ mãi, nhưng vẫn không thể khẳng định Lý Âu chính là bạn trai của chị gái mình. Mãi đến hôm tuyên bố sản phẩm mới, sau khi Mộ Nhiên xuất hiện, nhìn biểu hiện khác thường trên mặt Lý Âu, cô mới khẳng định phán đoán của mình không sai. Cho Mộ Nhiên tiền là không muốn để Lý Âu biết lai lịch của cô.

7.

Lô Giai đến đồn cảnh sát thăm Lý Âu. Khi thấy cô đi giày cao gót màu đen xuất hiện trước cửa, Lý Âu giật nảy mình. Nhìn Lô Giai, anh chỉ nói, em đến rồi, giọng hoàn toàn bình thường. Lô Giai ngồi trước mặt Lý Âu, cô hỏi anh, ngạc nhiên lắm phải không?

Lý Âu cười, ngậy người nhìn Lô Giai, anh cứ tưởng em không thể đứng lên được, luôn lo lắng không có anh chăm sóc em sẽ sống ra sao. Không ngờ em đứng lên được rồi.

Lô Giai cười đau khổ, chân em hoàn toàn không sao, bấy lâu em vẫn lừa anh.

Lý Âu cúi đầu, xin lỗi, chuyện của Lô Huệ anh rất xin lỗi, đó là một tai nạn bất ngờ.

Lô Giai cười khẩy, tai nạn bất ngờ ư? Vậy còn Mộ Nhiên? Lý Âu ngẩn người nhìn

Lô Giai. Lúc sau anh nói, Lô Huệ bị chết do trúng độc khí than.

Lô Giai nghiêng rằng, đó cũng là do anh. Cô trừng mắt nhìn anh, chúng ta hủy hôn. Nói xong, không để Lý Âu giải thích, cô cầm túi xách phần nộ bỏ đi, không hề ngoái lại.

Ra khỏi đồn cảnh sát, Lô Giai không sao kiềm chế được, gục vào tường khóc. Cô không nói với Lý Âu, thực ra từ lâu cô đã biết nguyên nhân cái chết của chị gái, biết sự luan quân của anh và Mộ Nhiên chẳng qua là để bảo vệ cô, biết Mộ Nhiên cũng từng rất yêu người đàn ông đó. Nếu cô không xuất hiện, người mặc váy cưới đứng cạnh anh có lẽ sẽ là Mộ Nhiên.

Hôm đó Mộ Nhiên yêu cầu anh đi cùng cô, anh khuyên cô hãy tỉnh ngộ đừng quá cố chấp, nhưng cô không nghe, hai người cãi nhau. Anh tức giận bóp cổ cô, cảnh này bị Lô Giai qua đường nhìn thấy. Lúc đầu Lô Giai có tư tâm, nhất là sau khi biết sự thực nguyên nhân cái chết của chị gái, cô hiểu ra tất cả, lòng nhẹ nhõm.

Lý Âu thực sự rất tốt với cô, cô không muốn thấy anh một lần nữa đau khổ như năm xưa khi mất Lô Huệ. Bệnh viện đã chẩn đoán cô bị ung thư dạ dày giai đoạn cuối, cô không còn được sống bên anh bao lâu nữa, cô muốn anh quên cô, sau khi ra tù anh sẽ thanh thản làm lại từ đầu.

Màu của nước mắt

Tân Diễm Cựu Tình Nhân

I.

Phòng học của lớp vẽ tranh sơn dầu ở tầng bốn. Tôi vác giá vẽ, khung vẽ, hòm đồ nghề đi từng bước trên chiếc cầu thang tối om ngột ngạt, hoảng sợ nhìn bức vẽ trên tường. Một con diều hâu đang nhe nanh múa vuốt như con quỷ hút máu đột nhiên thức giấc chực nuốt sống tôi. Tôi vội gõ cửa, người ra mở cửa khiến tôi giật mình, một cái đầu bù xù với mớ tóc nhuộm đỏ quạch, vận một cái áo phong đen rộng thùng thình như cái bao tải có thể nhét cả người ông ta vào đó.

Tôi dựng giá vẽ, mở hòm đồ nghề lấy giấy vẽ căng lên giá, ông thầy quái dị tóc đỏ bù xù bắt đầu dạy tôi vẽ quả trứng gà, vẽ đi vẽ lại. Trời ơi! Ông ta tưởng tôi là Leonardo da Vinci hay sao. Tôi quay sang nhìn các bạn học. Có bảy đứa chừng mười tuổi, tất cả đều tò mò nhìn tôi, chắc là chúng đang nghĩ, tại sao lại có cả người lớn đến học vẽ trứng gà.

Tôi lấy hộp bảng màu, bắt đầu pha. Ông giáo đi đến cạnh tôi. Tôi rất căng thẳng pha màu trứng gà thành màu tím. Ông ta cúi người giúp tôi, ông cầm hộp màu nhìn rất lâu, ngẩng đầu hỏi: “Hộp màu này em mua ở đâu? Tuyệt quá”. Tôi nói: “Đó là bạn em tặng, vì cái hộp màu này em mới đi học vẽ”.

Đó là hộp màu vẽ hình lá sen xanh biếc, bên trên có những giọt nước, mỗi giọt nước đựng một màu, bảy màu cả thấy, thoáng nhìn giống như ánh mặt trời chiếu qua lá sen phản chiếu hình cầu vòng đẹp lung linh. Khi Hứa An tặng, tôi tưởng là cái đĩa đựng hoa quả, tôi không hiểu tại sao anh lại tặng tôi hộp màu này, nên biết là tôi hoàn toàn chẳng có chút năng khiếu hội họa nào, hồi nhỏ ở lớp mẫu giáo tôi cũng chỉ biết dùng bút nấn để vẽ khí cầu.

Hứa An nói lần đầu tiên nhìn thấy cái hộp ở cửa hàng mỹ thuật anh rất thích, thật ra anh cũng không biết nhiều về nghệ thuật, vừa hay sắp đến sinh nhật tôi liền mua làm quà tặng sinh nhật. Một cái hộp màu đẹp như thế này không thể dùng để đựng hoa quả được. Vậy là tôi quyết định ghi tên theo học lớp hội họa gần ngay.

2.

Hai ngày liền học vẽ trứng gà, các bạn nhỏ đã bắt đầu ngán, thật ra tôi cũng rất chán. Ông tót đỏ lấy ra một cái bình gốm cắm bông cúc khô, bảo chúng tôi vẽ nó từ nhiều góc độ, chú ý ánh sáng và bóng của nó, nhưng cả bốn hướng tôi đều vẽ hết, mà nó vẫn chỉ là một bông cúc khô, chẳng thấy gì khác biệt. Ông thầy nổi câu với tôi: “Bạn Trà Đóa, bức vẽ nào của bạn cũng giống cái bàn cọ nhà vệ sinh cắm trong sọt giấy lộn vậy?”. Trời ơi, ví von kiểu gì thế. Quả là một sự hạ nhục nghệ thuật. Thực tình trong tôi không có một tế bào nghệ thuật nào, bọn trẻ trong lớp bắt đầu chuyển sang vẽ tượng thạch cao còn tôi vẫn đang vẽ những vật thể hình trụ, hình tròn. Tôi hỏi ông thầy: “Bao giờ em có thể học vẽ chân dung?”. Ông thầy nói: “Bọn trẻ này cần nửa năm còn bạn phải hai năm”. Tôi nói: “Chẳng phải đây là lớp cấp tốc sao, em có thể học theo trường phái trừu tượng và một chút về chân dung là được”. Ông thầy chẳng nói gì, mấy đứa trẻ nhìn tôi bịt miệng cười.

Từ lớp học vẽ ra trời đã tối hẳn, đèn đường đã sáng, tôi đi một mình trên đường phố lạnh, bóng đổ dài. Trên những cửa hiệu hai bên đường đã treo những tấm băng rôn chào mừng quốc khánh. Thoáng cái đã sang tháng Chín, không ngờ mùa thu đến nhanh như vậy. 20 tháng Chín là ngày sinh nhật Hứa An, tôi vốn định dùng hộp màu anh tặng vẽ một bức chân dung của mình tặng anh làm quà sinh nhật. Tôi còn định vẽ mình sao cho có vẻ đẹp cao quý như nàng Mona Lisa. Nhưng bây giờ tôi còn chưa vẽ được, tôi không muốn vẽ mình thành cái bàn chải cọ nhà vệ sinh.

Hứa An đợi tôi, nhìn thấy tôi anh vội chạy lại nói: “Anh đang định lên thì em đã

xuống”. Tôi nói: “Em cũng chẳng muốn lên đó nữa, mình đi loanh quanh một lát, anh xem, hoa hoài đã nở”. Hứa An cởi áo khoác choàng lên vai tôi nói: “Vậy chúng mình đi thôi, phía trước có một vạt hoa lớn”. Hứa An dắt tay tôi, tôi dựa vào vai anh, thật là những giây phút vô cùng hạnh phúc.

Đi mãi, Hứa An đột nhiên ngừng vai rồi ngừng tay tôi. “Trà Đóa, người em hình như có mùi gì?” “Mùi gì?” “Hình như là mùi nước tùng tiết.”

Tôi biết đó là nước rửa bút vẽ nhưng tôi không nói với Hứa An. Tôi muốn chăm chỉ học vẽ, muốn tạo cho anh một niềm vui bất ngờ vào ngày sinh nhật.

3.

Cuối cùng cũng đến lúc được vẽ tượng thạch cao. Tôi thêm hai cánh tay vào bức tượng, sau đó vẽ mắt to hơn một chút, nhìn kĩ cũng hơi giống tôi. Ông thầy chạy đến nói: “Trời ơi, Trà Đóa, tôi bảo vẽ nữ thần sắc đẹp sao bạn lại vẽ ông thần gác cửa thế này, định dùng để trừ tà phải không?”. Tôi tức phát điên, chạy vào nhà vệ sinh soi gương, tôi giống ông thần gác cửa sao? Một khuôn mặt đáng yêu thế này!

Hứa An gửi tin nhắn cho tôi, hẹn cuối tuần đi xem triển lãm tranh ở bảo tàng mỹ thuật, thật không hiểu tại sao bây giờ đã là thế kỉ XXI, thời đại kỹ thuật số tiên tiến, khoa học có thể nhân bản những thứ giống hệt nhau vậy mà còn phải dùng bút vẽ, nhưng tôi vẫn đi, thậm chí tôi còn trang điểm thật bắt mắt để Hứa An không thể bị hút hồn vào một bức họa nào đó.

Nhưng tôi đã nhầm. Hứa An hoàn toàn không để ý đến sự trang điểm cầu kỳ của tôi. Anh chăm chú nhìn ngắm từng bức tranh, còn chụp cả ảnh nữa, nên biết đây là triển lãm tranh khoa thân. Đứng gần như thế, nhìn lâu như thế, đúng là háo sắc! Hứa An nói: “Em đừng nghĩ nhiều, đây là nghệ thuật”. Sao tôi có thể không nghĩ, tôi tức giận, lầm lì đi theo anh, xem ra không có cách nào thu hút được ánh mắt anh ta, trừ phi tôi chẳng mặc gì.

Về sau lớp học vẽ của tôi đã mời một người mẫu lứa tuổi thật sự, đó là một bà cụ già, cơ thể đã rệu rã, ông thầy còn bắt chúng tôi vẽ ra vẻ đẹp của bà, ánh mắt bà. Tôi còn sợ bọn trẻ sẽ vẽ bộ ngực của bà thành cái túi giống như túi đựng con của loài chuột túi châu Úc. Vẻ mặt bà rất lạnh lùng, hoàn toàn không có chút biểu cảm nào. Bà nằm nghiêng như một bức tượng gỗ, tôi cầm một nắm bút sạch tinh ngồi trước giá vẽ không biết làm gì.

Ông thầy tóc đỏ hôm đó đã nổi trận lôi đình với tôi, ông ta thậm chí còn đá vỡ một chiếc bình gốm vốn là mẫu vẽ tĩnh vật làm bọn trẻ sợ hết hồn. Tôi cũng nổi

giận thực sự, vác giá vẽ, khung vẽ và hòm đồ nghề đi thẳng, không ngoái lại. Đi đến cầu thang tầng hai, chân giá vẽ đập vào đầu gối làm tôi đau điếng. Tôi ngồi xuống bậc cầu thang, buồn bã khóc thầm, ném hộp màu ra xa. Hứa An đáng chết! Tại sao không tặng tôi cái máy ảnh kỹ thuật số, chỉ cần ấn xoẹt một cái là xong.

Khóc mãi thấm mệt, tôi nhặt hộp màu mang về, may nó chưa bị vỡ. Ánh trăng ngoài cửa sổ rất đẹp, con quạ trên bức tường loang lổ trông càng ma quái hãi hùng, vậy mà cũng gọi là nghệ thuật.

4.

Khi đi qua viện Mỹ thuật, ở đó lại có triển lãm tranh sơn dầu. Tâm trạng buồn chán nên tôi lại vào xem, đang ngắm kỹ từng bức thì nhìn thấy Hứa An. Anh đứng cạnh một bức tranh, xem rất chăm chú, trong tranh là cái lưng trần của một cô gái trẻ, đầu ngoảnh ra phía sau, trên tóc thắt cái nơ con bướm màu đỏ, khuôn mặt nhìn nghiêng, bên khóe miệng dịu dàng có một nốt ruồi. Tôi vừa định chạy lại gọi Hứa An thì thấy cô gái bên cạnh tôi chạy đến, kéo tay anh đi xem chỗ khác, trông họ rất thân thiết. Tôi nhìn kỹ, cô gái chính là người trong tranh, trên khóe miệng có một nốt ruồi.

Tôi lặng lẽ quay đi, không làm phiền họ. Tôi không biết khi đối diện với họ liệu tôi có kìm được nước mắt. Tôi dụi mắt vừa chạy vừa tự nhủ: “Đừng khóc, đừng khóc, sự thật không phải thế”. Hoa hoài vẫn chưa tàn, trong không khí vẫn ngan ngát mùi hương, còn tôi lại đang rơi vào mùa đông ngập tràn băng tuyết.

Khi Hứa An đến, tôi đang ngồi trước gương. Tôi cời y phục, ngồi trước giá vẽ, bày bộ đồ nghề, pha màu, một nắm bút sạch sẽ. Tôi bện những bím tóc nhỏ, buông xuống tận eo. Tôi rất muốn vẽ cái lưng trần của mình kiểu mà Hứa An thích, nhưng tôi không nhìn thấy. Hứa An liên tục bấm chuông, tôi mở cửa, anh giật mình hỏi: “Em đang tắm ư?”.

“Hứa An, giúp em vẽ bức họa cái lưng của em được không?” Tôi ngồi trước gương, quay lưng về phía anh. Hứa An nói: “Trà Đóa, anh không biết vẽ”. Tôi gất lên: “Anh biết”. Hứa An nói: “Xin lỗi”. Xin lỗi đáng chết, tôi có thể lừa bản thân, nhưng Hứa An không chịu lừa tôi. Anh nói: “Trà Đóa, chúng ta chia tay thôi”.

Tôi hỏi: “Vì cô ta sao?”. Anh nói: “Đúng, cô ấy là mối tình đầu của anh, hồi đại học, trường anh có khoa Mỹ thuật, anh nhìn thấy tranh của cô ấy liền thích cô ấy, về sau cô ấy yêu người khác nên đã bỏ anh”. Tôi hỏi: “Bây giờ cô ta quay lại rồi sao?”. Hứa An gật đầu. “Sau khi chia tay với cô ấy, anh thường đi xem triển lãm tranh, anh tưởng một ngày nào đó sẽ thấy tranh của cô ấy, nhưng không thấy. Có điều lại nhìn

thấy người khác vẽ cô ấy, thì ra trong lúc khó khăn cô ấy đã đi làm người mẫu.”

Tôi nghĩ đến bà già người mẫu có bộ ngực như chuột túi đó, nhưng cô ấy của Hứa An không như thế, đó là một cô gái có nhan sắc, tôi không bằng, tôi lặng lẽ mặc quần áo, thì ra tôi không mặc gì cũng không thu hút được ánh mắt anh, tôi dùng nước rửa bút rửa sạch cái hộp màu màu xanh biếc đó, nói: “Anh cũng vì cô ta mới tặng tôi cái hộp đó phải không? Bây giờ trả lại anh”.

Hứa An đón cái hộp, lại nói: “Xin lỗi”. Sau đó quay ra.

Tôi đứng trước cửa sổ nhìn theo bóng lưng Hứa An, nước mắt như mưa. Anh vì nhớ một cô gái mà tặng tôi hộp màu, còn tôi lại dùng hộp màu anh tặng pha ra màu của nước mắt. Tôi òa khóc, ném hết giá vẽ, khung, hòm đồ nghề, bút, vải, nước rửa bút rơi đầy ra đất, bóng lưng anh giống như bức tường loang lổ có hình con điều hâu nhe nanh vuốt chừng tôi, sau đó biến mất như bóng ma.

Màn độc thoại của hình và bóng

Hoa Lửa

A.

Năm đó tôi học lớp mười hai, mười bảy tuổi, tôi thích một cô bé mười sáu tuổi, học lớp mười.

Phòng học của lớp mười hai ở trên tầng bốn. Lúc đó chúng tôi có thể không cần tập thể dục giữa giờ.

Chỗ ngồi của tôi ở ngay cạnh cửa sổ cuối cùng, cho nên tôi có đủ không gian để lặng lẽ ngắm nhìn những người qua lại bên dưới.

Ánh nắng mùa hè chiếu qua cửa sổ, ấm áp, mong manh và rực rỡ.

Ngay từ đầu tôi đã chú ý đến cô bé.

Tôi say sưa ngắm cô, dường như cả lớp học bỗng trở nên yên lặng. Yên lặng đến mức không có bất cứ một cảm giác nào.

Cả một thời gian dài tôi cứ ngồi ở đó lặng lẽ nhìn cô, dựa vào cửa sổ, tay chống cằm, thỉnh thoảng mỉm cười.

Về sau tôi làm quen với cô rất đơn giản. Cô quen một người bạn của tôi. Người đó sau này là nhân vật ngoài lề câu chuyện, là nhân vật đình đám trong trường. Rất nhanh chóng, chúng tôi quen nhau.

Tôi thích nhìn cái điệu cậu ta hút thuốc.

Cậu ta rất cao, thích đánh bóng với tôi, nhất là vào những buổi chiều. Chơi bóng xong, tôi uống nước còn cậu ta hút thuốc. Tôi uống ừng ực từng ngụm lớn, còn cậu ta khoai trá thưởng thức thuốc lá, rít một hơi thật sâu, sau đó từ từ nhả khói.

Cậu ta nói: “Minh, tớ thích cô bé đó”.

“Minh, giúp tớ viết thư cho cô bé nhá.”

Cậu ta cười cười nói với tôi như vậy. Cậu không hề biết sức sát thương của câu nói đối với tôi.

Cậu ta càng không biết tôi cũng thích cô bé.

Có lẽ cậu ta và cô bé cũng chậm chạp như nhau. Nhưng cả hai đều là những đứa trẻ dịu dàng. Tôi thực sự thích họ.

Cho nên tôi sẽ không nói với cậu ta là tôi cũng thích cô bé.

Tôi không biết cậu ta sẽ lựa chọn thế nào.

B.

Cô bé tên Tiểu Kỳ, còn cậu ta là Hàn Phi.

Tiểu Kỳ còn có một người bạn thân tên là Tố.

Tố rất thích Hàn Phi, chúng tôi đều biết.

Bốn chúng tôi thường lén trèo tường ra ngoài chơi. Trường chúng tôi nằm ở dưới chân một ngọn núi. Chúng tôi có thể chạy lên núi ngay cả lúc nửa đêm, hò hét thật to để cho gió mang những tiếng đó đi, rồi tất cả cùng cười phá lên.

Tôi và Hàn Phi cũng đạp xe đưa họ đi chơi. Lần nào Tiểu Kỳ cũng ngồi sau xe tôi, ôm eo tôi. Không nói ra, nhưng chúng tôi đều hiểu cô muốn tạo cơ hội cho Tố.

Hàn Phi thích Tiểu Kỳ, chúng tôi ai cũng biết, chỉ có Tiểu Kỳ không biết.

Tổ thích Hàn Phi, chúng tôi ai cũng biết, chỉ có Hàn Phi không biết. Còn tôi? Tôi thích Tiểu Kỳ, không ai biết, chỉ có mình tôi biết.

Cuối tuần chúng tôi đi vào thành phố trượt băng. Tôi nắm tay Tiểu Kỳ, bàn tay cô ấy mềm và rất ấm. Bà nội nói, những cô gái tay mềm thường rất lương thiện, còn những cô gái có bàn tay ấm, bề ngoài có vẻ kiên cường nhưng bên trong lại rất yếu đuối.

Nghĩ đến đây, tôi bất giác nắm chặt tay cô, trượt từng vòng, nắm mãi không muốn buông. Cái kiểu cô nghiêng đầu nhìn tôi cười, thật đáng yêu, khi mái tóc bay bay, trong mắt có một tia sáng khác thường.

Lúc đó trường chúng tôi vừa xây thêm một khu phòng học mới, có cầu thang rất rộng. Giữa đêm mùa đông, có lúc không ngủ được, cả bốn chúng tôi chạy ra đây, ngồi sát bên nhau nói chuyện, cùng hà hơi sưởi ấm cho đến sáng.

Chúng tôi cũng thường nhân lúc thầy cô chưa vào lớp, chạy đến lớp của Tiểu Kỳ và Tổ tán gẫu.

Đêm đó mất điện, Hàn Phi và Tổ đều về nhà, chỉ còn lại tôi và Tiểu Kỳ.

Chúng tôi đốt một ngọn nến, ngồi đối diện nhau.

Trời mưa, đêm đặc biệt yên tĩnh. Chúng tôi cố nén giọng, nói thật khẽ.

Tiểu Kỳ ngồi trước mặt nhìn tôi, ánh nến lung linh hiện lên những điểm sáng tối trên mặt cô.

Giây phút đó sao mà kỳ diệu! Tôi rất muốn hôn lên đôi môi cô, tôi nghĩ, khi hôn, nhất định sẽ có cảm giác băng lạnh, như ánh trăng, như giọt mưa rơi trên da thịt.

Ánh mắt long lanh của cô ấm áp như ngọn lửa ở giữa màu xanh lạnh giá. Sự bình tĩnh của cô dần dập tắt nỗi xúc động trong tôi, khiến tôi chìm trong yên lặng. Giây phút đó lòng tôi mới thực sự yên tĩnh.

Tôi cũng tin rằng chúng tôi đều là những đứa trẻ lương thiện, có đôi tay mềm và lòng bàn tay ươn ướt.

Mùa đông năm đó, gió thất thường, khi nến cháy hết tôi đưa cô về phòng ở trong ký túc xá, cùng che chung một cái ô.

Tôi đi bên trái, chắn gió cho cô, bên phải tôi là hơi ấm.

Đêm bị thương nên mới nổi gió, cô nói. Còn tôi chỉ tin một điều, tiếng gió thổi qua tóc cô là âm thanh chân thực nhất.

C.

Tiểu Kỳ, vì sao em khóc?

Tiểu Kỳ, lẽ nào tâm tư của con gái khó đoán như thế?

Hay là như em nói tôi quá ngốc, quá ngốc.

Tiểu Kỳ, thực ra tôi hiểu, tôi hiểu, tôi hiểu hết, thật đấy.

Chỉ có không nói ra mà thôi.

Ban đêm là thích hợp nhất để khóc ư?

Lần đầu tiên nhìn thấy Tiểu Kỳ khóc là lúc sắp thi cuối năm.

Từ lúc hoàng hôn, tôi và Hàn Phi vừa nhảy xà vừa nói chuyện trên hồ cát cạnh sân vận động.

Cuối học kỳ mọi người đều ở trong lớp ôn tập, sân vận động vắng teo chỉ có hai chúng tôi, thỉnh thoảng có cái lá đa bay vèo qua mặt.

Bức tường bao quanh trường rất thấp, trên cấm đầy mảnh thủy tinh, chỉ có một góc tường cạnh cái cột điện không có mảnh thủy tinh, đó là chỗ chúng tôi thường trèo trốn ra ngoài.

Chỗ ngồi của Tiểu Kỳ và Tổ sát cửa sổ, chúng tôi thường nhìn thấy hai người, họ có vẻ rất chăm chú nghe giảng.

Hàn Phi hôm nay rất khác Hàn Phi mà tôi biết, trong ánh mắt có vẻ khác lạ.

Mấy lần tôi cảm giác cậu ta có gì muốn nói với tôi.

Sau đó tôi về lớp tự học, một mình Hàn Phi ngồi lại.

Buổi tối hôm đó tôi học rất chăm chú, mãi đến khi Hàn Phi gọi, tôi mới biết trong lớp còn mỗi mình tôi.

“Minh, cậu ra với Tiểu Kỳ đi.”

Từ cầu thang lớp học đi xuống, tôi thấy Tiểu Kỳ một mình ngồi cạnh hồ cát bên

sân vận động, ánh đèn đường vàng vàng hắt lên người cô, tạo nên một khoảng tối.

Lòng tôi thất lại, không biết tôi đã đứng sau cô bao lâu, mà không thể đến gần.

Mỗi người đều có nỗi buồn. Từ cô gái thì hơi già, lại quá cô đơn, vậy cô bé thì sao? Một cô bé như Tiểu Kỳ thì sao? Khiến người ta thương xót.

Trong phút chốc hình như chúng tôi đã hiểu ra điều gì, mất đi sự hồn nhiên trước đây, cả hai trở nên e dè.

Cuối cùng, tôi lấy hết can đảm ngồi xuống cạnh cô. Cô cúi đầu, mái tóc xõa ra, dưới mái tóc là đôi mắt mang màu đêm, ngón tay cô cứ viết trên cát rồi lại liên tục xóa đi.

Cô nói: “Minh, anh dạy em vẽ được không?”. Giọng nói của cô mang chút hài hước, thực khó từ chối.

Tôi bối rối chìa tay nắm tay cô, vẽ những đường ngẫu hứng trên cát.

Bàn tay cô đã mất đi hơi ấm, chỉ thấy lạnh lạnh.

Khi cô đứng lên, chắc đầu hơi choáng, người loạng choạng. Tôi vội đỡ cô. Tiểu Kỳ mỉm cười với tôi, mặt tái nhợt.

Chắc là do ngồi quá lâu.

“Minh, em mệt, em muốn về.”

Tôi thấy nơi khóe mắt cô có gì đó như giọt nước, sóng sánh lấp lánh ánh trắng lạnh. Tôi lặng lẽ đưa cô về ký túc. Khi đi đến cây đa to nhất ở cổng trường, tôi thấy Hàn Phi đang ngồi trên ghế đá dưới gốc cây.

“Minh, tớ đã nói với Tiểu Kỳ, tớ yêu cô ấy.”

Tôi không nói gì, vội trở về phòng, mắt đăm đăm nhìn lên trần nhà tối om. Giường dưới, Hàn Phi trở mình.

Tôi giờ tay như muốn nắm vật gì trong bóng tối, sau đó chậm chậm vẽ một trái tim.

Tôi ngủ thiếp đi khi trời vừa rạng.

D.

Cuối cùng tôi cũng không viết thư tình cho cô họ Hàn Phi. Hay nói cách khác không tự viết thư tình cho cô.

Sau Tết Nguyên Đán, tôi đi Bắc Kinh, không liên lạc gì được với Tiểu Kỳ và Tố.

Chỉ có Hàn Phi vẫn nhắc tới họ.

Chỉ có Hàn Phi vẫn là Hàn Phi của trước khi biết Tiểu Kỳ và Tố. Hằng ngày Hàn Phi vẫn đánh bạc, uống rượu và ầu ẩu.

Lúc ở sân vận động, Hàn Phi đưa cho Tiểu Kỳ một bức thư. Tiểu Kỳ bật cười nói to với mấy cô bạn bên cạnh: “Thư tình, thư tình”.

Đúng vậy, Hàn Phi cái gì cũng nói với tôi, chưa bao giờ giấu tôi điều gì.

Khi không có tôi, hai người đó cũng chưa bao giờ đi chơi với nhau.

Trong giờ tự học Hàn Phi cũng thường đến lớp của Tiểu Kỳ nói chuyện với các cô gái. Hàn Phi không chăm học.

Có lúc Hàn Phi mang một đám đồ đệ đến lớp, hút thuốc, vẽ loạn xạ lên bảng.

Bạn của Tiểu Kỳ đi tố cáo Hàn Phi với cô giáo chủ nhiệm. Tiểu Kỳ là nữ đệ tử anh ta thương yêu nhất.

Cô giáo lại đi báo cáo với hiệu trưởng, hiệu trưởng bắt Hàn Phi đọc bản kiểm điểm trước toàn trường trên sân vận động. Hàn Phi đứng suốt buổi sáng, không nói một câu.

Buổi tối hôm đó Hàn Phi mang tất cả sách vở của lớp Tiểu Kỳ ra ngoài đốt.

Hôm sau Hàn Phi bị đuổi học.

Hàn Phi nói với tôi qua điện thoại tất cả những chuyện đó, thái độ rất bình thản. Khi Hàn Phi gây ra những chuyện như thế thì tôi đang một mình vẽ ở Bắc Kinh, trong một môi trường xa lạ. Nửa đêm thức giấc thường hay nghĩ đến một vài người. ở lớp học vẽ có một cậu bé hỏi tôi mấy tuổi, tôi trả lời mười bảy, sắp mười tám, rồi lại nói chửa, tôi ba mươi.

Kiếp luân hồi chúng tôi gặp nhau một nơi với cùng một mục đích.

Tôi không biết Tiểu Kỳ nghĩ gì, mặc dù tôi vẫn luôn nói tôi không biết.

Thực ra, ngay từ đầu tôi không nên phán đoán.

Tổ cũng gọi điện cho tôi, cô không nhắc gì đến Tiểu Kỳ và Hàn Phi, tóm lại chỉ nói, chúng ta không nên như vậy, chúng ta đều rất ngốc.

Tôi bắt đầu hoài niệm những ngày tôi chưa quen biết Tiểu Kỳ, chỉ ngồi bên cửa sổ lặng lẽ nhìn cô nhưng cô không biết, giống như bây giờ tôi cũng đang lặng lẽ nghĩ về cô vậy, lặng lẽ đến mức dường như không cảm thấy.

Hằng ngày, mỗi buổi chiều, tôi ngồi trên ban công nhà mình nhìn những đám học trò phóng xe qua.

Hàn Phi đã đi học trở lại ở một trường khác, cô giáo chủ nhiệm lớp tôi làm giúp thủ tục.

Cậu ta bắt đầu chăm chỉ học hành.

Tôi không hề gặp lại bọn họ. Tuy thị trấn của chúng tôi rất nhỏ, nhỏ đến mức ngẩng đầu là có thể nhìn

thấy nhau.

Hàn Phi thi đỗ vào trường công an của tỉnh với số điểm rất cao.

Hàn Phi tổ chức liên hoan ở nhà cũng mời tôi. Hàn Phi hỏi tôi: “Thật ra cậu cũng thích Tiểu Kỳ đúng không?”. Tôi cười không nhận cũng không phủ định.

Bốn năm sau, tôi học ở một trường đại học bình thường của tỉnh.

Thời gian bốn năm đủ để tôi chán chĩnh và che giấu một số thứ.

Khi tôi đến, Hàn Phi sắp tốt nghiệp, cậu ta đã từng có ba cô bạn gái, cô hiện nay chính là Tổ.

Hàn Phi luôn muốn giới thiệu bạn gái cho tôi, nghĩ lại chuyện Tiểu Kỳ tôi không biết đó có phải là tình yêu hay không. Bây giờ tôi dựa vào viết lách để kiếm sống. Tôi viết về đề tài tình yêu, mọi người đều thích.

Bi hoan ly hợp.

Trong văn của tôi thực ra không có tình yêu đích thực.

Một mình tôi đạp xe đi về, đi quay phim, đánh bi-a với những người không quen bên đường.

Mỗi buổi chiều đi đánh bóng, uống nước ừng ực, thở hỏn hển.

Tôi và bạn bè xem phim hoạt hình, cười rất vui.

Tôi thích ngồi trên ban công tầng sáu nhìn dòng người đi lại bên dưới, cảm thấy họ có một vẻ mặt giống nhau, đơn giản và vui vẻ.

Khi tả cảnh trai gái hôn nhau tôi thường hay viết: Cảm giác băng lạnh như giọt nước mưa rơi trên làn da.

Tôi thích đọc đi đọc lại văn mình, tự thưởng thức.

Con người ta luôn bị cảm động bởi điều gì đó. Tôi dùng văn chương của mình để cảm động bản thân.

Văn chương của tôi luôn có một cái bóng rất sâu.

Tôi viết bởi vì trong lòng tôi bế tắc, tôi phải rạch một vết thương cho mình. Có những lúc tôi tự nói với mình: Tôi từng yêu một cô gái từ lúc còn rất trẻ.

Bây giờ không biết còn yêu hay không? Bây giờ cảm giác đã nhạt. Chỉ là có lúc tôi nghĩ đến cô. Khi nghĩ đến cô, tôi tự nói với mình: Tôi từng yêu một cô gái tên Tiểu Kỳ.

Tiểu Kỳ cũng học ở trường cậu. Hôm tốt nghiệp Hàn Phi nói với tôi như vậy.

Khi Hàn Phi muốn quay về, cùng với tôi và Tổ đến ký túc của Tiểu Kỳ, chúng tôi nói chuyện hết sức bình thường, đã đi không bao giờ trở lại.

Trên đường đi cô nhận được điện thoại, cô nói rất ngọt ngào giống như đã từng nói với tôi trong cái đêm mất điện đó. Âm thanh rất nhỏ, như ánh nến lay động.

Cô thản nhiên nói, đó là bạn trai của em, anh ấy hẹn đi ăn, nét mặt cô tràn đầy hạnh phúc.

Trong thời gian một năm ở trường, tôi không hề gặp cô.

Nhưng sau đó lại thường xuyên gặp cô, lúc đi một mình lúc nắm tay bạn trai.

Chúng tôi mỉm cười chào nhau rồi đi.

Tôi thích sự thuần khiết, nhưng bây giờ đột nhiên lại sợ nó. Một người quá thuần khiết sẽ cảm thấy mọi thứ xung quanh mình đều lạnh lùng hoặc vốn dĩ đã là thế. Vừa mới bắt đầu đã có ngay kết cục, chỉ là ta chưa nhận ra ngay mà thôi.

Cơ thể của tôi chính là tuổi xuân của tôi.

Tuổi xuân của tôi chỉ còn lại cái bóng.

Cái bóng là của ai? Cái bóng luôn mơ hồ khiến ta nhìn không rõ. Có chăng chỉ là một chút gì thoáng qua.

Tình yêu là chuyện xa vời, chỉ là chúng ta quá ngây thơ.

Chuyến xe buýt tình yêu

Chu Sa

Quan hệ giữa tôi và Ninh Hân có lẽ giống như chuyến xe buýt, cùng ngồi với nhau một chặng, đến bến thì chia tay. Trên chặng đường đó, chẳng qua mỗi người qua đều dùng hơi thở của nhau để chống lại nỗi trống trải trong tâm hồn mà thôi.

Tôi chẳng qua chỉ là một người nghèo có tài

Từ Âu Viên đến đài truyền hình qua chín trạm xe buýt, từ đài truyền hình đến Âu Viên cũng qua chín trạm xe. Âu Viên là nơi tôi ở, đài truyền hình là nơi tôi làm việc.

Hiện tôi đang chủ trì chương trình có tên “Gặp gỡ những danh nhân thành đạt”, hằng ngày ở giữa những người nổi tiếng, nghe họ kể những thăng trầm khác nhau nhưng đều đi tới thành công, cảm giác bản thân mình cũng chỉ ngày một ngày hai sẽ trở thành tỷ phú. Nhưng ngày đó vẫn chậm như sên, chưa thấy động tĩnh gì, đến nỗi tôi không khỏi hoài nghi: Có phải Thượng đế cũng có lúc ngủ gật?

“Thế giới này đâu đâu cũng là những người nghèo có tài, anh nên thực tế một chút thì hơn.” Mỗi khi tôi tràn đầy nhiệt huyết vẽ ra tiền đồ tươi sáng, Ninh Hân luôn lạnh lùng khía vào vết thương của tôi, khiến hy vọng căng phồng của tôi như bong bóng xà phòng vấp phải đỉnh nhọn rơi xuống đất, bồng chốc khiến cơ thể đẹp đẽ, trong suốt của tôi biến thành ngàn vạn phân tử nước, rơi vào đám bụi của hiện thực.

Ninh Hân nói đúng, tôi chẳng qua chỉ là một người nghèo có tài, những tỷ phú đại gia khiêm nhường cúi đầu xoa tay trước mặt tôi, cái mà họ coi trọng đâu phải là tài năng của tôi mà là cái danh của chương trình mà tôi chủ trì. Bởi vì ở đây có thể mang đến cho họ tiền bạc và danh tiếng, có thể khiến cho trải nghiệm của họ thêm phần thú vị. Điều tôi không nghĩ tới chỉ là, câu nói đầy triết lý đó lại được phát ra từ miệng Ninh Hân, một cô bạn suốt ngày nhảy nhót, động tí là nước mắt rùng rùng.

Ninh Hân là bạn thời đại học của tôi. Tôi gặp cô trên xe buýt từ Âu Viên đến đài truyền hình. Lúc đó tôi vừa kết thúc một mối tình kiểu marathon, đang lao vào làm việc như điên để điều trị vết thương.

Một cây gậy chống trong gió bão

Trong phòng ca nhạc có sân khấu quay trên đỉnh tòa nhà Phù Dương, Ninh Hân trong bộ trang phục sang trọng, thanh lịch đợi tôi kéo ghế cho cô. Những ngón tay thon dài đeo nhẫn khéo léo quấy chiếc thìa trong ly cà phê trước mặt, trên ngón cô trỏ, một viên kim cương lớn trên sợi dây chuyền bạch kim, lóng lánh phát sáng theo từng cử động của cái cổ lúc cúi lúc ngửa của cô.

Tôi đột nhiên có cảm giác xa lạ, bất luận thế nào tôi cũng không thể hình dung nổi Ninh Hân trước mặt với cô bé suốt ngày cười cười nói nói vô tư đến ngốc nghếch ở trường đại học ngày nào.

Cả hai nhắc lại những chuyện vật vãn thời đi học, thời gian mười năm, những chuyện xảy ra vừa đơn điệu lại vừa vô cùng quan trọng.

Giữa chừng, điện thoại của Ninh Hân đổ chuông, cho cả hai cơ hội nghỉ ngơi.

Ninh Hân lịch sự mỉm cười với tôi, đứng dậy đi đến trước chậu cây cảnh gần cửa sổ khung kính, khuôn mặt ngập tràn hạnh phúc.

Nhìn biểu hiện của Ninh Hân, khóe cần hỏi cũng biết người gọi điện là ai.

Một lúc lâu sau, cô quay lại xin lỗi tôi lần nữa, rồi say sưa kể về một người đàn ông.

Chín chắn, trí tuệ, hài hước, điềm đạm, ân cần, có trách nhiệm, trải qua nhiều thăng trầm nhưng vẫn rất lạc quan. Khi Ninh Hân dùng những tính từ đắt nhất để mô tả người đàn ông đó, tôi hiểu ngay anh ta đã có vợ.

Muốn nhắc nhở Ninh Hân mấy câu nhưng cuối cùng vẫn không nói ra.

Thời buổi này, hình như mỗi người đều sống rất tự tin, rất hiểu mình đang làm gì, lời khuyên của người khác hình như chỉ như gió thoảng qua, giống như viên sỏi ném xuống hồ, âm thanh dù to đến mấy cũng tiêu tan trong những gợn sóng lan tỏa mỗi lúc một xa. Khuyên can họ đừng làm điều gì đó, chỉ bằng bớt tin những lời họ nói, ít nhất điều đó cũng khiến cả hai không đến nỗi lúng túng.

Đưa Ninh Hân về nhà, đứng trước một khu chung cư mới, Ninh Hân mời tôi lên

nhà một lát, tôi từ chối, không phải vì không có thời gian mà là không muốn thân kinh của mình một lần nữa bị kích động bởi những thiết bị sang trọng trong căn hộ của cô.

Vốn tưởng mọi việc dừng lại ở đó, không ngờ bức màn mới chỉ vén lên một góc.

Một ngày của mấy tháng sau, tôi đang chuẩn bị cho chương trình phát sóng, bất thành linh nhận được điện thoại của Ninh Hân. Vội vàng đến khu chung cư của cô, còn chưa hiểu chuyện gì, Ninh Hân, người mềm nhũn, đã lao vào lòng tôi. Nhìn đông đồ vỡ nát ngổn ngang và người phụ nữ to béo mặt hầm hầm đứng bên cạnh, vậy là đã rõ, mặc dù trong lòng có bao điều không muốn nhưng vẫn phải diễn một vở kịch.

Cũng may danh tiếng của tôi lại phát huy tác dụng, cái cau mày và giọng nói lạnh lùng của tôi khiến sự phẫn nộ của người phụ nữ có vẻ dịu đi, mặt dần dần dần ra, nở một nụ cười.

Đưa Ninh Hân về nhà mình, nhìn cô mệt mỏi ngồi trên đi văng, hai tay để trên đùi, cúi đầu như con bướm mệt mỏi không tìm thấy chỗ dừng cánh, tôi bỗng thấy thương cô.

Đêm đó Ninh Hân nằm trong phòng ngủ, còn tôi nằm ngoài đi văng.

Suốt đêm tôi nghe thấy tiếng khóc vắng ra, đến tận sáng.

Sự ảm áp của hai dòng nước tự

Nhanh như chớp, Ninh Hân bán vội căn hộ, để khối tài sản bất minh đó biến thành tờ ngân phiếu an toàn. Sau đó cô thuê một căn nhà ở gần khu nhà tôi, xin thôi việc, hằng ngày ngoài lên mạng, chỉ giúp tôi dọn dẹp nhà cửa.

Ninh Hân đã cẩn thận, từng chút xóa sạch hơi hướng của người phụ nữ khác khỏi cuộc sống của tôi: Nhân lúc tôi đi công tác, cô đã cho quét lại tường nhà, tự ý thay đi văng

mới, mua thêm ít đồ dùng trong bếp.

Tôi trả tiền, Ninh Hân tròng mắt khiến tôi bất lực.

Tôi không biết Ninh Hân làm thế là để báo đáp công tôi đã cứu nguy cho cô kịp thời hay là có ý gì khác, nhưng có một thay đổi rõ ràng, sự tồn tại của Ninh Hân đã khiến cuộc sống luộm thuộm của tôi bắt đầu có không khí gia đình, mỗi buổi tối

mùi thức ăn từ bếp bay khắp nhà.

Ninh Hân thích suốt đêm lên mạng, đến sáng mới ngủ, buổi chiều đi chợ, tối nấu ăn đợi tôi về.

Ninh Hân cô ra vẻ không quan tâm gì hết, cô khuếch trương niềm vui không có thật của cô, nhưng nỗi buồn, vẻ bàng hoàng bất tận trong ánh mắt đã phản bội cô.

Một trận mưa rào bất chợt lúc chập tối khiến trên đường đi làm về tôi ướt như chuột. Quần áo ướt dính sát vào người, lộ rõ từng đường nét trên cơ thể.

Ninh Hân vội vàng giúp tôi lột chiếc áo phong ướt sũng, những ngón tay ấm áp của cô vô tình chạm vào người tôi. Làn da tôi lập tức bị đốt nóng ran, tôi thử hôn vào cổ cô, Ninh Hân nhắm mắt không nói, mặt đỏ bừng, vẻ đắm say của cô càng kích thích ham muốn của tôi, tôi điên cuồng ép cô vào góc tường, lưỡi mềm mại lũng sục trên mặt cô, ham muốn bị kìm nén quá lâu phun trào như nham thạch núi lửa.

Những ngày sau đó Ninh Hân bắt đầu thay đổi thói quen. Ban ngày lên mạng, tối quán quýt bên tôi. Tôi dần dần thấy thích Ninh Hân, thích vẻ ngoan ngoãn phục tùng của cô trong cuộc sống, và sự dữ dội bất kham của cô trên giường, rất nhiều lần tôi tự hỏi, liệu tôi có thể quên được quá khứ bụi bặm của Ninh Hân để toàn tâm toàn ý yêu cô?

Tôi không thể trả lời.

Ninh Hân hình như cũng không muốn sống cả đời với một gã nghèo như tôi. Một lần sau phút hoan lạc, cô phục trên người tôi, nước mắt đầm đìa, thì thầm: “Đặng Hạo, anh là người tốt, nhưng nếu anh giàu một chút thì tốt biết bao!”.

Tôi biết Ninh Hân khao khát cuộc sống giàu sang, nhưng cuộc sống đó tôi không thể cho cô.

Vậy là trong ngày hè hôm đó, chúng tôi đã ân ái rồi lập tức phải chia ly, giống như hai đứa trẻ đều có tâm sự trong lòng, vừa vui vẻ chơi vừa dỏng tai nghe ngóng, nghe ngóng những âm thanh bên ngoài cuộc chơi.

Từ cọng rơm cứu mạng đến bàn đạp bước tới giàu sang

Những lúc buồn chán Ninh Hân thường đến đài truyền hình xem tôi làm chương trình, tình nguyện làm một khán giả tự do.

Lúc đầu tôi tưởng đó là tình cảm hoặc là một cách thể hiện tình yêu với tôi, nhưng khi ánh mắt Ninh Hân hết lần này đến lần khác bỏ qua tôi, dừng lại trên những vị khách nam giới trẻ trung, anh tuấn tôi đang phỏng vấn, khi Ninh Hân dùng ngữ điệu bình thản nhất, nhẹ nhàng giới thiệu, em là bạn học của Đặng Hạo, tôi đột nhiên hiểu ra: Đường hoàng làm quen với những nhân vật tinh hoa của giới làm ăn mới là mục đích của cô, đây là sự quen biết, trong bất kỳ tình huống nào cũng không bị người ta coi thường. Dần dần Ninh Hân ít đến nhà tôi, về sau mấy ngày liền chẳng thấy bóng.

Một hôm, Ninh Hân gọi điện cho tôi, giọng phấn khởi không thể kìm chế: “Đặng Hạo, em yêu rồi”.

Tôi hỏi: “Cuối cùng cô đã câu được con cá to như ý phải không?”.

Ninh Hân cười sảng sặc: “Đặng Hạo, em biết anh không để bụng, thậm chí anh còn vui nữa, đúng không?”.

Cô ta đã nhìn thấu tâm can mình. Tôi nói: Ninh Hân, xã hội bài trừ bói toán quả là sai lầm, nếu không cô sẽ là nhân vật trứ danh trong lĩnh vực này. Đầu dây bên kia lại truyền đến chuỗi cười của Ninh Hân, nhưng không hiểu tại sao lúc đó tôi như rõ ràng nhìn thấy gió lạnh phù phù thổi qua mặt cô.

Kết cục định sẵn

Tháng Chín, tôi đang nằm trên giường xem ti vi, Ninh Hân đến.

Tôi hỏi cô dạo này sống thế nào, cô không nói gì, tự trèo lên giường, hôn tôi như điên, đôi môi đầy tuyệt vọng.

Từ đỉnh núi rơi xuống, Ninh Hân vội vàng mặc quần áo, thao tác thuần phục, mau lẹ, dường như chỉ cần hơi dừng lại là không thể hạ quyết tâm.

Tôi mình trần, gục đầu xuống giường nhìn Ninh Hân ngồi trước bàn phấn sửa lại mái tóc. Cô ngoái đầu, lặng lẽ nói: “Đặng Hạo, em thực sự đã từng yêu anh”, rồi khép cửa bước ra, như chạy trốn.

Nước mắt tôi từ từ dâng trong mắt, nhưng lại đột nhiên như trút được gánh nặng trong lòng.

Mấy ngày sau ti vi đưa tin về một đám cưới được coi là cực kỳ xa xỉ. Trước ống kính, nụ cười của Ninh Hân rạng rỡ như hoa mùa hạ, tôi biết cuối cùng cô đã tìm được thứ cô cần.

Tôi ngồi trên sàn nhà uống bia, suy nghĩ miên man. Quan hệ giữa tôi và Ninh Hân có lẽ giống như chuyến xe buýt, cùng ngồi với nhau một chặng, đến bến thì chia tay. Trên chặng đường đó, chẳng qua mỗi người đều dùng hơi thở của nhau để chống lại nỗi trống trải trong tâm hồn mà thôi.

Vĩnh viễn mất tình yêu

Linh Sương Giáng

Có những tình yêu kỳ lạ như vậy, thời gian không đúng, điều kiện không đúng, nhưng lại yêu đến chết đi sống lại. Đến khi điều kiện đúng, thời gian cũng đúng thì chỉ còn hận đến chết, tiếc nuối đến chết.

Cố Chiêu Nhan xinh đẹp

Bê một cái bánh ga tô lớn đến tìm tôi, cô mặc chiếc váy có vẻ rất đắt nhưng lại đi chân đất nói: Lý Gia Minh, cùng ăn bánh sinh nhật với em, chúc em sinh nhật vui vẻ đi.

Đây có lẽ là lần gặp thứ hai, tôi, ngoại hình, tên tuổi, gia thế đều chẳng có gì đáng nói. Chưa một nữ sinh nào nhớ mặt tôi sau lần gặp đầu tiên, đừng nói đến chuyện nhớ được tên tôi.

Đây là Hàn Quốc, khắp đường phố toàn những nam thanh nữ tú, dáng như người mẫu.

Cố Chiêu Nhan đến đây du học hoàn toàn là do ảnh hưởng của phim Hàn. Cô luôn cố tạo cho mình vẻ bề ngoài giống một nữ minh tinh trong phim thần tượng, để may ra khi gặp một tài tử nào đó có thể lập tức bắt anh ta trở thành tù binh của mình. Còn tôi đến đây là để học.

Giày của cô đâu? Tôi hỏi, thuận tay đón cái bánh ga tô.

Giống như người bạn quen biết từ lâu, thậm chí tôi còn không tò mò, sao cô biết chỗ ở của tôi.

Cô xoa bàn chân trắng như tuyết: Mất rồi, đằng nào ở chỗ anh cũng không gặp được hoàng tử. Hẹn hò với một chàng, nhưng anh ta chỉ đưa tôi đến đây, anh ta bảo, có một lưu học sinh Trung Quốc tên là Lý Gia Minh đang sống ở đây, vậy là em đến.

Cố Chiêu Nhan ngồi xuống, ăn những miếng bánh ga tô tôi cắt, ăn mãi, đột nhiên bật khóc: Khốn nạn, chỉ muốn anh ta ở bên em vào ngày sinh nhật, đâu có bắt anh ta cầu hôn, vậy mà ngay tiền về nhà anh ta cũng không chịu!

Tôi nói: Đáng lẽ cô phải lấy gót giày nện anh ta mới phải.

Cố Chiêu Nhan lườm tôi. Nếu không thế, làm sao em lại đi chân đất đến đây?

Một nữ sinh đáng yêu như vậy bất luận thế nào cũng không nên bị bỏ rơi giữa đường, vậy là tôi giữ cô lại.

Cố Chiêu Nhan được đăng chân lên đăng đầu: Một mình anh ở căn hộ hai buồng thế này quá lãng phí, em chuyển đến ở cùng, đỡ anh tiền thuê nhà, được không?

Thế là cô ta chuyển đến thật, đường hoàng chiếm trọn một phòng, còn nói: Không phải em không có tiền, chỉ là sợ anh ở một mình buồn. Thế nhưng, chưa bao giờ cô ta đưa tiền nhà cho tôi, chỉ cần rảnh rỗi là cô ta liền nằm trên đi vắng xem tivi. Câu mà cô nói nhiều nhất với tôi khi tôi ra khỏi nhà là: Lý Gia Minh, lúc về nhớ mua hộ em bát mì xào, cảm ơn, há! Cô ta lười đến mức không muốn gọi điện bảo người mang đến. Mỗi tháng thấy tôi đưa tiền nhà cho chủ, cô ta ngắc đầu khỏi bát mì tôi mua, cười cười nói: Là em có ý nợ anh, như thế sau này anh mới luôn nhớ tới em, ha ha! Rồi lại tiếp tục ăn mì. Cô ăn vận xanh xanh đỏ đỏ, nét mặt tràn trề sức xuân, tuy ngấm mùi mì xào nhưng vẫn tuyệt vời xinh đẹp đáng yêu. Vậy là tôi tự an ủi: Đất khách quê người, giữa biển người da vàng chỉ có mình cô ta là đồng hương, giúp đỡ lẫn nhau, có gì phải tính toán thiệt hơn, hưởng hồ cô lại xinh đẹp đáng yêu như vậy.

Vợ chưa cưới đến thăm

Cố Chiêu Nhan rất thích áo quần sắc sỡ, ngày nào cũng ướm lên người đủ bộ khác nhau, xem bộ nào hợp với màu son, màu chì kẻ mắt, hồng, xanh, vàng, tím đỏ. Xoạch một tiếng, đôi găng tay vút xuống nền, một “bông hoa tím” trở về, xịch một tiếng cửa đóng sầm, một “bông hoa đỏ” đi ra. Thỉnh thoảng Cố Chiêu Nhan cũng kéo tôi tham gia cắm trại, ăn thịt nướng cùng bạn học, cô giới thiệu tôi: Chủ nhà của mình. Các bạn Hàn Quốc cười âm lên, nam nữ độc thân sống chung một nhà không sinh tình mới lạ. Tôi ngây người như bị trúng tà, không thể nào giữ được tự nhiên. Cố Chiêu Nhan lại cười đắc ý: Mình không thích kiểu người quá tốt như anh ấy. Đúng vậy, Cố Chiêu Nhan không thích tôi, cô ta chỉ bám lấy tôi, bắt làm việc nọ việc kia cho cô, luôn miệng, nhờ anh đây, nhờ anh đây. Khiến người ta nghi ngờ, kiếp trước nhất định là kẹo cao su, bám chặt đến khi người ta phải làm cho cô ta hài lòng mới thôi. Hưởng hồ cô lại là chiếc kẹo cao su xinh đẹp như thế. Cho nên ở

những hoàn cảnh khác nhau tôi đóng những vai khác nhau cho cô: lái xe, anh trai, một kẻ tiêu tiền như nước hay người yêu cũ đeo bám. Còn phải đóng vai thợ mát xa nữa, bởi vì ngồi lâu trên sàn có lúc mỏi chân. Cuối cùng cô ép tôi mua một bộ xa lông, ngày ngày cô nằm trên đó xem ti vi. Mọi yêu cầu của cô tôi nhất nhất làm theo, không phản đối cũng không hào hứng. Đôi lúc, có giọng đàn ông gọi điện cho tôi thông báo, Cố Chiêu Nhan uống say bảo tôi tới đón. Cố Chiêu Nhan nôn trên lưng tôi, đầm thùm thụp nữa. “Gia Minh, anh đúng là người tốt.”

Tôi đúng là người tốt. Cho nên Cố Chiêu Nhan mới không thích tôi.

Những người hẹn hò với cô, những người đàn ông đưa đón cô về, mỗi người mỗi kiểu, hoặc gia thế hơn tôi hoặc nhiều tiền hơn tôi hoặc dung mạo như tài tử. Cô ta xinh đẹp đáng yêu như vậy ai mà nỡ bỏ! Chuyện bị bỏ rơi lần trước có lẽ chỉ là ngoại lệ duy nhất mà thôi. Nhưng Cố Chiêu Nhan nói: Hôm đó là tôi muốn đến tìm anh, nên đã cố ý cãi nhau với anh ta. Trên đời này ngoài anh, ai dám bỏ rơi tôi?

Tôi muốn nói, tôi cũng sẽ không bỏ rơi cô. Câu đó đã ở cửa miệng cả trăm lần, nhưng chưa dám nói ra. Tôi làm gì có cơ hội bỏ rơi cô, ngay cơ hội thích cô cũng không có.

Tôi có thể nói với cô, tôi cũng có cuộc sống riêng của mình.

Vợ chưa cưới của tôi sang thăm, trông thấy Cố Chiêu Nhan, “vút” một cái lao tới: Trời ơi! Trời ơi sao cậu lại ở đây? Cố Chiêu Nhan mặc áo sơ mi hoa hờ hớn, lúc ôm vợ chưa cưới của tôi, một góc áo lót lộ ra, chiếc áo gợi cảm ấy màu trắng, in chữ “Kitty”.

Tuệ Tuệ nói, em với Cố Chiêu Nhan là hàng xóm, từ nhỏ đã lớn lên cùng nhau.

Trước đây tôi ít đến nhà Tuệ Tuệ, đương nhiên không biết cô bạn cùng phòng này lại là thanh mai trúc mã của người yêu tôi.

Tuệ Tuệ bắt tay vào dọn dẹp nấu nướng, tôi ngồi trước máy vi tính, Cố Chiêu Nhan nằm ngả người trên đi văng xem ti vi, đứng đưa cặp chân dài, nói: Tuệ Tuệ, trước giờ cậu luôn là người vợ đảm, Lý Gia Minh kiếp trước chắc phải đốt rất nhiều hương mới cưới được cậu.

Khó khăn lắm tôi mới thuyết phục được bản thân không nhìn cặp đùi của cô gái khác trước mặt vợ chưa cưới.

Dưới gầm bàn ăn, chân Cố Chiêu Nhan vòng qua chân Tuệ Tuệ đá chân tôi. Tôi lùi, cô ta tiến, tôi tiến, cô ta lùi. Thế là tôi đành bất động. Cố Chiêu Nhan ranh ma giả bộ đánh rơi cái thìa, cúi xuống véo tôi một cái rõ đau.

Sau bữa tối, Cố Chiêu Nhan đi hò hẹn, cô ta mặc bộ trang phục dân tộc của Hàn Quốc màu phấn hồng, môi son đỏ mọng, hôm nay cô phải ra mắt bố mẹ bạn trai. Người Hàn rất bảo thủ, gặp bố mẹ xong là phải tính chuyện hôn nhân. Trong lòng tôi có một cảm giác bất an vô cớ. Tuệ Tuệ nói, bố mẹ Chiêu Nhan ly hôn từ lúc cậu ấy còn nhỏ, bố phong lưu bên ngoài không về nhà, từ nhỏ cậu ấy đã rất cô đơn, hy vọng Chiêu Nhan gặp được người đàn ông tốt như anh.

Ôm Tuệ Tuệ ngủ thật là dễ chịu, nhưng cái véo của Chiêu Nhan ở đùi tôi vẫn đau âm ỉ.

Tình yêu bốc cháy ở đảo Cheju

Tôi chỉ có thể dành ra hai ngày đi chơi với Tuệ Tuệ. Sáng sớm chúng tôi muốn đi đảo Cheju. Tuệ Tuệ đã hình dung ra cảnh các đôi tình nhân đùa giỡn trên các bãi biển hoang sơ thường thấy trong phim truyền hình Hàn Quốc. Cô nhấn mạnh, đó mới là việc các đôi tình nhân cần làm. Nhưng Cố Chiêu Nhan hai mắt đỏ mọng, tay kéo ba lô đợi ở phòng khách: Tuệ Tuệ, tớ bị bỏ rơi rồi. Rõ ràng người đàn ông đưa cô ta về vẫn ngồi trên xe đợi ở dưới lầu suốt đêm, vậy mà cô ta lại giờ trò như vậy. Tuệ Tuệ không biết gì, thấy vẻ đáng thương của cô ta, liền đồng ý ngay không do dự.

Ba người tản bộ trên bãi biển yên tĩnh. Biển đang ca hát, hay đang bồi hồi ghen ngào như tâm trạng khó hiểu của tôi lúc này. Tuệ Tuệ khoác tay Chiêu Nhan vừa ăn cá mực nướng vừa kể chuyện cười. Tôi đi bên, giữ khoảng cách không xa cũng không gần, thản nhiên mỉm cười.

Tuệ Tuệ nhất định thuê một phòng đôi, cô sợ Cố Chiêu Nhan nghĩ quẩn mà xảy ra chuyện gì.

Nửa đêm, có ai ôm tôi từ sau lưng, mái tóc mềm mại tỏa mùi hương quyến rũ, bộ ngực ép vào lưng tôi, căng cứng và cảm dỗ, cô ta cắn vào cổ tôi nhón nhột, đau đau.

Tuệ Tuệ ngủ rất say, cô ấy không như tôi, chưa bao giờ khó ngủ vì lạ nhà hay gối quá cao. Cố Chiêu Nhan đẩy tôi vào phòng cô, tôi cơ hồ không phản kháng, khẽ hỏi, cô định làm gì?

Cố Chiêu Nhan không nói không rằng, hôn tôi, đôi môi mềm mại khiến tôi ngây ngất, lưỡi cô vồn vút dẫn dụ, làm tôi không sao cưỡng lại được.

Tôi muốn dùng hết sức lực để hôn cô, trong mơ hồ, tôi thoáng nghe thấy tiếng bước chân của Tuệ Tuệ. Tôi sực tỉnh thầm nghĩ, tôi là chồng chưa cưới của Tuệ Tuệ,

tôi không thể như vậy, mặc dù xiết bao khao khát Cố Chiêu Nhan.

Tôi đẩy cô ngã lăn xuống giường, cú đẩy hơi mạnh, đầu cô đập vào thành giường “cộc” một tiếng rất to. Cô rên rỉ một hồi, rồi im lặng, tôi tưởng cô bị ngất, nhưng cô ngoái đầu nhìn tôi cười nói: Xin lỗi, em chỉ muốn bảo với anh, em phải quay về.

Sáng sớm thức dậy, cả Cố Chiêu Nhan và hành lý đều mất tăm. Tuệ Tuệ lo lắng suýt khóc: Liệu cậu ấy có nhảy xuống biển không?

Mãi đến khi gọi được điện thoại cho Cố Chiêu Nhan, từ đầu dây bên kia vang lên tiếng nói lạnh lạnh của cô, cô nói, mình đang nghe thần tượng biểu diễn, đã lắm. Tuệ Tuệ nói, Gia Minh, em rất mệt, chúng mình cũng về thôi.

Một đòn nặng nề

Tuệ Tuệ về nước, Cố Chiêu Nhan lại bình thường như trước, vẫn hẹn hò với những người đàn ông mới rủ cô đi, có khi cả đêm không về. Sau khi quen một người đàn ông giàu có, cô bảo tôi mượn cái xe hơi tốt, làm tài xế cho cô. Tôi hỏi: Chẳng phải cô muốn làm cô Lọ Lem hay sao? Cô vừa soi gương tô son, vừa lườm tôi: Em muốn làm một công chúa có thể đường hoàng sánh cùng hoàng tử.

Tối đó, Cố Chiêu Nhan mặc một chiếc váy đen, để hở cả lưng, lộ ra đường cong hoàn mỹ, đường hoàng, sang trọng, quả có khí chất của một công chúa. Cô ngoái đầu hỏi tôi: “Gia Minh, em có đẹp không?”.

Đương nhiên. Cô đẹp đến mức tôi vinh hạnh được là tài xế cho cô.

Tôi mượn được chiếc xe đắt tiền của người bạn làm ăn ở đây chỉ để đưa Cố Chiêu Nhan đi dự một buổi dạ tiệc của giới thượng lưu Hàn Quốc. Thời nay luôn có những cô Lọ Lem cần những chiếc xe hạt dẻ và con chuột nhỏ.

Người đàn ông đó đứng ở cửa đợi cô, vận lễ phục màu đen, cao lớn lịch thiệp. Những hoàng tử thời nay không nhất thiết phải khoác áo choàng trắng, cưỡi ngựa trắng, hoàng tử thậm chí không có thời gian đi đón công chúa.

Cơ hội đón công chúa là của tôi.

Nhưng không có hoàng tử chịu lấy công chúa. Tôi không biết mỗi cuộc tình của Cố Chiêu Nhan diễn ra thế nào, nhưng bao giờ cũng kết thúc vô cớ. Tôi mừng thầm, rồi lại tự trách mình, sao tôi lại ích kỷ mong cho cuộc tình lần này chóng tan vỡ.

Người có cuộc tình chóng tan cuối cùng lại là tôi.

Tuệ Tuệ lại sang Hàn Quốc, mang theo một người đàn ông rất nho nhã, lịch thiệp. Lúc gặp nhau cô giới thiệu với tôi: Đây là chồng em, rất xin lỗi, không kịp thông báo với anh.

Tôi kéo Tuệ Tuệ vào phòng hỏi: Nói cho anh biết, thế này là thế nào? Tuệ Tuệ bình tĩnh đến đáng sợ, em tin tưởng anh như vậy, nhưng anh lại nhân lúc em ngủ lên vào phòng hôn cô ấy, em phải nói gì đây? Người bạn thân nhất của em dan díu với chồng chưa cưới của em, sao em còn không đi tìm người đàn ông khác?

Thì ra mọi hành động của Chiêu Nhan hôm đó cô đều nhìn thấy. Tuệ Tuệ quả thực rất giỏi chịu đựng, cô có thể làm như không có chuyện gì xảy ra, bình tĩnh quay về nước, thậm chí còn không nói sẽ hủy hôn với tôi.

Tôi buông Tuệ Tuệ ra. Cho dù thế tôi cũng không có quyền chất vấn. Người đầu tiên phản bội hôn ước là tôi chứ không phải cô ấy. Cho dù chỉ trong tâm tưởng.

Người ra đi trong đêm gió tuyết

Tôi ngồi uống rượu trong một quán bên đường có mái che, Có Chiêu Nhan ở bên tôi, coi như cô ta vẫn còn chút lương tâm, đã biết tôi bị Tuệ Tuệ dùng tuyệt chiêu trả thù. Rượu rất mạnh, cuối cùng tôi say mềm, chớp lấy Có Chiêu Nhan hét lên: Cô là kẻ xấu xa, cô đi với người khác tại sao lại phá tôi với Tuệ Tuệ? Có Chiêu Nhan để mặc cho tôi lắc cô như đóa hoa trong gió lốc. Lý Gia Minh, em còn yêu anh hơn Tuệ Tuệ. Vì anh, em đã phải tuyệt giao với Tuệ Tuệ, người bạn thân nhất của em! Tại sao anh không dứt khoát chung sống với em? Nói xong cô bật khóc, tức tưởi và yếu ớt như đóa tường vi trong mưa.

Tôi đẩy cô ra, tiếp tục hét lên: Tại sao tôi phải chung sống với cô, cô thay bạn tình còn nhiều hơn tôi thay áo! Tôi cần một người yêu trong sạch, cô có thể không? Cô có tư cách gì để chung sống với tôi! Đàn bà như cô, chỉ sống cùng phòng, cũng làm tôi buồn nôn! Cô dọn ngay đi, tôi không muốn nhìn thấy cô một lần nào nữa! Khách ăn hàng người Hàn bên cạnh không hiểu chúng tôi có chuyện gì chỉ hốt hoảng nhìn.

Những lời nói điên dại lúc say đủ khiến cô đau lòng muốn chết. Có lẽ tôi cũng từng thích cô một cách tự ti như vậy, nên đã nhẫn nhịn chịu đựng khi cô hẹn hò với những đàn ông khác. Nhưng bây giờ, tôi không muốn thích cô nữa, bởi vì sự phẫn nộ tích tụ bấy lâu trong lòng giống như một ổ mọt có sức sinh sôi khủng khiếp, từng phút, từng phút gặm nát lý trí tôi.

Tôi đã uống rất nhiều rượu, nhưng đầu óc vẫn tro lì đáng sợ. Tôi lạnh lùng nhìn

Cô Chiêu Nhan thu xếp từng món đồ, nhìn cô không ngừng rơi nước mắt. Cuối cùng cô đã thu xếp xong, bước ra khỏi căn phòng chúng tôi cùng chung sống suốt mười lăm tháng.

Đang là giữa mùa đông. Mùa đông ở Hàn Quốc, không khí buốt giá, gió lạnh và đầy tuyết. Cửa vừa hé, tôi đã rét run cầm cập, cô bước đi không hề ngoái lại. Tôi đóng sập cửa, quay người, ngơ ngác nhìn căn phòng trống rỗng, bỗng trong đầu hiện lên hình ảnh đẹp đẽ khi Cô Chiêu Nhan chân trần, tay bê chiếc bánh ga tô bước vào. Vậy là nước mắt trào ra. Tôi cảm thấy một nỗi đau xé gan xé ruột, còn đau hơn khi Tuệ Tuệ đi lấy chồng, nhưng tôi vẫn không đuổi theo cô. Tôi cố tin rằng nếu yêu tôi thật, cô sẽ coi những lời nói của tôi lúc đó chỉ là tức giận nhất thời, cô nhất định sẽ quay lại.

Nhưng không thấy.

Mãi mãi mất tình yêu

Ba năm sau. Giống như những người đàn ông trẻ khác trong thành phố này tôi lạng lã đi làm, ít nói, đạo mạo đường hoàng, nhưng vẫn một mình.

Không phải tôi không muốn yêu, mà là tôi không thể tìm thấy cô gái nào thích mặc quần áo đủ các màu như Cô Chiêu Nhan. Ba năm nay tôi đã tìm kiếm cô khắp mọi nơi cô có thể đến trong thành phố, mong ước có ngày vô tình gặp lại, lúc đó tôi sẽ nói với cô, lúc đó tôi đã rất yêu cô.

Có những tình yêu kỳ lạ như vậy, hoàn cảnh không đúng, thời gian không đúng, nhưng lại yêu đến chết đi sống lại. Khi điều kiện đúng, thời gian cũng đúng thì chỉ còn hận đến chết, tiếc nuối đến chết.

Trong hộp thư điện tử của tôi có một bức thư gửi đến từ ba năm trước: Lý Gia Minh, em rất hối hận vì đã yêu anh. Thậm chí rất hận cái buổi sáng duy nhất dậy sớm đó, buổi sáng hôm đó em đã nhìn thấy anh hôn lên trán Tuệ Tuệ, từ nhỏ em đã luôn mơ ước được hôn như vậy. Em hối hận đã mơ ước có được tình yêu của anh, hối hận đã tạo ra cơ hội để được ở bên anh, hối hận đã quyến rũ những người đàn ông để thu hút sự chú ý của anh. Em rất hối hận, hối hận vì em đã cố làm mọi chuyện chỉ để có tình yêu của anh! Cho nên em vĩnh viễn không gặp lại anh.

Hộp thư người gửi, tôi từng dùng phần mềm hacker để giải mã, trong đó vẫn còn nguyên những lá thư của tôi. Ba năm nay, chủ nhân thực sự của nó chưa bao giờ mở. Điều đó làm tôi tuyệt vọng, liệu có thật tôi sẽ vĩnh viễn không bao giờ gặp lại cô. Tôi mong cô cứ quyết liệt cố chấp như vậy, có lẽ như thế sẽ giúp cô tìm được tình

yêu, rồi đắm chìm trong đó, được tình yêu đó sưởi ấm, nhưng rồi tôi lại sợ, sự cố chấp ấy sẽ trở thành xiềng xích khóa chặt tình yêu, giống như tôi vĩnh viễn không thể nào thoát ra nổi.

Tạm biệt người đàn ông lớn tuổi thân yêu

Nam Tại Nam Phương

Vào phút cuối, khi cô định thần trở lại, trong lòng cô dường như có một trận mưa, cô đã thấp thoáng nhìn thấy bóng dáng mẹ mình, bóng dáng hai mươi năm sau của chính mình trong người đàn bà đó.

I.

Phần lớn thời gian làm việc, Lê Tây mặc blu trắng đi từ phòng nọ sang phòng kia, lúc lấy nhiệt kế trong túi, lúc đứng lại hỏi han, lúc cúi người cầm tay người bệnh tìm mạch, nhẹ nhàng ấn mũi kim.

Lê Tây là một y tá, như bao y tá khác, lặng lẽ như một phiến lá, ôn hòa như nước ba mươi bảy độ, như thân nhiệt bình thường của con người. Nhưng rõ ràng cô không giống những y tá bình thường. Trong mắt cô có một nỗi buồn sâu thẳm, không phải thỉnh thoảng mà luôn như vậy, một nỗi buồn ăm ắp như sóng dâng. Cô sửa lại áo blu thành kiểu dáng rất mới, cũng phải thôi, dáng đẹp như vậy tội gì phải giấu.

Một cô gái xinh đẹp như Lê Tây lẽ ra phải là đóa hoa có chủ, nhưng không phải thế, cô chưa yêu, không phải vì không có đàn ông theo đuổi mà vì cô không thích.

Cô thích ở nhà, đó là căn nhà mẹ cô đã tích lũy cả đời để mua cho cô, căn nhà có cái cửa sổ to rộng đến sát đất, một gác xép, thích hơn cả là cái ban công, trên đó cô để rất nhiều chậu hoa và những cây leo, và một cái xích đu bằng tre, khi hoàng hôn buông xuống, cô thường nằm trên đó, thả lòng theo mỗi nẻo gần xa.

Nẻo xa là thành phố nhỏ quê hương, nơi mẹ cô vẫn sống, nhiều lúc nhớ lại thời thơ ấu, giống như một màn kịch câm đen trắng, rõ ràng là lớn dần từng năm, nhưng trình tự thời gian cô không thể nào nhớ được. Nẻo gần là chuyện ở bệnh viện, nơi ngày ngày vui buồn đan xen.

Trong những buổi hoàng hôn như thế, ý nghĩ của cô luôn vô cớ dừng lại ở bác sĩ Hạ Minh, người đàn ông lúc nào trông cũng rất sạch sẽ, bàn tay thanh mảnh. Ông

là bác sĩ ngoại khoa, chuyên gia phẫu thuật nổi tiếng. Rất nhiều bệnh nhân, bất chấp tình trạng bệnh tật, nhất định xếp hàng đợi ông, dường như được ông mổ cho là một ân huệ, hạnh phúc.

Những khi Lê Tây phụ mổ, bệnh nhân nằm yên lặng, cô và trợ lý đã chuẩn bị hoàn tất, bắt đầu đến phần việc của ông, ông nhìn bệnh nhân, nhìn những dụng cụ sáng loáng, từ từ đưa mắt nhìn cô và người trợ lý, rồi thu ánh mắt về, cầm dao mổ lên, giống như động tác đầu tiên của người nhạc trưởng, khúc giao hưởng của sinh mệnh tấu lên trong im lặng...

Từ ông, cô nhận thấy phẫu thuật cũng là một nghệ thuật, những con dao cái kéo sáng loáng lạnh ngắt trong tay ông như có hồn và hơi ấm, thậm chí có lúc cô nghĩ: Nếu ông làm phẫu thuật cho cô thì hay biết mấy. Cô hoảng hồn bởi ý nghĩ đó, thà mắng mình độc mồm. Có lần, không kiềm chế được, cô đã nói với ông, ông nói, chuyện đó chưa hẳn là không thể xảy ra. Giọng nói rất bình thản, duy vật chủ nghĩa.

Thật ra mọi chuyện không phải không có nguyên do, nhưng về sau khi cô nghĩ kỹ, cô bắt đầu thích ông từ lúc nào, cô lại không tìm ra được manh mối, có thể là bắt đầu từ khi cô thám mò hơi trên trán cho ông trong phòng mổ, cũng có thể là từ khi ông cúi nhặt giùm tập bệnh án cô đánh rơi trên hành lang, và cũng có thể bắt đầu từ khi ông dừng xe bên cạnh cô nói, tiện đường cho cô đi nhờ... Nhưng cô lại phủ định tất cả, cuối cùng cho rằng, đó là vào bữa tiệc Giáng sinh, ông đã hát một bài khiến tâm hồn cô lay động.

Bài hát ấy thế này:

Hoa tuyết vờn trong gió, tuần lộc phóng như bay, ông già Noel cưỡi xe trượt tuyết, băng qua đồng nội, vượt qua rừng sâu, mang theo tiếng hát hòa bình hân hoan. Tình tang, tình tang, tiếng chuông ngân vang, mặt ông hiền từ không sợ gió sương. Tình tang, tình tang, tiếng chuông ngân vang, ông mang hạnh phúc đến cho mọi nhà. Mũ đỏ, áo hồng, lông mày trắng tuyết, vai khoác túi quà...

Và cô đã khe khẽ hát theo. Ký ức xa xưa bỗng hiện ra trước mắt, thấp thoáng hình bóng của người cha. Cha cô lúc đó có lẽ còn trẻ hơn ông bây giờ một chút, nhưng họ giống nhau ở một điều, họ đều học hát theo con gái.

Hát xong ông nhìn cô cười nói, Tây Tây, giọng cô vẫn rất trẻ con, mọi người cười rộ, tiếng gọi Tây Tây đó lại khiến người cô run lên, nước mắt ứa ra...

Lê Tây nghĩ, những ngày tháng một người thì ít, hai người thì nhiều có lẽ nên kết thúc.

2.

Lê Tây luôn nghĩ, chỉ có một người đã gọi cô là Tây Tây khi cô còn bé tí. Người đó là cha cô, ông đột ngột qua đời khi cô vừa bốn tuổi.

Thuở ấy cô còn chưa biết buồn, chỉ thấy người mà cứ về đến nhà là nhắc bông cô lên, chà râu vào mặt cô làm cô cười khanh khách, người mà cứ ngắm không chán cô chạy đi chạy lại như một thiên thần, sao đi mãi không về. Mùa xuân năm cô tám tuổi, mẹ rắc những hạt giống vào chậu đất, cô biết, không lâu sau nó sẽ nảy mầm, sẽ nở hoa. Cô hỏi mẹ, cha có nảy mầm không? Mẹ lắc đầu, lắc ra nước mắt. Cô khóc, khóc đến tím tái khuôn mặt bé nhỏ.

Tiết thanh minh năm cô mười bốn tuổi, cô một mình đi thăm cha, đặt tay lên tấm bia lạnh lẽo, vuốt ve hàng chữ khắc tên ông, cô thầm thì, cha, con rất muốn được cha gọi tên con dù chỉ một lần.

Nói chung, cái chữ cuối cùng trong tên của người con gái được gọi lặp lại một cách âu yếm, chỉ có hai người, một là cha, hai là người tình. Đối với Lê Tây, cơ hội chỉ còn một, thậm chí có lúc cô nghĩ, chỉ cần có người đàn ông nào đó gọi cô là Tây Tây, dù người đó thế nào cô cũng vứt bỏ mọi e dè, lao vào lòng người đó nói, em đã chờ đợi tiếng gọi này hơn hai mươi năm rồi.

Khi bác sĩ Hạ Minh gọi cô như thế, cô không lao vào lòng ông, nhưng không ai biết lòng cô dậy sóng thế nào, chỉ có một mình cô biết, một mình cô vui, đương nhiên về sau ông cũng biết. Những người đàn ông như ông giống như chiếc gương thần, cô gái trẻ nông nổi như dòng suối, thoáng nhìn là biết, chỉ là lúc đó cô bướng bỉnh bất chấp.

Lần đầu tiên cô hẹn ông đi chơi là một buổi tối, lúc đó ông đang dự hội thảo ở Đông Hồ, điều này trước đó cô không biết. Cô lái xe đến Đông Hồ, cô gọi điện cho ông nói, cô cũng đang ở Đông Hồ. Cô nói nếu không quá bận ông có thể ra ngoài đi dạo một lát, ông cười dịu dàng, hình như đang nghĩ điều gì, nhưng cũng không hỏi, đại loại, tại sao cô ở đây, lát sau ông nói, được.

Cô đứng dưới gốc cây nhìn ông thong thả bước về phía mình, những bước chân đều đều, vững chãi, không giấu được niềm vui trong lòng.

Cứ như vậy, ông bước đến không nhanh cũng không chậm, gió Đông Hồ khéo léo khẽ bay tà váy cô. Ông lên tiếng trước. Ông ngẩng đầu nhìn trăng nói, trên trời sắc đêm lạnh như nước. Câu nói thoát nghe bình thường, thực ra lại có sức mạnh. Cô tiếp câu sau, nằm ngắm sao Chức Nữ, Ngưu Lang.

Câu chuyện mở đầu như vậy.

Cô bắt ông chỉ cho cô hai ngôi sao Ngưu Lang, Chức Nữ. Ông giờ tay chỉ, xa như vậy, xa vời không với được. Cô ngẩng đầu nhìn theo hướng tay ông chỉ. Hình ảnh này một lần nữa làm cô nhớ tới cha. Mỗi khi cha chỉ sao trên trời cho cô, cô thường búi chặt cánh tay cha. Cô rất thích được cha nâng bổng qua đầu.

Cô nắm tay ông, bàn tay ấm áp và sạch sẽ. Cô nhìn vào mắt ông nói, không thể sao? Ông không nói nhưng để cho cô nắm tay. Lát sau thấy lòng bàn tay ông hơi ướt, cô nói đùa, có phải huyết áp ông tăng không? Giọng vừa tinh nghịch vừa con trẻ.

Ông đặt tay lên đầu cô, vuốt mái tóc như tơ của cô, ông nói, tóc xuyên qua tay tôi. Cô im lặng ngoan ngoãn để ông dùng ngón tay chải tóc cho cô, giống như một cô gái nhỏ, chờ được thắt nơ đẹp lên đầu.

Cô đột nhiên lao vào lòng ông, ông không đẩy cô ra, cũng không ôm cô, bàn tay vẫn để trên vai cô. Cô ngược nhìn ông, hàng mi dài như nhánh lau tháng Năm. Ông không nhìn vào mắt cô, ông chọn cách nhắm mắt. Ánh trăng chiếu lên nửa miệng ông.

Cô nói, hôn em đi. Ông đứng yên như cây mùa thu lặng gió. Cô nói, hôn em đi. Ông vẫn đứng yên như cây mùa thu lặng gió.

3.

Yêu và ho là hai điều không thể kìm chế, cái khác là ho thì chữa được còn yêu thì không thể. Đã tự nguyện ngốc nghếch, câu thơ tình nào chẳng ngốc nghếch? Có nhà thơ đã nói, em là mùa xuân cuối cùng, là cơn mưa tuyết cuối cùng, là bông hoa cuối cùng rơi xuống đời tôi. Ngốc đến mức người cầm bút cũng có thể viết được.

Lê Tây đã lâm vào tình cảnh bế tắc, như người bị ngã xuống nước, nước ủa vào miệng, muốn kêu cứu, nhưng không thể mở miệng, chỉ cần mở miệng là bị sặc nước chết. Trên bờ không có ai ngoài Hạ Minh. Nhưng nhiều lúc Hạ Minh tỏ ra không thấy, hoặc là bất lực.

Nếu có thời gian, ông đồng ý đến nhà ngồi chơi nói chuyện, nói những chuyện trước đây hoặc sau này, không hề nói tới hiện tại. Rõ ràng ông cũng thích, nhưng ông chẳng làm gì. Cô nói, em chỉ cần yêu ông, em không cần gì cả, em chỉ muốn được ở trong lòng ông một lát, em muốn tìm sự bình yên, khoan hậu, ấm áp trong đó thôi, lâu lắm rồi em không có cảm giác đó. Ông chăm chú nghe, thở dài, mắt

nhìn đầu đó. Ông nói, Tây Tây, em đừng như thế. Khi tôi hai mươi tuổi, em mới ra đời, lúc đó tôi đã sắp kết hôn, trong khoảng cách đó, bao nhiêu thời gian, bao nhiêu sự việc. Cô ngây người, nhớ đến câu thơ: “Quân sinh ngã vị sinh, ngã sinh quân dĩ lão”.⁽¹⁾ Cô hỏi ông, nếu ông và cô sinh cùng thời liệu ông có yêu cô? Ông gật đầu, quàng tay ôm cô vào lòng, cô đột nhiên vùng ra, cởi quần áo thật nhanh, cơ thể thanh xuân của cô như phát sáng. Ông kiên quyết nhắm mắt, ông nói, Tây Tây, mặc quần áo vào đi. Cô chộp tay ông đặt lên ngực mình. Cô bị viêm tuyến vú. Ông là bác sĩ giỏi, nói xong, ông mở mắt, cô lại lấy áo che ngực. Bật khóc.

Sau đó, ông cài cúc áo nịt ngực phía sau cho cô, động tác khéo léo, ông nói, Tây Tây, áo nịt ngực của cô chặt quá. Ông nói, bao lâu rồi?

Thói quen của bác sĩ trong ông lập tức trở về. Tây Tây đột nhiên cười nói, cuối cùng ông đã nhìn thấy ngực em, thậm chí có thể phẫu thuật nó. Ông nói, Tây Tây, cô đã uống thuốc chưa?

Cô không thềm để ý tới lời ông, nói tiếp, nếu ông không thích em sẽ hủy hoại nó!

Cô nghiêng răng nói.

4.

Hình như cuối cùng cô đã có vũ khí, Lê Tây và Hạ Minh triển khai cuộc chiến. Hạ Minh mời một bác sĩ Đông y kê đơn cho cô, còn sắm cả ấm sắc thuốc. Cô vẫn nói câu đó, nếu ông không thích em sẽ hủy hoại nó. Ông không tỏ thái độ, nhưng vẫn kiên trì thuyết phục cô. Thực ra Lê Tây đang uống thuốc tiêu viêm nhưng chưa có chuyển biến.

Cô vẫn đi làm bình thường, vẫn thường xuất hiện trước mặt ông. Cô muốn lợi dụng bệnh tật để đổi lấy tình yêu của ông, nhưng ông vẫn vững như đá, ánh mắt đầy thương xót, nhưng đó đâu phải thứ cô cần, thứ cô cần là ánh mắt của người đàn ông dành cho người đàn bà. Hay là cô không vừa mắt ông?

Cô vốn tưởng tuổi trẻ là vô địch, nhưng cô đã đại bại. Yêu quá sẽ trở thành cô chấp, cô nhất định phải làm rõ, rốt cuộc cái gì đã khiến ông thờ ơ như vậy, là vợ ông hay một phụ nữ nào khác?

Điều tra một người thực ra không quá khó, chỉ cần có thời gian. Cô đã nhìn thấy vợ Hạ Minh ở ngoài cổng khu chung cư nhà ông, đó là một phụ nữ rất bình thường. Cô không thể tìm thấy những nét đẹp bà có thể đã có, bà giống như hạt cát trong

biển cát.

Cô nhiều lần nhìn bà đi qua trước mặt, bước vội vàng, cô nhìn mãi đến khi bà khuất hẳn. Lúc đầu cô rất băn khoăn, nhưng vào phút cuối, khi cô định thần trở lại, trong lòng cô dường như có một trận mưa, cô đã thấp thoáng nhìn thấy bóng dáng mẹ mình, bóng dáng hai mươi năm sau của chính mình trong người đàn bà đó. Mọi nhan sắc đều không thể chống lại thời gian. Cô cắn môi muốn khóc. Sức hấp dẫn của mỗi người đàn ông đều là do người phụ nữ bên cạnh ông ta, dùng máu để tưới tắm, mài giũa, giống như hoa thủy tiên, khi những đóa hoa mê hồn nở ra cũng là lúc củ thủy tiên khô héo, vì bao nhiêu dưỡng chất đã dồn hết cho hoa, những củ thủy tiên căng tràn sức sống ban đầu chính là người phụ nữ.

Cô lặng lẽ sắc chỗ thuốc Đông y không biết tên mà ông đưa đến, trong phòng lập tức đầy hơi thuốc. Đến thăm cô, ngửi thấy mùi thuốc, ông cười.

Cô nói, hãy nói cho em biết, tại sao không yêu em? Ông nói, Tây Tây, cô thiếu tình cha con lâu rồi, người có thể cho cô tình cha con không thể cho cô tình yêu, vậy nên cô hãy quên những người đàn ông lớn tuổi đi. Cô nói, nhưng em không làm được. Ông trả lời, vậy hãy để cho thời gian, hãy để cho trái tim trẻ trung của cô đi gặp gỡ.

Cô nói, em có thể nói thế này được không: Tạm biệt, người đàn ông lớn tuổi thân yêu!

Ông nói, tạm biệt!